Mayıs 1991 Sayı: 101 Fiyat: 5000TL.

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP/ML
MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

TÜRKİYE PROLETARYASININ KOMÜNİST ÖNDERİ

İBRAHİM KAYPAKKAYA ÖLÜMSÜZDÜR

O gün

bu memleketin en gorkemli tepelerinden
yarin belalısı gibi indiğinde gerilla
ayaklanır
tezgah başlarının isyanlı tulumlarıyla
proletarya.
kollarında kızıl pazubantları
elleri güleç
başları kaç köşeli kasket
ve yüzlerinde yıllanmış yazgının
toprak kokusuyla
kuşanık bozkır kuşatır
bu memleket o gün kanatlanır.

caddeler ve bir yığın ara sokak
selimiye
gayrettepe
mamak..
ve başkentteki cümle garnizonlar
o gün işgal altındadır.

(ihanet,
zulmün bacakarasından fırlamaktadır)

koca bir tank
ezilir
emzikli kadınların göğüs altında
bin bereketle indiğinde
pıtrak gibi bitiveren
partizanlar
o gün bu memleket kanatlanır.

çankayanın o ihtişamlı yollarında
kartalda
egenin tütün yollarında
gecekondulu adana sabahlarında
aşk için andlar içilir
bir yürek bir baharda buluşur
ve barikat ardında
şarjörlerin şakırtısı kulakları sağırtır
bu memleket mümkünü yok
o gün yükselerek kanatlanır.

ve devrim artık
boğaz hattındaki vapur gibi
sancaktan beykoza
ustaca yanaşmaktadır.

10.2.1990

"....
Uğraş dolu uzun yollardan geldik
Kimilerimiz birer dal gibi devrildi
Mayıs çiçeklerini göremeden
Okşamadan
dermeden
Özlemleriyle gömduk ölülerimizi
dumanlı dağların doruklarında
buz magaralarına
ve, mezarlarına basarak yolumuza devam ettik

....
Kanayan yarayı bağlayıp
kör çıbanı deşmedikçe

...
kötürüm bir ihtiyarın yerde
sürünmesidir
bize hayat

....
'Onlar,
Kanlarıyla yazdılar topraklarına kimliğini
Doğan çocuklarının
Yanaklarından öpüp
Koyamadılar isimlerini

....
Nardı çiçeksiz mendilleri
Basınca kesilsin diye kanayan
Yaralarına
Anılarına değdi
Kurşun fırtınası
Yaktı yüzlerini

....
Bağırdılar
Alp yıldızlarınca yukardaki
Mavi bulutlara ..

KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA ML-MZD DÜŞÜNCELERİYLE ÖLÜMSÜZLEŞTİ

18 Mayıs 1973'te, faşist Türk devletinin işkencehanelerinde kaybettiğimiz, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının komünist önderi KAYPAKKAYA Yoldaşı, proletarya devrimine sarsılmaz bir inançla bir kere daha anıyoruz.

1949 yılında Çorum'da yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen önderimiz, çok genç yaşta devrimci düşüncelerle tanıştı ve aktif mücadele içinde yer aldı. Okulda mücadelenin en önünde yer alırken, işçi sınıfıyla bütünleşmeye büyük bir çaba harcayarak, BPKD'nin dünyayı saran devrimci dalgasının etkisinde kalarak ML-MZD ile yakından tanıştı ve kısa zamanda okulda ve devrimci çevrelerde sıyrılarak öne çıktı. Bu dönemde FKF, ve daha sonra onun yerine kurulan Dev-Genç gibi gençlik örgütleri içinde yer aldı. 1968'de devrimci kesim içindeki ideolojik ayrılık sırasında MDD'ciler safında yer aldı. Bunlar içinde de TİİKP'ce yer alarak, TİİKP içinde kısa zamanda öne çıktı ve yöneticilik görevleri üstlendi. Ancak, TİİKP'nin ilan ettiği gibi burjuva reformist önderlerinin ML-MZD'e ters tutumları ve ML'i sürekli revize etmeleri, Kaypakkaya'nın gözünden kaçmadı. Kaypakkaya TİİKP içinde, reformist önderliğin çizgisine karşı, 1970'in başında yoğun bir ideolojik-siyasi mücadele sürdürdü. TİİKP içindeki iki yıllık mücadelesi, onu daha da geliştirdi ve Türkiye proletaryasının temel programatik görüşlerinin doğmasına ve bu teoriler ışığında TKP/ML'nin kurulmasına yol açtı. TİİKP'nin ilahi olmazlığına inanan yoldaşımız diğer yoldaşlarla birlikte ayrılarak TKP/ML'yi kurdu. Kısaca göz önüne alınan bu mücadele, tarihsel açıdan attığı adımı, sınıfın kendi partisine tekrar kavuşmasını doğurması açısından, yeni bir dönüm noktasını oluşturuyordu.

Bunun anlamı: Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının kendi siyasi partisine kavuşması ve bunun önderliğinde yüce komünizm uğruna mücadeleyi başlatması demekti...

Bunun anlamı, Mustafa Suphi ve onbeş yoldaşının katledilmesiyle birlikte 1920'de Bakü'de kurulan TKP'nin revizyonistlerin eline geçmesinden 50 yıl sonra, Türkiye proletaryası komünist önder Kaypakkaya'nın kızıl meşalesinin aydınlatıcı ışığında artık yoluna emin adımlarla yürümeye başlamasının ilk adımıydı...

Bunun anlamı: Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin geriye dönüşleri de içine alan burjuva teorilerinin tümüyle mahkum edilerek ML-MZD'nin kızıl bayrağının Türkiye Topraklarında 50 yıl sonra yeniden inşa edilmesiydi...

Bunun anlamı, Türkiye'de modern revizyonizmin, troçkizmin, pasifizmin, şovenizmin, opportünizmin, parlamenterizmin ve legal marksizmin mahkum edilerek; devrimin yolu ve karakterinin berrak bir şekilde proletaryaya sunulmasıydı...

Kaypakkaya, sadece işkencehanelerdeki destansı proleter direnişiyle anlaşılmaz. O'nun kahramanca direnişi komünizme ve halka olan bağlılığının sarsılmaz inancının sonucudur. O'nu yaşatan ML MZD düşünceleri ve ülke sorunlarına bilimsel olarak getirdiği ML teorileridir. İşkencehanelerde nice destan yaratan adsız proleter ve devrimci kahramanlar vardır. Ama, Kaypakkaya'yı komünist önder yapan düşüncelerindeki bilimsellik ve ülke koşullarına getirdiği berrak analiz ve devrimci dönüştürme çizgisidir.

Kemalizm şaşkaşıklığının yapıldığı ve ilerici gösterildiği bir ortamda, Kemalizmin faşist niteliğinin ortaya koyan yoldaşımız, bununla yetinmeyerek, burjuva ve proletarya devletleri ile, proletarya diktatörlüğünün ne anlama geldiğini açık bir şekilde ortaya koymuş, parlamenterist anlayışları mahkum etmiştir. Ayrıca O, burjuva devletini ayakta tutan kurumların başında ordusu ve burjuva bürokrasisi, polisi, mahkemesi, vb'nin geldiğini ve bunların sınıfsal niteliklerini ve halka uygulacakları baskıları açığa çıkartarak; ülkemizdeki burjuva ordusuna yapılan şaşkaşıklığa da önemli ve geriye dönülmez bir darbe vurmuştur.

Ülkemizde devrimin karakterinin proletarya önderliğinde Demokratik Halk Devrimi olduğunu açıklığa kavuşturan Kaypakkaya; devrimin önderinin proletarya, temel müttefikerin ise, köylülük ve küçük burjuvazi ve ayrıca milli burjuvazinin de demokratik devrimde yer alabileceğini ve

☞

BAŞYAZI

TÜRKİYE ABD'ye PEŞKEŞ ÇEKİLİYOR

Ülkemiz ABD'nin tam bir arka bahçesi haline getirildi. Geçmişten beri ABD emperyalizminin etkinliğinin fazla olduğu bilinmiyordu. Ama son yıllarda bu daha da arttı ve özellikle Körfez savaşıyla bu, artık arka bahçe haline dönüştürüldü.

Kürt mülteciler bahane edilerek ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin askerleri Türkiye'nin her tarafına elini kolunu sallayarak giriyor. Şu anda sadece Türkiye Kürdistan'ının Güneyi'nde 16 bini aşkın ABD askeri mevcut. Bu sayı daha da artacağa benzemektedir. Ayrıca ABD Türkiye'yi kendi askeri varlığına iyice alıştırmaya çalışmakta, ABD'nin piyonu Özal'da en küçük fırsatlardan yararlanarak ABD'yi ülkenin her köşesine yerleştirmeye çalışmaktadır.

Bir taraftan milliyetçiliği kimseyi kaptırmayan egemen sınıflar, öbür yandan ülkenin her karış toprağını emperyalizme peşkeş çekmekten geri durmuyor. Kendi vatandaşına karşı acımasız olan egemenler, emperyalizmin ülkede iyice yerleşmesine oldukça sıcak bakmakta. Bu da sınıf kardeşliğinin milliyetçilik tanımadığını, milliyetçiliği halka karşı propaganda aracı olarak kullandıklarının en çarpık örneğidir.

Yeri geldiğinde "vatan, millet, sakarya" nutukları

☞

başı 3. sayfada

atan emperyalizmin yerli piyonları, emperyalizmin askerleri karşısında dizleri titremekte, neredeyse elpençe divana durmakta, el-etek öpmektedirler. "Büyük Türk Milleti" nutukları öylesine boş ve kitleleri kandırma aracı ki, halk artık, egemenlerin sahtekarlıklarını ve ülkenin özellikle ABD emperyalizmine peşkeş çekildiğini görmeye başlamıştır. Bunun görülmemesi olası değil.

Emperyalizmin jandarmalığını yapmak kolay değil. Bir kere emperyalizme boyun eğildiğinde, emperyalizmin ülke içinde at koşturması engellenemez. Zaten Türk egemen sınıflarının da böyle bir niyetleri yok. Bütün işlerini "Başkan Bush'a havale etmişler. Türkiye'nin cumhurbaşkanı faşist Özal, efendisi Bush'un adını bir kere olsun dilinden düşürmüyor. Televizyondaki her konuşmasında "Başkan Bush'a teşekkür"lerini iletmekten geri kalmıyoroğazına kadar emperyalizmin silah deposu haline getiriliyor ve bu beraberinde askeri karargah olmayıda getirecektir. ABD'nin askerleri sadece üslerde olmayacak, aynı zamanda sınıf mücadelesinin ve ulusal mücadelenin keskinleştiği yerlerde de görülmeye başlayacaktır. Şu anda Kürdistan'a yerleşmiş ve bir tampon bölge oluşturmuştur. Bunun amacı, Kürt ulusal mücadelesini denetim altında tutmak ve gelişmesini önlemektir. Yakında PKK ve partimiz gerilla güçlerine karşı kullanılmayacağını kimse garanti edemez. Egemen sınıfların bir isteğide bu. Kendi güvenliklerini ABD'ye ipotek etmek. . ABD'de sömürü ve etkinlik alanlarını iyice geliştirmek için egemenlerin bütün yardımlarına koşacaklar ve halk hareketinin gelişmesini önlemek için, Türk askerleriyle birlikte hareket edeceklerdir. Latin Amerika, Kore ve Filipin'lerde olan budur. Şimdi ise Türkkiye ve Kürdistan hedef seçilmiştir. Ortaoğu'ya ise iyice yerleşme üzeredir. Daha şimdiden Kürdistan'da PKK kamplarını belirlemek için Türk ve ABD'li askeri yetkililer keşiflerde bulunmakta ve belirlenen sınır ötesi kamplar imha edilmektedir.

Bugün devrimcilerin ve komünistlerin önünde duran önemli görevlerden biri, emperyalizmin ülkedeki varlığına karşı çıkmak ve buna karşı mücadeleyi yükseltmektir. Aynı zamanda ve en önemlisi halkın anti-emperyalist bilincini ve eylemini geliştirmek, kitleleri bu konuda aydınlatmak olacaktır. Ve ülkede başta ABD olmak üzere askeri ve ekonomik hedeflerine karşı imha eylemlerinde bulunmak, önemli görevlerden birisi haline gelmiştir.

Faşist Türk devleti halka karşı kullanmak için ne kadar ABD'li asker getirirse getirsin, halkımız her ikisine de gerekli tokadı vuracak güçtedir. Emperyalizm, diğer halklardan yediği şamarı ülkemizde de yiyecektir. Onların son model öldürücü silahları, halkımız devrimci mücadelesini engellemeye yetmeyeceği gibi, geldiklerine de pişman olacaklar. ABD emperyalizmin ne kadar güçlü görünürse görünsün halkların gücü karşısında kağıttan kaplan gibi paramparça edileceği günü pek uzak değildir. ■

başı 3. sayfada

kazanılması gereken bir güç olarak belirtmiş, Proletaryanın üç silahı olan Parti, Halk ordusu ve Halkın Birleşik Cephesi'nin içeriklerini ML bilimi ışığında doldurarak, komünistlerin önüne yol gösterici bir ışık olarak koymuştur.

Kaypakkaya, ülkemizde, devrimin yolunun Halk Savaşı olduğunu, bunun kırlardan şehirlere doğru gelişecek silahlı mücadele ile, burjuva iktidarın parça parça yıkılarak alınabileceğini, bunun dışında başka bir yolun, proletaryayı devrime götüremeyeceğini haklı olarak belirtmiş, öncülüğünde kurulan partimiz TKP/ML 19 yıldır bunun mücadelesini vermekte ve bu mücadele içinde her geçen gün gelişerek çelikleşmekte, kitlelerle kaynaşmaktadır.

İbrahim KAYPAKKAYA, Kürt ulusal sorununa da doğru çözümlemeler getirerek, Türk milliyetçisi anlayışlara önemli bir darbe vurmuş, ezilen ulusun KKTH'nin koşulsuz şartsız desteklenmesi gerektiğini ve ezilen ulus proletaryası ile ezen ulus proletaryasının aynı parti içinde örgütlenerek Türkiye devrimini gerçekleştireceğini vurgulamıştır. Kaypakkaya'nın bu parlak ve yol gösterici teorilen revizyonist cepheden sert eleştirilere maruz kalmıştır. Ne varki, Kürt proletaryası Kaypakkaya'nın teorilerine daha sıcak bakmış ve TKP/ML içinde örgütlenmeye gitmiştir.

Komünist önderimiz Kaypakkaya'nın ML çizgisi, bir zamanlar TKP/ML içinde yer alan ve süreç içinde revizyonizmin kucağına düşen revizyonistler tarafından sürekli çarpıtılmış ve 'küçük burjuva' olarak suçlayan, TKP/ML Hareketi, Bolşevik Partizan, Devrimci Partizan gibi grup ve siyasi akımlar iyice revizyonizmin kucağına düşmüşler ve iyice kitlelerden uzaklaşmışlardır. Bu tür revizyonist akımlar, büyük iddialarla ortaya çıkmış ve TKP(ML)'nin kendi siyasi çizgiler doğrultusunda kitlelere kucaklayacağını ve devrimi gerçekleştireceklerini iddia etmiş olsalarda, onların marjinal konumdan çıkmalarına yetmemiştir.

Kaypakkaya'nın ML parti içinde iki çizgi mücadelesi anlayışıda bugün daha da önem kazanmıştır. Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin kesintisiz süreceğini vurgulayan önder, bunu TİKP içinde ikende uygulamış ve uzun süreli bir mücadele sonucu, yer aldığı örgütün bütünüyle ıslah olmazlığını gördükten sonra ayrılmış ve TKP/ML'i kurmuştur. Kaypakkaya'nın bu tavır ve anlayışı, günümüzde DABK için örnek olmalıdır. Ne varki, Kaypakkaya'yı keskin bir şekilde savunan ve bu savunuculuğu kimseye bırakmayan DABK, Kaypakkaya'nın bu anlayışını savunma bir yana, onu reddetmiş, Enver Hoca'cı bir anlayışa düşmekten kendini kurtaramamıştır. Parti birliğine önem veren Kaypakkaya, ML partinin birliğinin pekiştirilmesinin parti içi demokrasi ve iki çizgi mücadelesinin normlara göre yürütülmesi gerektiğini belirtmiş ve TİKP içindeki pratiği ile de bunu doğrulamıştır. Ne zaman ki, parti bir bütün olarak çürümüş ve revizyonizmin kulvarına yerleşmişse; ayrıca artık bu partinin ML'e geçişi mümkün değilse, ayrılığı o zaman gündeme getirmek gerektiğini pratiği ve çizgisiyle ortaya koymuştur. Bu, sadece Kaypakkaya'da görülmüyor. Lenin ve Mao'da da bu yaklaşımlar daha iyi görülebilir.

Kaypakkaya'yı savunmak, günün koşullarına göre ML'i geliştirmek ve proletaryanın partisini bütün alanlarda inşa etmek demektir. Başta silahlı mücadele olmak üzere, yaşamın her alanında mücadelenin tüm biçimlerini ustaca kullanarak, partinin kitleler içinde kök salmasını sağlamak ve onu çelikleştirmek demektir. Kaypakkaya'nın yolundan gitmek; dogmatizme gömülmek değildir. Onun çizgisini koşullarla bütünleştirmek ve koşulları dönüştürücü hale getirmektir. Yoksa, dogmatizme düşülmesi kaçınılmazdır. Bugün DABK'ın yaptığı bunun tersidir. DABK, dogmatizmin temsilcisidir. Kaypakkaya ise Dogmatizmin düşmanıdır.

Kaypakkaya'nın izinde yürümek; çizginin eskiyen yanlarını atıp yenileyalmak somut koşulların somut tahlilinden hareket etmek, subjekti-

1 MAYIS'TA PROLETARYA VE GENÇLİK ALANLARDAYDI!..

Burjuvazi her yıl olduğu gibi, bu yılda yine 1 Mayıs'ın yasal olarak kutlanmasını yasakladı. İşçi sınıfının ve diğer ezilen kesimlerin binlercesinin meydanlara dökülmesinden korktu. Yine 1 Mayıs öncesi tehditler yağdırdı. 1 Mayıs günü polisleri ve askeri meydanlara yığdı. Olağanüstü tedbir aldı, ama yine de proletarya ve gençlik meydanlara girdi ve 1 Mayısı kutladı.

Sendikalar yine işçi sınıfını sattı. 1 Mayıs öncesi alanlara gireceklerini söyledi birçoğu. 1 Mayıs günü ise hiçbiri alanlara gelmedi. Burjuvazinin yasal çemberini delmek istemiyorlardı çünkü. Onların amacı, 1 Mayıs'ı kutlamak değildir. İşçi sınıfından teşhir edilmekten korktukları için, 1 Mayıs'a sahip çıkar gözüküyorlar.

Reformistler ise her yıl olduğu gibi bu yılda yine aynı nakaratı tekrarladılar. Gerici sendikalarla aynı potada oynadılar ve işçi sınıfının meydanlara çıkmasını önlemeye çalıştılar. Çünkü yasalar öyle emrediyordu. Onlarda burjuva yasalarının emirlerine uymakta tereddüt etmediler. Böylece "anarşiye de meydan vermemiş" oldular. Çünkü egemen sınıfların faşist yasaları devrimci ve komünistler tarafından çiğnenince, "darbe" geliyor(muş)! Bu hainler sürüsü de askeri darbenin 'gelmesini önlemek' için yasalara 'mecburen' uymuşlar.

Çünkü burjuvazi 'birlik-düzen' istiyor. "Birlik-beraberlik" istiyor. Reformist ve teslimiyetçilerde bu çağrıya uydular ve burjuvazinin birliğini pekiştirdiler.

'İşçi sınıfı Partisi' olma iddiasını sürdüren reformist SP'de bu cephenin içindeydi. Geçen yıl ne yaptılarsa bu yılda aynısını yaptılar. Türk-İş ve egemenlerin dediklerinindışına çıkmadılar. Ve utanmadan işyerlerinde yapılan gösterileride kendilerine mal etmekten kaçınmadılar. Alçaklığın ve sahtekarlığın bu kadarı da olmaz.

Burjuva partilerinden SHP ise, "emekçinin yanında" olduğunu söylemesine karşın, Özal'dan farklı bir tutum almadı. 1 Mayıs'ta gösterilere izin verilmemesine sevindi. Çünkü kitlelerin gür sesinden bunlarda korkuyor.

4. sayfanın devamı

vizm ve dogmatizimden arınmak, eskiyi atmaktan kesinlikle tereddüt etmemek; taktiklerde esnek ve ilkeli olmak demektir. Kaypakkaya'yı savunmak; gelişmelere göz kapamak değildir. Kaypakkaya'yı savunmak ve geliştirmek, O'nun görüşlerinin yaşamla çelişen yanlarını atmaktan tereddüt etmemek demektir. Bazı dogmatikler ve DABK'lılar, Kaypakkaya'nın yanlış yanlarını atmaya karşı çıkarken, "geliştirmek" deyimine bile karşı çıkıyorlar. Oysa, yaşam yerinde durmuyor ve sürekli değişime uğruyor. Lenin, Marks ve Engels'i geliştirirken, Mao ise; kendisinden önceki bütün ustaların görüşlerini geliştirmiş, en azından böyle bir çabanın içine girmiştir ve onların görüşlerini eskiyen yanlarını atmaktan ve yerlerine yenisini koymaktan çekinmemiştir. Çünkü ancak böylesi bir tavır ML'i geliştirebilir.

Günümüzde herkes kendisine, Marksist-Leninist' ya da 'İbrahimci' diyebilir ama, ne ML olabilirler ne de İbrahim'in çizgisini hayata bütünleştirebilirler.

Ülkemiz açısından aslolan, Kaypakkaya'nın çizgisini pratiğe uygulamak ve pratikten öğrenmek, pratikten çıkan dersleri teorileştirmek ve tekrar pratiğe yol gösterici ve değiştirici hale getirip pratiğe uygulamak, eskileri atıp yeniyi almaktır. İşte, M-L'cilik ve onun Türkiye'deki öğrencisi Kaypakkaya'cılık budur. Partimiz TKP/ML'nin Kaypakkaya'cılığı bu kadardır. Ölümünün 18. yıldönümünde O'nu anarken, bunun'a da gurur duyuyoruz. ■

PARTİMİZ TKP/ML VE GENÇLİĞİN KOMÜNİST ÖRGÜTÜ TMLGB MEYDANLARDA YİNE DÖVÜŞTÜ!

Burjuvazinin tehdidine ve sendika ağalarının ihanetine karşın, partimiz TKP/ML, işçi sınıfının Birlik ve Mücadele günü 1 Mayıs'ı adına layık bir şekilde kutladı. Burjuvazinin tüm tehditlerine karşın polis kuşatması altındaki İstanbul'un çeşitli yerlerinde gösteriler düzenledi. Bunların başında Harbiye Zeytinburnu, Eyüp ve daha bir çok alanda kitlelerle beraberdi. Partimiz, burjuvazinin 1 Mayıs'ı yasaklamasını tanımadı ve tanımayacaktır. Koşullar ne olursa olsun, işçi sınıfının mücadele gününü bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da aynı inanç ve kararlılıkla meydanlarda kutlayacaktır.

Harbiye ve çevresinde toplanan partimiz taraftarı işçiler ve gençlik Taksim'e yürümek istedi. Ancak yoğun polis ve özel tim'in yanında asker çemberini yaramayarak polislerle çatışmaya girdiler. Polislere taş ve molotof kokteyl attılar. Egemen sınıfların bekçi köpekleri hiç bir uyarıda bulunmadan işçilerin ve gençlerin üzerine ateş ettiler. Bir çok işçi ve genç polis coplarıyla ve silah kabzalarıyla yara aldılar. Yüzlerceside gözaltına alındı.

Ancak, bu yıl ki katılım geçen yıldan azdı. Bunun nedeni egemen sınıfların yoğun olarak tedbir almaları, bütün yolları tutmaları ve daha alana ulaşmadan insanları yolda toplayarak gözaltına almalarının önemli bir etkisi oldu. İstanbul'un giriş ve çıkışı tutulduğu gibi, konvoy halinde gelen otobüsleri şehire sokmadılar. Gençlerin ve işçilerin çoğunu ise daha yolda gözaltına aldılar. Katılımın azlığının bir nedeni de, "Terör yasası"nın ağır cezai yaptırımlarıdır. Özellikle para cezası insanları korkutmuştur. Bütün bu tedbirlere karşın devrimcilerin ve partimizin düzenlediği direniş olumlu olmuştur. Her şeyden önce burjuvazinin tüm tedbirlerine rağmen yasaklar deliniş ve kitleler 1 Mayıs'ı zor koşullar altında da kutlayacaklarını göstermişlerdir.

İstanbul'da meydanlardaki kutlamanın yanında bir çok işyerinde de işçiler birkaç saat işi durdurdular ve çeşitli konuşmalarla faşist Özal hükümetinin baskılarını kınadılar. Özellikle Kocaeli ve Silivri çevresindeki fabrikaların bazılarında coşkun kutlamalar olmuştur.

Faşist Türk devleti ne kadar yasak koyarsa koysun, 1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma gününü ortadan kaldıramaz. İşçi sınıfı tüm baskılara göğüs gererek özgürce meydanlarda kutlayacaktır. Burjuvazi ise çeşitli provakasyon ve tehditlerle işçi sınıfını ve emekçileri yıldırmaya çalışsa da, alanlardaki direniş seslerini kesemeyecektir. İzmir'de yasal olarak kutlanmışsa, bu burjuvazinin bir lütfu değil, işçi sınıfının ve emekçilerin yıllardır sarı canı pahasına verdikleri mücadele sonucu kazanılmış bir haktır. Hiç bir hak mücadele edilmeden alınamaz. ■

KAZIM ÇELİK'İ ÖLÜMÜNÜN 4. YILINDA ANARKEN...

Mülteci Revizyonizmi ve Kazım Çelik'in Proletarya Partisine Bakışı'nın Kısa Bir Değerlendirmesi

Mülteci revizyonizmin revizyonist sesi "Komün" dergisi, şehit olan yoldaşlarımızın sık sık görüşlerini yayınlıyor. Denize düşenin yılana sarıldığı gibi, bu revizyonistlerde şehit olan değerli yoldaşlarımızın şehit olduktan sonraki sessizliğine sarılıyorlar. Kazım'dan Hasan Hakkı Erdoğan'dan vs. görüşler aktarıyor. Bu yoldaşlarımızın görüşleri bugün mülteci revizyonizmin görüşleriyle aynı olsa ne değişecek ve ne ispatlanmaya çalışıyor. Belki biraz taraftar toplama... Bunun da olacağını hiç sanmıyoruz. Ancak, şehit olan yoldaşlarımızın görüşleri mülteci revizyonizmin bugünkü bataklığını haklı çıkarmıyor ve de onların görüşlerini yayınlayarak kendi bataklıklarını kurtaramazlar. Çünkü onların görüşlerinde yanlışlar olsa da, esası ML'dir. Ve her şeyden önce de onlar, proletarya partisine ihanet değil, tam tersi ihanete karşı sonuna kadar mücadele etmişlerdir. Kazım Çelik yoldaş bunların başında gelmektedir. İşte temel ayrım

noktası burasıdır.

Partinin birliğini bozan, partiye ihanet eden ve mültecilikte direnen bir kesim ile, partinin birliği için ölümü göze alan Kazım Çelik yoldaşımız mülteci revizyonizmin kaldıracı olmamıştır. Sağ iken sahip olduğu görüşleri, bazı noktalarda mülteci revizyonizmine yakın olsa da, onda öne çıkarılacak nokta, silahlı mücadeleyi sonuna kadar savunması, partinin gelişip güçlenmesine hizmet etmesi, parti birliğini savunması ve de mülteciliğe karşı çıkmış olmasıdır. Bugün mülteci revizyonizmin kalemşör önderlerinin bazıları, onun genel sekreter olduğu dönemde MK'dan istifaya zorlanmıştı. Nedeni ise, Türkiye'dek, mücadeleye aktif olarak katılmak istememeleriydi.

Mülteci revizyonizmin, kendi görüşlerinin "mimarı" olarak Hayrettin BAKIŞ ve Kazım ÇELİK yoldaşları gösterirken, sorunu çarpıtıyorlar. Hele BAKIŞ yoldaş ile bunlar arasında hiç bir

benzerlik yoktur. Eğer Hayrettin BAKIŞ zamanında revizyonist tasfiyecilere karşı direnmeseydi, gerilla birliklerimiz dağıtılmış ve tam bir tasfiyeci konuma düşülmüş olacaktı. Mülteciliğin unutturmaya çalıştığı noktalar burası, ama, Partimiz ne Kazım yoldaşımızı ne de Hayrettin yoldaşımızın partiye yaptıkları katkıyı ne de onların ML oluşundan hiç bir zaman şüphe etmemiştir ve etmiyor.

Mülteci revizyonizmin teorisyeni yazar A. Derviş, eski çağdan kalma revizyonist görüşlerini 'yeni' gibi piyasaya sürerken, ve hiç utanmadan Kazım ve Hayrettin'in adlarını ağzına alırken, onlar ile kendisi arasındaki ayrımı bitlelerin gözünde ayrılaştırma uğraşı içinde. Bu, eski çağ "büyük önderi" ile onlar arasındaki ayrım mücadele sorunudur. Bay Derviş, "ölünün" korkusuyla Türkiye'ye gelmez iken, "mimarlar" dediği Kazım ve Hayrettin ise mücadelenin başındaydı ve bu uğurda öldüler. Sorun yalnızca bu değil elbet. Sorun ideolojik bir sorundur. Derviş ve yandaşları, mülteciliğe karar kılarlarken, Kazım ve Hayrettin partinin başında birer komutan ve siyasi önder olarak yer alıyorlardı. Bu ayrımlar basit olmasa gerek diyoruz. Derviş'in yanında toladığı şimdiki müzmin mülteciler, Kazım ve Hayrettin'in sürekli karşı çıktıkları kişiler olduğunu da burada bir kere daha tekrarlayalım.

Mülteci revizyonizmi, Kazım, Hayrettin ve H.Hakkı Erdoğan'ı kendilerinden göstermeye çalışırken, onlara büyük bir haksızlık yaptıklarını bilmiyor olamazlar. Bu kararlı ve mücadeleci yoldaşlarımız mülteciliğin hiç bir zaman basamakları olmamışlır. Mülteci revizyonistleri de ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, onları kendilerine alet edemeyeceklerdir. Çünkü kendi çizgilerinin 'mimarı' dedikleri Hayrettin BAKIŞ yoldaşın bu ölümsüz sözleri hala dipdiri ayakta durmaktadır:

"...İbrahim Kaypakkaya yoldaşın düşünceleri ve aynı zamanda partimizin temel çizgisi her geçen gün doğruluğu bir kez daha ispatlanırken, İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncesinin yol göstericiliği bir kez daha kendisini en açık biçimiyle gösteriyor!..."

(MK üyesi ve 1 Nolu Gerilla Bölgesinin Askeri ve Siyasi Sorumlusu olarak, Hayrettin Bakış yoldaş tarafından 18 Mayıs 1985'te, Yurtdışındaki 18 Mayıs gecesine gönderilen mesaj'dan bir bölüm).

Bu komünist sözler, revizyonizmin mimarı olamaz. Bu sözler partimizin siyasal çizgisinin doğruluğuna inanan bir komünistin sözü olabilir ve öyledir de...

Partimizin bugün kırsal alanda silahlı mücadelesi sürüyorsa, bunlar Kazım ve Hayrettin'in eserlerdir. İstanbul'da işçi sınıfı içinde partimizin sınıfla bağı gelişiyorsa, bu, Hakkı yoldaşın attığı tohumlarının filizlenmesidir. Ne yazık ki, bu ML tohumlar revizyonizmin ve mülteciliğin pençeleridir. Bizden anımsatması...

Bu üç yoldaşımızda Kürt ve Türk proletaryasının birer mücadele kartallarıydı. Kartallar bazen alçaktan uçabilirler, ama tavuklar hiçbir zaman yüksekten uçamaz... Mülteci revizyonizmi tavuk olmaya mahkumdur.

MAYIS AYI DEVRİM VE PARTİ ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

-onlar devrimin ve komünizmin filizleriydiler-

11 Mayıs 1980:
Haydar ÇAKMAK
1 Mayıs 1982:
Bahar YILDIZ
13 Mayıs 1980:
Orhan BAKIR

20 Mayıs 1987'de yitirdiklerimiz;
Kazım ÇELİK, Hıdır AYKIR, Cihan TAŞ,
Müslüm EMİRE, Ali KAYADOĞAN
9 Mayıs 1985:
Ağa ŞİMŞEK, Kenan BOZKURT
27 Mayıs 1980:
Cihan ÇELEBİ
1 Mayıs 1976:
Mehmet KOCADAĞ
Mayıs 1977:
Tuncay BALİ, Erol DOĞAN

IRAK KÜRDİSTANINDA EMPERYALİZMİN YENİ OYUNU

Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan körfez krizi, başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerin Irak'a saldırması, Irak'ın ekonomik, askeri vb. alanlarda büyük darbeler yemesi Irak kürdistanında devrim için muazzam bir potansiyel, tarihsel büyük bir fırsat doğurmuştu. Devrimler; belirli tarihsel koşulların oluşumu yanında, devrime önderlik edecek sınıf veya partilerin subjektif durumlarında devrim için elverişli olmasını gerektirir. Irak Kürdistanında objektif durum devrim için sonderece elverişli olmasına karşı Irak Kürdistanı'ndaki devrimci güçlerin subjektif durumu hiçte devrime elverişli değildi. Devrim için objektif şartların elverişliliği kadar, subjektif şartların elverişliliği de önemlidir. Objektif ve subjektif şartlar elverişli olduğu zaman devrim gerçekleşir değilse devrim gerçekleştirmek olanaklı değildir. Devrimci durumun olgunlaşması, devrim için elverişli tarihi koşulların doğması insanın iradesine bağlı değildir. Bu şartlar tamamiyle insan iradesi dışında toplumsal gelişmelere bağlı olarak doğarlar. İnsan iradesi bu şartların oluşması üzerinde etki icra etmesine rağmen hiçbir zaman belirleyici olmaz.

Devrimler, ekonomik ve siyasi krizlerin had safhaya ulaştığı egemenlerin egemenliklerini eskisi gibi yürütemedikleri egemen sınıflar arasında dalaşımın bir üst aşamaya ulaştığı ve emekçi sınıfların eskisi gibi yönetilmek istemediği; hoşnutsuzluk ve başkaldırıların baş gösterdiği tarihsel anlarda gündeme gelirler. Bu tarihsel şartlara tekabül eden devrimci sınıfların/parti ve örgütlerin subjektif durumları da devrim için gerekli aşamaya ulaşmışsa devrim kaçınılmaz olmuş demektir. Sonuç bu bağlamda ele aldığımızda Irak Kürdistanı'nda birinci koşul devrim için sonderece elverişli olmasına karşın ikinci koşulun elverişli olmaması, devrimci durum devrimi doğurmamış, devrim hareketi büyük bir yenilgiyle sonuçlanarak Kürt halkı için tarihsel bir trajedi yaşanmaya başlanmıştır.

Başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin Irak'ın Kuveyt'i işgalini bahane ederek Ortadoğu'yu ve Irak'ı abluka altına alması, ekonomik, askeri ambargo, peşinden silahlı mücadeleyle Irak'ın ekonomik ve askeri gücünün tahrip uğratılması, toprakların üçte birinin işgali ve barış için Irak'a dayatılan çok ağır yükümlülükler Irak'ı korkunç bir kıskacın içine sokmuş, yönetimde çatlaklar başlamış, ulusal güçler baş kaldırmış, toplumsal muhalefet ayaklanmış, (güneyden kuzeye kadar ülkeyi saran ayaklanma fırtınası baş göstermişti. Irak'ın içinde bulunduğu bu durum, devrim için sonderece elverişli tarihi bir an yaratmıştı. Irak'ın 8 yıl İran'la girdiği uzun savaş zaten Irak'ı ekonomik olarak zayıf düşürmüş ve bir çıkmaza sokmuştu. 8 yıllık uzun savaşın tahribatının sırtında taşıyan halk, birkez daha yeni ağır fedakarlıkların yüküyle karşı karşıya kalmıştı. Hergün artan ekonomik yükümlülüklerin yanında Irak halkı Irak faşist diktasının daha da ağırlaşan kırbacı altında inlemeye de tahammülü kalmamış, sınıfsal baskının yanında milli baskı altında tutulan Kürt ulusu ve diğer azınlıklar artık milli zülme öfkeleri ulusal başkaldırışa dönüşmüştü. Güney'de Şiiler, Kuzey'de Kürtler ve ülkede hemen hemen tüm halk ayaktaydı. Önceki devrim için koşullar sonderece elverişliydi. Kaçırılmaması gereken tarihi bir an doğmuştu. Devrimci durum olmadan devrim yapmak mümkün değildir. Ama her devrimci durumda devrimi doğurmaz. Lenin, "Bir devrimci durum olmadan devrimin mümkün olmayacağı, marksistler için tartışma götürmez bir gerçektir. Ayrıca her devrimci durum da devrime götürmez" diyordu. Irak'ta devrimci durum sonderece elverişliydi ama bu devrimci durumdan doğru bir politik kayıp yararlanmasını bilen güçlerden yoksunluk vardı. Güneyde hareketin başını İran güdümlü mollalar çekiyordu. Kuzeyde ise Kürt ulusal hareketinin başında feodal burjuva bir önderlik vardı. Kürt ulusal hareketinin başını çeken İKDP ve YNK kendi özgücünütemel almamış, körfez krizinin başından sonuna değin gücünü somut koşullara uygun biçimde seferber edememiş, somut gelişmelere uygun politikalar üretip hareket önderlik yeteneği ortaya koymamış, umudunu emperyalistlerin izlediği politikaya bağlamış, Kürt ulusal hareketinin izlerini emperyalizmin desteğine bağlamıştı. İzlenen bu politikayla ulusal başkaldırıyı zafere taşıyabilmek elbette mümkün değildi.

Emperyalistlerin yoğun hava bombardımanında ekonomik ve askeri tesisleri ve alt yapısı tahrip olan Irak, kara savaşının başlamasıyla etkili bir karşı-direniş bile sergileyemeden Kuveyt'ten geri çekilmiş, kendi topraklarını savunamamış, kısa bir zaman içinde emperyalist güçler Irak'ın güneyini işgal edivermişti. Emperyalistlerin yoğun saldırıları karşısında büyük güç kaybına uğrayan faşist Saddam rejimi, ülkede denetimi sağlama gücünü bile koruyamıyordu. Nitekim, ülkenin güneyinde ve kuzeyinde denetimi kaybeder duruma gelmişti. Bu boşluktan faydalanan muhalif güçler bu bölgeleri denetimlerine geçirmeye başlamıştı. ABD ve Batılı emperyalist güçlerin bu ayaklanmaları destekler görünmesi ulusal ve muhalif güçleri daha bir hareketlendirmişti. Gerek körfez krizi başlangıcında gerekse de emperyalist güçlerin Irak'a saldırısı esnasında Irak'ın yenilgiye uğratılması için Kürt ulusal hareketini ve muhalif güçleri destekler gözüken, hatta "Saddam'ı deviren" çağrıları yaparak Saddam rejiminizayıflatmayı ve yenilgiye uğratmayı planlayan emperyalist güçler, sözde de olsa Kürt ulusal hareketine ve muhalif güçlere destekler vaad ettiler. Yıllar boyunca faşist Saddam rejimini destekleyen, modern silahlarla faşist Saddam'ı asker olarak güçlendiren emperyalistler, Saddam rejiminin kendilerine sadakati bir kenara bırakıp isyancı evlat rolü oynaması ekindileri telaşlandırdı. Hele hele bu isyancı evladın kendileri gibi başka bir ülkeyi işgale yönelmesi usta evlatlara kötü bir örnek olacaktı. Öyle bir ders verilmeliydi ki hiç kimse kendileri dışında böylesi şeylere yönelmesin ve kendilerine isyan etmesindi. Dünya jandarmalığı rolünü oynayan ABD bu işe en çok kızandı. Dünyanın düzeni ondan sorulurdu. Onun onayı olmadan böylesi yaramazlıklar yapılamazdı. Böylesi yaramazlıklar dünya düzenini bozardı. öte yandan Vietnam'da ağır bir şamar yiyerek prestij kaybına uğramayı bu haylaz evlada ağır bir ders vererek gidermeyi düşünüyordu. Ve herşeyden önemlisi Ortadoğudaki çıkarları tehlikeye düşmüştü. Kuveyt petrolleri ellerinden gitmek üzereydi. Bir an önce Ortadoğu'daki çıkarlarını güçlendirmek, Kuveyt petrollerine sahip çıkmalı, yaramaz çocuğa bir ders vererek hem diğer çocuklara kötü örnek olmalıydı hem de Vietnam yenilgisinin getirdiği prestij kaybını önlemeliydi ve dünyanın jandarması olduğunu herkese göstermeliydi. Daha düne kadar kendisiyle rekabet eden diğer büyük güç Sovyet Rusya ekonomik olarak gerilemiş, kendi iç sorunlarıyla uğraşır olmuştu. İçine düştüğü ekonomik çöküntü kendine çekip çıkmaktan çıkarmıştı. Bu durum da jandarmalığı için bulunmaz fırsattı. Kendisi için elverişli bu olanaklardan yararlanan ABD büyük bir gücü Ortadoğu'ya yığmış ve savaşı başlatmıştı. Ortadoğu'da çıkarlarını korumayı hedefleyen diğer emperyalist güçlerde ABD'nin yanında güçlerini buraya yığarak Irak'a saldırmaya ABD'yle birlikte başlamışlardı.

Saddam'ı Kuveyt'ten çıkarmayı ve Saddam rejimini devirmeyi amaçlayan ABD ve diğer emperyalist güçler, Saddam rejimini içten zayıflatmayı ve çökertmeyi de başından beri düşünüyorlardı. Darbe vb yöntemlerle Saddam'ı devirip kendilerine uygun sadık bir uşaklarını işbaşına getirmeyi başaramayan emperyalist güçler, Kürt ulusal hareketine ve diğer muhalif güçlere destek vaad edip Saddam rejimini zayıflatmayı, yenilgiye uğratmayı planları dahilinde tuttular. Saddam rejimine büyük darbeler vuranakadar muhalif güçlere destek vaad eden emperyalistler politikalarını değiştirip Irak'ın toprak bütünlüğünden dem vurmaya başladılar. İlk günlerde sert dille isyancı güçlere karşı ağır silah ve helikopter, uçak kullanılmasına karşı çıkan, bu silahları kullandığı taktirde kuvvet kullanacağını belirten

ABD ve diğer emperyalist güçler, Kürt ulusal hareketinin ve muhalif güçlerin ülkenin büyük bir bölümünü eline geçirmeye başlaması ve Saddam rejimi için dolayısıyla emperyalist güçlerin gelecek çıkarları için bir tehlike oluşturmaya başlamasıyla birlikte bu desteklerinden vazgeçtiler. Faşist Saddam rejiminin, helikopter kullanmasına karışmayacağını açıkladılar. Emperyalistlerin bu açık desteğini alan faşist Saddam rejimi Şii ayaklanmacılar ve Kürt ulusal ayaklanmacılar üzerine en ağır silahlarını yönelterek yeni bir kıyım hareketine girişiverdi.

İran destekli Şiilerin, Kürtlerin ve diğer muhalif güçlerin iktidarı ellerine geçirmesi emperyalistlerin çıkarıyla uyuşmuyordu. Irak'ta böylesi bir iktidar değişikliği emperyalist güçlerin istemlerine cevap vermiyordu. Böylesi bir iktidar üzerinde istedikleri gibi bir denetim sağlama olanakları çok zayıftı. Güneydeki muhalif hareket İran güdümlüydü. Kuzeydeki bağımsızlığa yönelebilirdi. Diğer ülkelerdeki Kürt ulusal hareketinin gelişimini ve bağımsızlık mücadelesini körükleyecekti. Bu durum emperyalizmin bölgedeki çıkarlarına darbe vurmaya uygun bir ortam yaratıyordu. Ve savaşın ağır faturasını yeni rejime yükleme olanağını ortadan kaldıracağı gibi, Irak'taki çıkarlarını da tehlikeye düşürüyordu. Kısaca özetlediğimiz bu nedenlerden dolayı ABD ve diğer emperyalist güçlerin Irak'taki muhalif güçlere ve Kürt ulusal hareketine destek vermesi düşünülemezdi. Tersine, emperyalizmin çıkarları bu hareketin ağır yenilgiye uğramasına bağlıydı. Bütün bu olguları göz önünde tutan emperyalist güçler faşist TC ve Irak'la beraber geniş toplumsal muhalefeti ve Kürt ulusal hareketinin yenilgiye uğramasında görüş birliğine vararak anlaştılar.

Emperyalizmin, faşist Saddam ve TC rejiminin bu ortak çıkarları hem Kürt ulusal hareketinin, hem de güneydeki ayaklanmanın bastırılmasından geçiyordu. Bu ortak çıkarlar bu ülkeleri bir araya getirerek, güneydeki ayaklanmayı ve kuzeydeki Kürt ulusal hareketinin bastırılmasında önemli bir rol oynadı. Bu ayaklanmaların bastırılmasında bu, etken önemli rol oynarken, asıl önemli rolü bu ayaklanma ve hareketin önderliğini yürüten güçlerin izlediği politika oluşturdu. Kuzeyde Irak'ta Kürt ulusal hareketinin başını çeken İKDP ve YNK uzun yıllar silahlı mücadele yürütmelerine, bir kaç ciddi yenilgi almalarına karşın bu yenilgilerden dersler çıkaramamış, silahlı mücadeleyi bilimsel yöntemlerle geliştirememiş, ulusal hareketin başarıya ulaşmasında kendi öz güçlerini esas kılmamış, sürekli dış yardımlara umut bağlayan politikayla hareket edegelmişlerdi.

Yetmişli yıllarda Irak ve İran arasındaki dalaştan bilimsel bir politikayla yararlanma yoluna gitmeyen Kürt ulusal hareketi kendi özgücünü esas almamış, Irak'taki ulusalcı Kürt örgütleri İran'a dayanarak Irak'a, İran'daki ulusalcı Kürt örgütleri de Irak'a dayanarak Şah rejimine karşı mücadele yöntemine başvurmuşlardı. 1975 Cezayir anlaşmasıyla aralarındaki sorunlara son veren İran ve Irak bütün güçleriyle Kürt ulusal hareketine yönelmi, Kürt ulusal hareketine büyük darbe vurarak yenilgiye uğratmıştardı. Kürt ulusal hareketinin ve İKDP'nin başını çeken M.M. Barzani Amerika'ya kaçmış ve hayatını orada yitirmişti. 1979'larda şah rejimine karşı Humeyni önderliğince gelişen ayaklanmanın yarattığı boşluk İran'ı Kürtlerin bir çok alanda denetimi ellerine geçirmesini sağlamıştı. Humeyninin iktidarı almasıyla birlikte Kürt ulusal hareketinin üzerine yürümüş, Kürtler büyük bir yenilgi daha almıştardı. Bu yenilgide de İran'lı Kürt ulusal hareketi ortaya çıkan bu tarihsel andan bilimsel bir yöntemle yararlanarak, denetimlerinde bulundurdukları alanları güçlü mevzilere dönüştürerek, iktidar organlarını yaratarak ve politikalarla koruyamamış, saldırıları göğüsleyip püskürtme yeteneği gösteremeyerek büyük bir yenilgi almıştı.

Yine 1980'de başlayarak 1988'lere kadar uzanan yıllar süren Irak'ın savaşı Kürt ulusal hareketinin gelişip güçlenmesinin koşullarını yaratmıştı. Her iki ülke, uzun yıllar süren bu savaşta oldukça yıpranıp güç kaybına uğramıştı. Bu uzun savaş İran ve Irak'ı büyük ekonomik yükümlülükler altına sokmuş, savaş halk kitlelerini bezdirmiş, ekonomik kriz ciddi boyutlara ulaşmış, savaş ekonomisiyle kitleleri yönetmek oldukça zorlaşmıştı. Bu koşullarda dahi İran'lı ve Irak'lı Kürt ulusal hareketi her biri diğer ülkeye dayanarak ulusal mücadeleyi sürdürme politikasını gütmüşlerdi. Doğru bir politikayla mevcut savaştan yararlanıp iç savaşı geliştirip iktidar olma perspektifiyle hareket etmemiş, otonomi kazanma politikasını gütmüşlerdi. İran-Irak savaşının sonuna gelmişken faşist Saddam rejimi silahlarını birkaç daha Kürt ulusal hareketine büyük darbe vurmuştu.

Bütün bu tarihsel gelişmeleri yaşamış, ağır yenilgiler tatmış Kürt ulusal güçleri bu gelişmelerden ders çıkararak hareket etmiş olsaydı, faşist Saddam iktidarının en zayıf anını yaşadığı, her yönüyle abluka altında olduğu, ekonomik ve askeri olarak büyük yenilgiye uğradığı, ülke genelinde ayaklanmaların yaşandığı bir dönemde böylesi bir darbeyi yememiş olur, Irak'ın kuzeyindeki Kürt ulusal hareketi zafer kazanarak faşist Saddam iktidarına büyük bir yenilgi tattırabilirdi. Uzunca bir mücadele deneyimine sahip İKDP ve YNK, geçmiş yenilgilerden, izlenen yanlış politikalardan ders çıkarmamış olacak ki yine aynı hataları tekrarlayarak büyük bir yenilgiyi daha yaşadıkları gibi, Kürt halkının büyük bir trajedi yaşamasında da izledikleri yanlış politikaların önemli bir rolü oldu. Denebilir ki, Irak'taki Kürt ulusal hareketi en büyük tarihsel fırsatı kaçırdığı gibi, Kürt halkı da en büyük yenilgisini bu şekilde almış oluyor, umutlarını dünya halklarının en azılı düşmanı ABD'de emperyalistlerin yardımına bağlayan, diplomasi görüşmeleriyle ABD ve bahili emperyalistgüçlerden yardım görmeyi amaçlayan, Kürt ulusunun azılı düşmanı faşist TC'den kendilerine destek vermesini bekleyen, Bush ve Özal'la yapılan görüşmelere ve sözde verilen destek laflarıyla umutlanan bir hareketin bağımsız bir politika izleyerek başarıya ulaşması elbetteki imkansızdı.

Irak'taki Kürt ulusal hareketi ABD ve diğer emperyalist güçlerin Ortadoğu'da izledikleri politikaları etraflıca izleyebilselerdi emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarının, gelişecek ve başarıya ulaşacak bir Kürt ulusal hareketiyle bağdaşmadığını görmüş olsaydı, Irak Kürdistanı'ndaki özerk bir Kürdistan'ın, Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal bilinci ve mücadeleyi körükleyeceğini, bu durumun emperyalizmin diğer ülkelerdeki çıkarlarıyla bağdaşamayacağından emperyalist güçlerin bu duruma kayıtsız kalmayacaklarını bilince çıkarsalardı, faşist TC'nin böylesi bir gelişmeye kayıtsız kalmayacağını göz önünde bulundurmuş olsalardı bu ağır yenilgi yaşanmaz, Kürt halkı böylesi bir trajediyle karşı karşıya kalmayabilirdi. ABD ve diğer emperyalist güçler Saddam'ı tercih etmedikleri, Saddam'ın devrilmesi için harcadıkları çabaları anlatmaya gerek yok. Saddam yerine kendilerine sadık bir yönetimin iş başına geçmesini canla başla arzuladıkları gibi, değiştirme uğraşları verdikleri de gün gibi açıktır. Ama Saddam yerine tercihleri İran destekli mollalar ve otonomide olsa Kürt ulusal güçleri değildir. Her yönüyle köşeye sıkıştırılmış, ağır tazminat yükümlülüğü altına sokulmuş, kendi dedikleri dışında kıpırdama olanağı ortadan kaldırılmış bir Saddam yönetimini Irak güdümlü mollalara ve otonomici Kürt ulusal güçlerine tercih etmeleri ve edecekleri de ortada olan birşey. İşte bu olgulardan hareketle, ABD ve diğer emperyalist güçler faşist Saddam'ın en ağır silahlarıyla Kürt kıyımına girişimine kayıtsız görüntüler, daha doğrusu perde arkasında desteklediler. Irak'lı Kürt ulusal güçleri bunu önceden görmeli, buna uygun politikalar üretip, somut gelişmelere bağlı olarak mücadele taktikleri geliştirmeliydiler.

Bu somut gelişmeleri önceden kestirmeyen Kürt ulusal güçleri (İKDP-YNK) mücadele taktiklerini ta başından ABD'nin sözden destek görünen politikasına, faşist TC ve Özal'ın Kürt havarisi aldatmacasına bağlı olarak geliştirdiler. Baştan itibaren bir iç savaş hazırlığını yapmayan kendini ve kitleleri savaşa ve ulusal başkaldırıya göre yönlendirmeyen, iktidar olma perspektifi taşımayan bir hareketin doğan boşluktan, ele geçirdikleri bölgeleri uzun bir dönem ellerinde tutması ve bundan yararlanması olası değildi. Kürt ulusal hareketi bu olguları görmeden hareket etmesi, ABD, TC ve Irak'ın gelişen Kürt ulusal hareketini bastırmada birleşmeleri ve Irak'ın bütün kan kusan silahlarıyla hareketin üzerine yürümesi hem ulusal kıyıma hem de hareketin yenilgiye uğramasına neden oldu.

Kürt ulusal hareketinin yenilgiye uğraması,

faşist Saddam iktidarının ulusal kıyıma girişmesi dünya kamuoyunda büyük tepkilere yol açınca, TC ve emperyalist güçler yeniden sahneye çıkıverdiler. Körfez krizi döneminde Kürt dostu geçinen, Irak'ın yenilmesiyle Kürtlerin kıyımına yardımcı olan TC ve diğer emperyalist güçler yeniden Kürt dostu olmaya başladılar. Sanki Saddam'ın Kürtlere toplu kırım politikasına onlar destek vermemiş. "Biz Irak'ın iç sorununa karışmayız, Irak uçak ve helikopterleri bize yönelmedikçe düşürme girişiminde bulunmayız" vb. politikalarla Saddam güçlerinin Kürt kıyımında rol almamış gibi davranmaya başladılar. Bu perde önündeki destek, perde arkasındaki desteği düşündüğümüzde emperyalistlerin bu kıyımdaki rolünü daha iyi anlamış oluruz. Kürt hareketi yenilgiye uğrayıp, şimdilik tehlike olmaktan çıktığı an dünya kamuoyuna yeniden şirin gözükmek için Kürt dostu postunu giyiverdiler.

Milyonlarca Kürt yerlerinden yurtlarından sökülüp atılmaya başlandı. Ağır bombardıman silahları altında çoluk çocuk 7'den 70'e insanlar en zor doğa şartları altında yollara koyuldu. Saddam'ın vurucu silahlarıyla ölmeyenler soğuktan, açlıktan, hastalıktan toplu olarak ölmeye başladı. TV'de verilen görüntüler, gazete manşetlerini süsleyen manşet ve fotoğraflar bu trajediyi yeterince anlatmaya yetiyor bile. Faşist Saddam iktidarının bu açık kıyımını sessizce seyreden özünde destekleyen, faşist TC ve emperyalist güçler, yiyecek, giyecek, ilaç vb. yardımlarla kürtlerin gönlünü almaya, kürtlerin yanında olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Bir Amerikan vatandaşının burnu kanadı bahanesiyle Grenada'yı, Panama'yı işgal eden, Saddam Kuveyt'e girdiye kıyametleri koparan 600 binlik askeri gücünü Ortadoğu'ya yığan, Irak'ı imha etme savaşına giren haydutlar başı ABD ve diğer emperyalist güçler bir ulusun topraklarından sürülmesine kıyıma göz yumup, destek olurken, yenilgi sonrası yeniden insan hakları savunucusu pozisyonu takındılar. Kendi ülkesinde on yıllardan beri Kurt kıyımını sürdüregelen, toplu katliamlar yapan, askeri gücünün büyük bir bölümünü Kürt ulusal hareketini boğmak için Kürdistan'da bulunduran, olağanüstü yöntemlerle, özel koruyuculuk ve bölge valiliği sistemiyle Kürt ulusuna terör estiren faşist TC, sınıra binlerce yüzbinlerce Kürdü sınırda tutarak ölümüne sebep verirken beri yanda yiyecek, giyecek vb. yardımlarla dünyaya yaptığı çağrılarla Kürt dostu olduğunu göstermeye çabalıyor. Bütün bu caniler sürüsünün, kuzu postuna bürünmüş bu vahşi kurt sürülerinin politikalarını iyi görüp, deşifre etmek gerekiyor.

Bütün bu gelişmelerden sonra emperyalist güçler ve faşist TC kürtler üzerinde yeni senaryolar düzenleme girişimindeler. Kürt ulusunun ulusal mücadelesini ekarte etmeyi amaçlayan yeni planların şimdiden deşifre ederek mücadele edilmelidir. Kürt ulusunun üzerinde yaşadığı topraklardan sınır kesiminde mülteci kampları kurarak açık hava hapishanesi kurmak amaçlanıyor. Bu politikayla Kürt ulusu kendi topraklarının küçücük bir bölümünde mülteci hayatı yaşamaya mahkum edilerek mücadele gücü kırılmak isteniyor. Yeri bir Filistin, Filistinden de geri bir konum andırma, bir etkisizleştirme, elleri, kolları bağlanmış, hareket kabiliyeti kırılmış, ulusal direnişi etkisiz hale getirilmiş bu mültecilik statüsü her yönüyle Kürt ulusuna ve Kürt ulusal hareketine vurulacak bir darbe olarak görülmeli ve mücadele edilmelidir.

Irak-Türkiye Kürdistanı sınırında BM gözetiminde mülteci kamplarının kurulması emperyalist güçlerin çıkarlarına denk düştüğü gibi faşist TC'nin de çıkarını simgelemektedir. Böyle bir statünün borazanlığını en çok yapan da TC'dir. Çünkü burada en çok menfaati olan da TC'dir. Irak Kürdistanı'ndaki ulusal hareket üzerinde yaratığı ve yaratacağı olumlu etkiyi, Irak Kürdistanı'nda bir otonomi, özgürlük veya bağımsızlığın Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal harekete sağlayacağı yararlar TC tarafından çoktan hesaplanmakta ve Türkiye Kürdistanı'ndaki çıkarlarına büyük darbeler vurmaktadır. Sınırda BM gözetiminde kurulacak mülteci kampları hem kendileri için mevcut bu tehlikeleri belli bir dönem ertelemiş olacak, hem PKK vb. güçlerin sınırlardan rahat giriş çıkışlarını engelleme olanağını bulacak, hem de Kürtlere sahip çıkıyormuş gibi Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürtlere şirin gözükerek desteğini almaya çalışarak gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bertaraf etmeyi darbe vurmayı amaçlamaktadır. Bir çok amaçla mültecilik statüsüne sarılan TC ve emperyalizmin oyununu boşa çıkarmalı kitleleri aydınlatmalıyız. Emperyalizmin ve TC'nin gerçek yüzünü ve amaçlarını teşhir etmeliyiz.

Emperyalizmle işbirliği politikası güden, bağımsız bir politikaya sahip olmayan, feodal-burjuva önderlikli, otonomiyi amaçlayan bir ulusal hareketin başarıya ulaşamayacağını şansının olmadığını defalarca yaşanan toplumsal pratik göstermiştir. Yine bir ulusal hareket bağımsız bir politikayla hareket etse, bağımsızlığı amaçlasa dahi çağımızda başarıya ulaşsa dahi, uzun süre yaşamayacağı diğer ulusal kurtuluş mücadeleleri deneyimleriyle kanıtlanmıştır. Günümüzde artık, ulusal kurtuluş mücadeleleri, ulusal bağımsızlık savaşları proletarya önderliğinde, ML-MZD biliminin rehberliğinde gerçekleşmeden başarıya ulaşsa da yaşama olanağı olmadığı görülmektedir. Ezilen halkların kurtuluşu, ulusların bağımsızlığı mücadelesini ancak ve ancak proletarya ve onun ML-MZD bilimi sayesinde gerçekleşecektir. Bizim gibi çok uluslu ülkelerde proletarya ve ezilen halklar bütün uluslardan proletaryayı kucaklayan K.P. önderliğinde yürütülecek sosyal kurtuluş mücadelesi olmaksızın ezilen halkların ve ulusların kurtuluşunu beklemek hayaldir.

Irak'lı Kürt, Arap, Fars vb. diğer azınlık milliyetlerden proletaryaya düşen görev bir an önce kendi bağımsız proletarya partilerini kurup faşist Irak iktidarına karşı savaşıma koyulmalıdırlar. Böyle bir parti kurulmadan, bütün uluslardan proletaryayı ve emekçi halkı kucaklayıp, sınıf savaşımının denizine atılmadan, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesini programlarına alıp, bu sorunu çözmeyi önlerine koymadan gerçek kurtuluşu sağlamak mümkün değildir. Bu uzun vadeli bir görevdir. İçinde bulunduğumuz bu dönemde Irak Kurdistanlı devrimciler yaşadıkları tarihi süreçten, aldıkları ağır yenilgilerden hemen dersler çıkarmalı, emperyalizme ve yabancı güçlere güveni esas kılmadan, kendi özgücünü esas alarak bağımsız bir politika izleyerek, modern savaş sanatıyla mücadeleye koyulmalı, emperyalizmin TC vb. güçlerin oynadığı oyunları zamanında görüp mücadele etmelidirler. Emperyalizmin ve TC'nin yeni oyunu mültecilik statüsünekarşı koymalı, Irak'lı Kürtlerin kendi topraklarına dönüp, orda örgütlü güç olarak faşist Saddam rejimine karşı güçlü bir mücadeleye girişmelidirler.

Irak Kürdistanı'ndaki gelişmeler, yaşanan trajedi, Irak Kürt ulusal hareketinin içinde bulunduğu durum bizleri de çok yakından ilgilendirmektedir. Irak Kürt ulusal hareketini inceleyip yenilgilerinin nedenlerini ortaya koymak, ulusal güçleri uyarmak, yaşanan Kürt kıyımını kınamak vb. yeterli değildir. Irak Kürdistanı'ndaki gelişmeler ülkemiz ve Kürdistan'daki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini çok yakından etkilemektedir. Türkiye Kürdistanı'ndaki Kurtlerle aynı kaderi paylaşan Irak Kürtlerine oynanan oyunlara karşı çıkmak, bu oyunları deşifre edip kamuoyunu aydınlatmak kitleleri bu kıyıma karşı mücadeleye sevk etmek asıl görevimiz olmalıdır.

Türkiye proletaryasına ve emekçi halkına çok büyük görevler düşmektedir. Türkiye proletaryası ve emekçi halkı ezen uluş şövenizminin etkisinden sıyrılarak yanıbaşında işlenen bu kıyıma karşı sesini yükseltmelidir. Komünist devrimciler proletaryayı ve kitleleri aydınlatmalı, yoğun propaganda ajitasyon çalışmaları yürüterek oynanan oyunları sergilemeli, proletarya ve emekçi halkın Kürt halkına destek vermesi sağlanmalı, iş yerlerinde, meydanlarda, sokaklarda haykırarak Kürt halkının yanında olduğunu göstermelidir. Proletarya enternasyonalizmi bunu gerektiriyor. Toplumun her kesimi bulunduğu alanda sesini yükseltmelidir, güçlerini birleştirip sokaklara dökülmelidir. Kürt halkına verilecek en anlamlı destek onun üzerinde oynanan oyunlarla karşı koymaktan, oyunları deşifre etmekten, faşist TC'ye karşı mücadeleden geçiyor. Faşist TC'nin Kürt dostu postuna bürünmesine aldanmamalı, Irak'lı Kürtler'in kıyımında TC'nin de payı olduğunu görmeliyiz. Ve buna karşı mücadele etmeliyiz. ■

Kısaca, Örgütlenme İhtisaslaşma, Plan Perspektif sorunları:

Önce örgütlenmeyle ilgili, bazı genel ilkelerden sözedelim: Bütün örgütleme girişimleri, karşılaştığımız güncel problemlerin çözümüne yöneliktir. Ama, bu problemlerin bir çoğu, aslında sürekli problemlerdir ve tekrarlanırlar. Dolayısıyla, çözücü örgütleme girişimi, eğer, yalnızca tekil problemi karşılayacak çapta, kısmi ve geçici bir örgütleme olursa, tekrarlanması kaçınılmaz olan problemlerle, her yeniden karşılaşmamızda, yeniden örgütleme yapma ihtiyacını karşımıza çıkarırlar.

Bir de yarım yamalak "halledilen" işler vardır.

Dolayısıyla, sözgelimi bir kere çözmek için, bin kere ayrı ayrı örgütleme yapmak vardır, ya da bin kere çözmek için sadece bir kere örgütleme yapmak vardır. İşleri yarım yamalak halletmek de aslında "bir işi iki iş yapmak"tır... belki daha fazla.

Neyi tercih edeceğiz?

Açıktır ki bir kerede sağlam bir örgütleme yapmayı!

Ustalaşmış kadro ve kurullarla işgörmeliyiz. Aynı zamanda hiçbir zaman yarım yamalak değil tam ve köklü biçimde.

Öte yandan ancak böylelikle, oturmuş, etkiyetli kimselerden oluşan aynı görevle sürekli uğraşmasının doğal sonucu olarak ustalaşmış kadro ve kurullara sahip oluruz. İhtisaslaşmayı sağlamanın yolu da budur.

Örgütlemelerimizi, hemen o sıradaki görev için oluşturur ve sonra dağıtırsak, ya da başka görevlerdeki yoldaşları biraraya getirip, sonra onları tekrar eski görevlerine dağıtırsak, veya elimizin altında beklettiğimiz "joker elemanlar"la tip tip örgütlenmeler yapma yolunu seçersek, bu *dar pratikçilik*'in örgütlenme alanına yansımasıdır.

Çünkü *dar pratikçilik*, en önemli özelliği *güntük* olması, perspektiften yoksun olması, sadece bugünü gözetip yarını gözetmemesidir. Onun oportünist niteliği de buradadır. "(Bugünün) -pratiği her şey, (yarının)- programımsa hiç bir şey" olması, bu en temel oportünist karakterin, örgüt anlayışı düzeyine yansımalarından birisi böyledir.

İstikrarlı örgütlenme ihtisaslaşmayı sağlar, İhtisaslaşma ise kaliteli faaliyeti. Dar pratikçi örgütleme ise, bizi amatörlüğün sınırlarına hapseder. Kişisel olarak, ne kadar kavrayışlı ve yetenek sahibi olursak olalım belirli ve başlangıçta uygun seçilmiş bir görevde, ancak uzun süre çalıştığımız zaman ustalık kazanabiliriz. Hiç kimse uzun süre çalışmadığı bir işin ustası olamaz. Maddi ve manevi yaşamın üreticisi olan yüksek düzeydeki zanaatkarlık ve sanatkarlıktaki, çıraklık kalfalık ustalık sırası, siyasi faaliyet elemanları için de geçerlidir.

Usta bir el, yalnızca kaliteli faaliyet üretmez, aynı zamanda daha fazla faaliyet üretir. Ustalığı artan insan siyasi faaliyette, teknolojik düzeyi artan makinanın üretim alanındaki yerini tutar. Kapital, marksist ekonomi politiği yazar, ama ondaki, üretim alanında matematik kesinlikle saptanmış hesaplamaları örgütleme alanına aktarabiliriz. Biz de prodüktivite ve optimum hesapları yapmalıyız. Belirli bir göreve bağlı olarak yürüttüğümüz faaliyeti, en az enerjiyle, en kısa zamanda ve hem de en iyi biçimde yapabilmeliyiz. Yoğunlaşma alanlarımızı doğru biçimde tespit edebilmeliyiz. Biz de siyasi faaliyette en verimli düzeyi tutturabilmeliyiz. "İş bölümü ve prodüktivitenin (verimliliğin) artması, birbirlerinden ayrılmaz olarak kendini gösterir." İşbölümü başlı başına organizasyondur.

Her kadronun, siyasi faaliyetin bütün alanlarında çalışmasını istemek, her kadrodan ayrı ayrı, tek başlarına birer devrim yapmalarını istemek gibi saçma ve geçersiz bir şeydir.

Organizasyon, plan, perspektif... Bu, belirli bir görüş açısı içinde ötekilerle ve yarınki görevlerle bağlantısı gözönüne alınarak saptanmış görevler için planlar yapmak ve onları organize biçimde yürütmektir. Faaliyetin bütün dalları arasında doğru bir ilişkilendirme, paralel biçimde yürütme; uygun bir sıra düzeniyle, esaslık-taalilik durumlarına göre ayarlanmış bir azamnalama ve birbiri üzerinde özümü kolaylaştırıcı etki yapacak biçimde, her faaliyetin, hangi faaliyetlerden önce, hangilerinden sonra, hangileri ile birlikte ele alınacağını saptama... Bu, mekanik, ardışık bir çizelgeye göre, bir çeşit listeye göre hareket etmekten tamamen farklı ir şeydir.

Genel siyasi durum ve gelişmelere bağlı olarak ve özellikle olguların bilimsel olarak kestirilmiş gelişme yönüne bağlı olarak, ilk başta görevlerin doğru belirlenmesine dayanır.

Her organ, komite hücre, birlik, hatta kişi, plan yapmalıdır. Plansız iş boğulur. Hiç bir kapsamlı faaliyet yoktur ki o bir plan gerektirmesin ya da plansız olarak, doğru-düzgün başarılabilsin.

Perspektif yokluğu ise belirli bir görüş açısından yoksunluk demektir. Dar pratikçiliği, esasta plan ve organizasyon değil, perspektif önler. Bu nedenle en çok ısrar edeceğimiz prensip perspektiftir. Buna "uzun vadeli düşünme" de diyoruz. Bugünün yarınla ilişkisi, parçanın bütünle ilişkisi, niceliğin nitelikle ilişkisi, taktiğin strateji ile ilişkisi hep bunu dile getirir

ve gözden kaçırılmamalıdır bu ilişki. Örneğin, sadece eldeki silah ve savaşçı gücüyle "iyi bir gerilla savaşı" kotarmayı düşünür, ancak onun bir aşama olduğunu, düzenli orduya dönüşerek, cephe savaşlarına devrolması gerektiğini gözden açırırsak, o bir temel, bir aşama olmaktan çıkar, kopuk ve bağlantısız kendi başına bir şey olarak kalır. Oysaki bir yandan, döneme özgü savaşma biçimi olarak yürütülürken, genç aynı süreç içerisinde kuvvetlerinin sürekli büyütülmesi birliklerden müfreze, bölük, tabur... dizisiyle orduya dönüştürülmesi ve gelişmesinin belirli bir evresinde cephe savaşlarına doğru meyletmesi ve en sonunda dönüşmesi gerekir. Burada gerilla savaşı yalnızca düşmanı yıpratmaya adanmış bir şey değil, aynı zamanda düşmanı nihai biçimde yenecek olan siyasi ve askeri kuvvetlerin toparlanmasının ve örgütlenmesinin bir aracı olarak ele alınmaktadır.

Daha küçük bir örnekte bile bunu görebiliriz.

Bugün daha az bir ihtiyaç olsa da, örneğin bir silah tamiri, patlayıcı ve mermi üreten teknik hücrenin gerektiğini, bunun bütün hareket yönlerimiz içinde belirli bir ihtisas dalı olduğunu görmeliyiz. Buna ciddi olarak eğilmeli ve adam ayırmalıyız. Onu, istikrarlı biçimde örgütlemeli ve o sıradaki bozukların tamiri işinden sonra dağıtmamalı, aksine genişletmeli, türlü türlü patlayıcılar üretebilmesi için deney ve araştırma yapmasını istemeliyiz. Bugün görülüyor: Böyle bir hücremizin bulunmaması büyük sıkıntılara yolaçıyor. Basit bir parça kırıklığının giderilememesi, biz silahsız dururkenden dayken, bir silahın iskartaya çıkmasına yolaçabiliyor. Bir çok silahın arızalı oldukları, gerçek değil midir? Ama her zaman yenilerini temin edemiyoruz, edemeyiz de. Bozukları hemen kaldırıp atmak lüksüne sahip değiliz. Böyle bir hücre mermi doldurabilir. Her çatışma alanında binlerce boş kovan çürüyüp gitmektedir. Mermi olmazsa silah bir işe yaramaz. Az mermi de büyük bir dezavantajdır. Uzun süreli kuşatma ve yarma çatışmalarında, yani atış üstünlüğünü gerektiren, yoğun salvo saldırılarını gerektiren çatışmalarda mermisizlik imha demektir. Ekonomik ve garantili bir yolla mermi temin etmek için örgütlenme yapmak yerine kaçakçı kovalıyoruz. Lazlar kadar ustalık göstermekten aciz miyiz?

Bir basın hücresini düşünelim: Bir basın teşkilatı, giderek bir yeraltı matbaa teşkilatına dönüşmelidir. ayaküstü çözümler bunu sağlayabilir mi? Bize, İKK'yı Türkiye'nin Pravda'sı yapacak perspektif açıklığı gerekiyor.

Teknik araçları benimsemek de perspektifle ilgilidir. Günümüz teknolojisinin düzeyi "uzay çağında" olduğumuzla ifade ediliyor. Bunu görüyoruz da: Düşman tamamen motorize araçlar kullanıyor. Yüksek teknik donatımla savaş alanına geliyor. Biz akılalmaz bir tutuculukla ve geri kafalılıkla, en sıradan cihazları devreye koyamıyoruz.Gerici islamcıların tutuculuğuna eş bir tutuculuk. Sanki teknik araçlar "gavur icadı" ve biz onları kullanınca günaha gireceğiz. Çöl kartalı Ömer muhtarın zamanında yaşamıyoruz. Oysa ki en basitinden düşünelim, güvenli biçimde şifrelendirilmiş telsiz telefonlar, çağrı cihazları uzun ve tehlikeli kurye seyahatlarının bir çoğunu gereksiz kılabilir. Biz hala çakırcalı Mehmet efe gibi haberleşmeyi sürdürüyoruz. Oysa adamın kemikleri toprak oldu. Birbirine uzaklıkları 40-50 km olan iki birlik, aylarca birbirlerini arıyor, genç de birbirlerini bulamıyorlar. Ya da tek bir cümlelik haber için günlerce yol gitmek gitmek gerekiyor, hem de koca bir birlikle.

Bu yakın zamanlarda Axpunos deresinde olan çatışmalar üzerine anlatılanlar, teknik araçların önemini çok çarpıcı biçimde açıklıyor: PKK ve DABK'çıların birlikte bulundukları sırada başlıyor çatışma. PKK- düşman telsizini dinliyor. Örneğin düşman komutanı diyor ki "Yoğun atış yapın karşılık versinler ki yerleri belli olsun ve ozaman yerlerini havanlayalım" bunu işitince düşmanın yoğun ateşine karşılık vermiyorlar ve yerleri belli olmuyor. Genç telsizde konuşan komutan, gerillaların çekildikleri yönde ayak seslerinin geldiğini işitiyor ve o tarafın yoğun biçimde ateşe tutulmasını istiyor. Gerçekten gerillalar tam da oradan, yürüyerek çekiliyorlar. Telsiz konuşmasını duyar duymaz komutan "yat" emri veriyor ve yoğun ateşten kurtuluyorlar. Yoksa ki gece karanlığında, nispeten rastgele de yapılsa öylesine yoğun bir ateşte beş on kişinin vurulması içten bile değil.

Bir de kadroların uygun seçilmeleri konusu vardır:

Yetenek ve kapasiteyi hesaba katmalıyız. Ne kadar da "Büyük yerden" gelirse gelsin, hiç bir emir, balıkları kavağa çıkartamaz?

Bazı durumlarda, kadrolarımız koşturmaktan bitmek düştükleri halde iyi sonuç alamadığımız olur. Nedeni, kadrolarımızın yeteneklerinin, yükümlendirdiğimiz görevin gerektirdiği türden veya o yeterlikte olmamasıdır.

Sevk merkezi kadroların iyi tanımalıdır. Çok yönlülük iyidir, ama böyle insanların sayısı sınırlıdır. Ayrıca her insanın, genellikle belirli bir yeteneği vardır. Ya da belirli bir yeteneği kısa zamanda edinme kavrayışı ve yatkınlığı. Kadrolarda, çok ileri götürülmüş, tehlikeli tek yanlılığa varmış ve ihtisaslaşma öngörülmemelidir. Asıl olarak çok yönlülüğü istemeli, ancak halihazır yetenek ve kapasitelerini de gözardı etmeliyiz.

Başında, iyice düşünerek atamak ve mümkün oldukça değişikliklerden kaçınmak gerekir. Hele sık sık değişikliği, asla yapmamalıyız. Belirli bir alandaki gerilla birliği, o alanda uzun süre kalırsa, araziden en iyi biçimde yararlanmasını öğrenir. Halkın özgün yapısını, sosyal özelliklerini öğrenir. Düşmanın konumlanmasını da öğrenir. İsabetli karar ve hareketlerse, her zaman iyice tanımaya ve bilmeye dayanır. Böylece bir gerilla birliği en iyi

biçimde darbe, manevra ve faaliyet düzeyini tutturabilir. Bu nedenle, tek tek kadroları görevlerinde, organ ve birlikleri alanlarında uzun süre tutmalıyız.

Askeri pratik alanında iyi komiserler, iyi komutanlar iyi savaşçılarımız olmalı. Her parti üyesi komiserlik yapamaz. Komiserler, aynı zamanda askerlik mesleğine yatkın parti üyeleri olmalı. Fiziki kapasiteyi en çok gerektiren dal askeri alandır. Sağlam yapılı yoldaşları seçmeliyiz. Fakat aslolan kafa yatkınlığıdır. Her işin gerektirdiği özelliklerini aramalıyız. Yer doldurmak için iş halletmek için, "maksat vatan kurtulsun" kabilinden, memur gibi işgörmemeliyiz. Görevlendirme memur rotasyonu gibi bir şey değildir. Seçimleri kesinlikle bilinçle, uygunlukla yapmalıyız.

Örneğin, komiserler askeri teoride bilgili askeri pratikte en tecrübeli döğüşken karakterli, atak, kurnaz, durumu çabuk kavrayan pratik yoldaşlar olmalı. Demokrasicilik tutkunu, hantal ve gerıden gelen tipler komiser olamaz. Bu özellikleri rastgele sıralamadığımıza dikkat edilsin. Bunların hepsi de gereklidir.

Hangi dalda çalışırsak çalışalım, hepimiz bilgili, insiyatifli, oturaklı, cesur ve sağlam karakterli kişiler olmalıyız. Ama bir siyasal komiser behrğin olarak, öteki yoldaşlardan daha çok askeri teoride bilgili, ötekilerden daha çok askeri pratiğe yatkın olmalı. Kurnazlık gerekmiyor mu? Kurnazlık, denilebilirki, gerillacılıkta işin yarısıdır. Anında inisiyatif de öyle. Yoksa nasıl, bir çatışmanın kişiye zaman tanımayan hızlı akışına göre, çabucak karar ve komutlar verilebilir? Askeri faaliyet komutayla yürütülür. Bu merkeziyetçiliğin sürekli olarak ağır basması, vurgulanması demektir. Aslında çok gereksindiğimiz tartışma ve oyalamaları yapmak için, çok az zaman kalır geriye. Ve bir kere disiplin, başında gönüllü olarak kabul edildikten sonra, itaatsizlik kabul edilemez. Dolayısıyla askeri disiplin, öteki disiplinlerle karıştırılmamalıdır ve Komiser yoldaşlar, askeri disiplin ve yönetimin özgünlüğünü anlamış, otoriter yoldaşlar olmalıdır.

Böyle yoldaşlar bellidir. Burada, macera düşkünlüğünü açığa vuran yoldaşlardan söz edilmiyor. Türkiye devrimini "tamamladıktan" sonra İran devrimini "yapmak" üzere, doğuya hareket etmeyi düşünen yoldaşlar değildir burada kastedilen komiser yoldaşlar. Komiser olacak yoldaşlar askeri sorunları ciddiyetle bilen ve bilimsel olarak düşünen yoldaşlardır. Böyle yoldaşlar, Marx ve Engels'in Balkan istila hareketindeki Osmanlı paşalarının komuta yeteneklerini tahlil ettikleri gibi, düşman komutanlarının kişilik yapılarını ve komuta etmedeki ustalıklarını öğrenmenin gerekli olduğuna - çünkü başarı için bunun da gerekli olduğuna- inanan yoldaşlardır. Komiser yoldaşlar, kendilerine "pir" olarak, askeri bilgisi ve yeteneklerinden dolayı, Marksın kendisine "bizim general" dediği Engels'i almalıdır.

Bazı yoldaşlarımız ise kitaplarla iyice dosttular. Onlarsız yapamazlar. Öğrenmeye karşı çok derin bir istek gösterirler. Bütün dünya ile birlikte yaşayan duyarlı kişilerdir. Örneğin, İntifada'nın çocuk generallerinin, İsrail faşistlerinden, bugün kaçının kafasını kırdıklarını merak ederler. Çünkü, kırık faşist kafa sayısını, bir önceki günkü sayı ile karşılaştıracaklar. İntifadanın gelişme grafiğine koyacaklardır. Böyle yoldaşlar, Dodor Jivkov'un olay yaratacağı belli parlamento konuşmasını, en azından politika ile ilgili bir Bulgar yurtaşı kadar sabırsızlıkla bekler, ondan siyasal sonuçlar çıkarmak için takip ederler. Ya da Irak ın Kuveyt saldırısı başladıktan sonra, hem bu savaşın niteliği, hem de Türkiye'nin muhtemel olarak savaşa sürüklenmek isteneceğini, Musul ve Kerkük için fırsat kollayan Turancı yobazların ve emperyalizm uşaklarının, savaştan bunun için yararlanmak isteyeceklerini, Nato' da kapıkullukları kabul edilsin diye Kore'de savaştıkları gibi, bu kez de "Avrupalılıkları" kabul edilsin ve AT'ye alınsınlar diye, silah altında bulundurdukları işçi köylü gençlerini, bu alçak tayfanın savaşa sürebileceğini tahminle derin derin kaygılanırlar. Kimi yoldaşlar için savaş sıradan bir gazete haberinin ayarında, "zaten her gün gördüğümüz şeylerden" biryenisidir, fakat bazı yoldaşlar, savaşın tam içinde gibi, olayı yaşarlar... Böyle yoldaşları hangi alanda görevlendirmeliyiz?

Bazı yoldaşlarımız hem bilgilidirler, hem de parti görüşlerimizi tutarlı bir mantık zincirı izleyerek etkili biçimde açıklayarak savunurlar. Kitle psikolojisinde konuşmacının büyük önemi vardır. Onun, kişi olarak beğenilmesi önemlidir. Konuşmada yansıyan kişilik parti kişiliği olarak algılanır.

Ya da Komutan yoldaşları ele alalım:

Savaşçıların güvenini kazanmamış hiçbir yoldaş, komutanlık yapamaz. Her komutanın arkasında, başarılarla geçmiş bir askeri mazi olmalıdır. Komutan askeri önderdir. Komiserlerle birlikte onlar, savaş alanının çetin cevizleridir. Savaşçılarının gözünde askeri itibarı olmayan yoldaşlar, komut vermekte, sevketmekte zorlanırlar. Kendisini kanıtlamamış bir komutanın, ateş hattına, tehlikeli noktalara gönderdiği asker, komutanı hakkında kötü düşünebilir, komutanın kendine tehlikesiz yeri alıp, onları ateşe attığını düşünebilir. Komutansa, kendi hakkında böyle düşünülür diye bocalayıp kararsız kalabilir. Görevlendirmede uygunluktan sapar ve demesinler diye, tehlikeli yerleri kendisine seçmek yoluna gidebilir. Bu da tecrübe edilmiş bir konudur.

Komutan cesaret ve temkini birleştirmelidir. Çünkü cesaret, başarılması mümkün olan şeyi başarmak için gereklidir. Temkinse başarılması mümkün olmayan şeylerden geri durmak için.

Komutan eğer suçlanmak korkusuyla (biz de artık çok kolay yapıştırılan "sağcı"lıkla suç-

lanmak korkusuyla); ya da kendisi için "şöyle kahraman, böyle yiğit" desinler diye, nesnel davranmayı elden bırakmamalıdır. Eğer "ne derler acaba" ya göre, ya da "benim için şöyle desinler"e göre hareket ederse, komuta kendisinde değil demektir. Komutan "ne derler" diye komutanın kaygılandığı kişilerde; her olay üzerine ileri geri gevezelik eden boşboğaz suçlayıcılarda, fırsatçılarda ve dalkavuklarda demektir. Dolayısıyla bir komutanın, komutayı kendi elinde bulundurabilmesi için, böyle endişelere kapılmayacak kadar kendine güvenli ve dalkavuk yaltanmalarına değer vermeyecek kadar kişilikli olmalıdır. Sahne ışıkları ve alkışla yaşayan şöhretten başı dönmüş, sahne sanatçılarının, düşkün kişiliklerini belirleyen ihtiras, bir askerde tarif edilemeyecek kadar zararlıdır. Ne yazık böyle tiplere rastlandığı da bir gerçektir.

Eğer komutan askerlerinden daha iyi bir asker değilse, orada ya bir örgütleme yanlışlığı vardır ya da yöneticiler, kendi adamlarına komutanlık dağıtmışlardır.

Görevler arasındaki ilişki konusu da çok önemlidir.

Atayan merkez, sevk eden organizasyon merkezi, görevlerin bütün kapsamını gözönüne almalıdır. Planlama aşamasında belli görevlerin ihmal edilmesi bütün faaliyeti felcedebilir. Örneğin, eğer gerilla savaşı, pratik mücadele görevleri içinde ilk sırayı alıyorsa, en fazla onun yürütümü üzerinde düşüneceğiz. Ama şunu unutmayalım: Yalnızca en fazla kadroyu savaş alanına sürmekle, bu işi yürüteceğinizi düşünürsek, kötü biçimde yanılırız. Belki uzak bir ilişki ama örnek olarak alabiliriz: Gerilla savaşı esasta kırlık bölgelerde yürütülen bir savaştır. O, yoksul köylülüğün isyan biçimidir. Biz onu yürütürken, kentlerde İşçi çalışmasını ihmal edersek, sonuç, bir süre sonra, hem teorimize, hem pratiğimize küçük burjuvalığın hakim olması olur. Partinin niteliği zorlanır ve giderek değişir.

Tek bir dişlinin eksikliği veya görevini yapmaması, koca bir fabrikadaki devridaimi ve işlemeyi tıkezleyip durdurur. Bütün bir makina kompleksinin tıkır tıkır çalışmasında her dişlinin ayrı ayrı rolleri gibi, bütün bir devrimci faaliyetin dallarının her birinin ayrı ayrı rolleri vardır. Fabrikadaki kompleksin bağlantıları mekanik itmeler şarteller, kablo ve sinyal sistemleri ile sağlanır. Bütnü bir sistem paralel ve ortak iş gördüklerinde, ortaya bir kullanım değeri çıkar. Devrimci faaliyette de aynı şeyler geçerlidir: Bir yerde sahte pasaport ve kimlik hazırlayanlar, bir yerde silah tamiri yapanlar bir yerde savaşanlar bir yerde kaçıkçılıkla uğraşanlar, bir yerde dağıtanlar, bir yerde istihbarat toplayanlar, bir yerde parti politikalarını saptayanlar, bir yerde kitle gösterileri, militan kitle ayaklanmaları, bir yerde barınak kazanlar, bir yerde paravan ticaret şirketleri, öte yanda parti organlarının yazışmalarını taşıyan kuryeler. Bir yerde grevciler, bir yerde "mülksüzleştiriciler". Bir yerde faşistlere ve azılı halk düşmanlarına karşı devrimci terörü gerçekleştirenler, öte yanda gecekondu ayaklanmaları, bir yerde korsan gösteriler öte yanda seminerler, paneller. Bir yerde enternasyonal toplantı ve görüşmeler, öte yanda pul ve alişler. Bir yerde cezaevleri ile ilgili birim çalışmaları, öte yanda çatışmalar, eylemler, gerilla saldırıları. Bir yanda partiye bağlı sanat-kültür adamlarının çalışmaları, öte yanda parti okullarında yetiştirilen propagandistler, teorisyenler, askeri kamplarda ve savaş içinde örgütlenmiş askeri kamplarda ve savaş içinde örgütlenmiş askeri pratik ve teorik eğitim, bir yerde politik kadrolarımızın son dış olaylar üzerine tartışmaları, bir yerdesendikal toplantılar, üretici mitinglerini örgütleme çalışmaları, bir yerde bilmem ne derneğinin tüzüğünü hazırlayanlar, bir yerde sendika ve dernek seçimleri için liste ve ittifak çalışmaları yapanlar... daha binbir iş. Bunların hepsi de faaliyetimizin çeşitli dallarıdır ve hepsi de bağlantılıdır.

İçlerinden su veya bu faaliyetin, belirli bir zamanda ağırlık kazanması veya esas olması, onun bütün bağlantıları tarafından iyi desteklenmesi demektir. Bu desteği sağlayacak bağlantılardaki çalışmaların bizzat kendileri iyi olmadan, sağladıkları desteğin iyi olamayacağı açıktır. Örneğin iyi bir YD faaliyeti olmadan iyi bir YD desteği olabilir mi?

Bazılarının kafası sığdır. Esas olanın tali olanla ilişkisindeki diyalektiği kavramazlar. Örneğin "kırlar esas" ise, bunu " ozaman kentlere önem vermemek gerekir" diye anlarlar. Tali olanı ihmal edilebilir olan olarak anlar. Gerçekte tali olanlar iyi olmadan esas olan iyi olamaz. Bunların her birindeki başarı ve canlılık ötekilerin başarılarını etkiler kolaylaştırır.

"İyi gerilla savaşı" yaptığımız zaman, işçi sınıfının otomotikman kendiliğinden bizi destekleyeceğini ve partimize geleceğini sanan ahmak ve tahta kafalılar çıkıyor. Böyle kafalar etraflarını çöle çevirirler ve genç de o çölün ortasında, o kuraklık ortamında, pirinç yetiştirme savaşını kazanacaklarını iddia ederler. Böyleleri, yalnızca kolları tarafından iyi beslenen nehirlerin çağlayarak aktıklarını ve ancak o zaman yıkıcı ve güçlü olduklarını anlamazlar.

DÜşmanla aramızı açacak ama dostlarımızla aradaki engelleri kaldıracağız. Bir yandan yıkacak bir yandan yapacağız. Tek taraflı davranamayız ve hiçbir görevi ihmal etmeyiz. Tek taraflı devranır ve kimi "tali" işleri ihmal edersek, ihmal etmediğimizden de iyi sonuç alamayız.

Sonuç olarak: Dar pratikçi örgütlenme anlayışına karşı olacağız. Organizasyona, plana önem vereceğiz ve berrak bir görüş açısından hareket edeceğiz. Kadrolarımızı doğru seçeceğiz ve bütün görevlerimiz arasındaki bağlantıları gözden kaçırmayacağız.

"ÖLÜMDEN EŞİ KURTARDI"

"Yasadışı örgütlerin 'ölüm listeleri'nde bulunan eski Ordu Valisi Reşat Akkaya'nın Mersin'deki evinin kapısını çalan iki saldırgan, Akkaya'yı göğsünden tek kurşunla vurdu. Ölümden dönen Akkaya, "Eşim Ayhan hemen kapıyı kapatmasa kurtulamazdım" dedi.

● Partimizin önderliğindeki TİKKO şehir gerillaları tarafından gerçekleştirilen bu öylemi burjuva basın birçok kere olduğu gibi TİKKO ismini gizleyerek yazdı.

Bizim açımızdan elbette ki tam anlamıyla başarılı bir eylem değildi. Ama şunu iyi biliyoruz ki bunların hepsi birer tecrübedir ve bu kadarı bile onlara kuş tüyü yataklarında kabuslar göstermeye yetecektir.

● 23.4.91 Tarihinin sabahında P mizin 19. kuruluş yıldönümünde 8 yere parti bayrağı çekildi. Bunlar sırasıyla Kocasinan belediyesi, Avcılar Meslek Lisesi, Bağcılar Meslek Lisesi ve Ortaokulu, Halkalı Vergi Dairesi'nin karşısındaki Üçevler İlkokulu, Sarıyer Kuştepe okmeydanı ve Hasköy'de iki Ortaokulla bir lise'ye bir de İlkokul olmak üzere toplam 8 yere. Hepsine de bomba süsü verildiği için düşman güçleri indirmede hayli güçlük çektiler. Birine itfaiye getirip indirmişler. Lisenin birinde de ikinci gün öğrenciler aranarak içeri alınmışlar. Ve bir çok okulda hocalar bu meseleyle ilgili konuşma yapmışlar.

5000'e yakın bildiri Sarıyer, Kağıthane, Kuştepe, Örnektepe, Safaköy, Halkalı, Halıcıoğlu, Sütlüce, Yenibosna, İkitelli, Mahmutbey, Güneşli, Bağcılar Çiftlik, Soğanlı'nın bazı mahalle ve işçi semtlerine dağıtıldı.

● 24.4.91 saat 19'da Aksaray Vatan Caddesının girişinde Partimizin Avrupa yakası işçi örgütünce düzenlenen korsan gösteriye 30 kişi katıldı. İki yoldaş pankartı asarken üç-dört yoldaşta yolu yakın trafiği kapamasıyla başlayan eylem yoldaşın birinin "Emekçi halkımız yoldaşlar; bugün partimiz TKP/ML'nin 19. kuruluş yıldönümüdür. 19 yıllık bu kanlı ve kızıl kavgayı komünist bir coşkuyla selamlıyoruz" haykırışıyla yüzlerce kitlenin meydandaki bakışları üzerimizde yoğunlaştı ve başladık sloganla yolda yürümeye yürürken bir yandan da havaya kuşlar fırlatılıyordu.

"Yaşasın TKP/ML, yaşasın TİKKO, yaşasın Halk Savaşı ve Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganıyla münübüs durağına kadar 50 metreden fazla yürüyerek orayada kuşlama yapıp dağıldık.

Eyleme genel olarak kitlenin katılımı (oraya gelenler açısından iyi oldu). Birçok arkadaşın yeni ve tecrübesiz oluşu sloganlara ve yola çıkmaya katılımını biraz engelledi. Genelde eylem amacına ulaştı.

Dağıldıktan sonra olay bölgesinde turatan yoldaşlar hakim sınıf güçlerinin hala pankartı indirmediklerini çekim vs. yatıklarını söylediler.

Başarılar...

● Partimiz TKP/ML'nin, kuruluşundan bu güne kadar geçen sure içinde, hayatı çetin mücadelelerle doludur. Üç genel sekreter, onlarca militanını yüzlerce kadrosunu, işkencelerde ve çatışmalarda kaybederek, geçmişten ders çıkartarak ML-MZD düşüncesinin bilimsel yolunda, mücadeleye devam etmesi, özellikle 3. konferansta alınan kararlarla işçi sınıfına yönelik çalışmaların esas alınması ve önderimiz İK yoldaşın dediği gibi, öncü güç işçi, temel güç köylülüktür. Sırarının doğru olarak uygulanması, biz işçilerin mücadelemize büyük güç katmıştır.

Bölgemizde öncelikle Metal ve Deri-İş kolunda işçiler içinde sınıfsal çalışmalar aktif olarak devam etmektedir ve etkileyici olmaktadır.

Ordumuz TİKKO'nun Kırsal alanlardaki Gerilla Savaşı mücadelesi, Şehir gerillalarımızın aktif faaliyetleri mücadelemize büyük güç katmıştır.

Siz ki kurtuluşu haykırdınız hücrede

Siz ki ölümü kucakladınız işkencede

Siz ki kanınızla perçinlediniz kurtuluşu

Yaşasın Halk Savaşı!

● **Bursa'da bazı pratik faaliyetlerimiz:**

Partimiz TKP/ML'nin 19. kuruluş yıldönümünde Bursa'da 23.4.1991 saat 21'de Ovaçınar Ankara yolu üzerinde Şükraniye'de bir inşaatın 3. katının üzeren asılan "Partimiz TKP/ML'nin 19. Kuruluş Yılını Komünist Coşkuyla Selamlıyoruz" yazılı pankartın sol üst köşesini parti amblemi, sağ üst köşesini ise önderimiz İK yoldaşın resmi tamamlıyordu.

Pankart, spor kulübü ve kahvenin hemen yanında asıldığından SPor Kulübü ve kahvedekiler dışarı çıkarak pankarta uzun süre bakmışlar ve çevreden geçen insanların dikkatini çekmiştir. Ankara yolu üzerinde olduğundan, Bursa'nın birçok semtine ulaşım bu yol üzerinden sağlandığından, yoldan geçen bütün

araçların dikkatini çekmiştir. Pankart uzun süre asılı kalmıştır. Çevrede büyük etki yaratmıştır. Eylem Bursa Olay gazetesinde yeralmıştır. Ancak pankart 3. katta asıldığından fotoğraf aşağıdan çekildiğinden İbrahim yoldaşın resmi net çıkmamıştır.

Eylem 3 arkadaş tarafından başarıyla gerçekleştirildi.

Ayrıca Partimizin kuruluşu ile ilgili bütün bölgelere bildiri dağıtıldı. 1 Mayıs'la ilgili Bursa'da Esenevler ve Merkez semtlerinde kapı altlarından bildiri atıldı. Diğer semtlere bildiri ulaştırıldı. İşçilere bildiriler dağıtıldı.

Mudanya ve Kestel ilçelerinde de bildiriler dağıtıldı. Bildiri dağıtmada çok sayıda arkadaş görev aldı.

Bursa İKK Muhabiri

Bankaya molotof...

● "Türkiye İş Bankası'nın Güngören Şubesine dün akşam molotof kokteyli atıldı. Bağcılar caddesi üzerindeki bankada patlamadan sonra yangın çıktı. Yangın kısa sürede söndürüldü. Bankada önemli bir hasar meydana gelmedi. Eylemi yasadışı TKP/ML TİKKO örgütü üstlendi..."

● İ.K'ya Bağlı Birimlerce Yapılan Bazı Pratik Çalışmalar:

1- 25.2.1991 Tarihinde Maslak Hacıosman kavşağına *"İşçiler, Emekçiler Köylüler Emperyalist ve Gerici Savaşlara Karşı Birleşiniz"* yazılı pankart asıldı. Pankart uzun bir süre asıldığı yerde kaldı. Daha sonra bomba imha ekibince indirildi.

2- Şubat ayı başından itibaren Okmeydanı, Hasköy, Sütlüce, Sanayi Mahallesi, Çeliktepe, Kağıthane, Nurtepe, Pınar Mahallesi, Reşitpaşa, Hacı Osman, Sarıyer civarına ve bu civardaki fabrika çevresine Devrim Şehitleri için hazırlanan yüzlerce afiş asıldı.

3- Ayrıca aynı ay içinde benzer yerlerde İK imzalı devrim şehitleri ve gerilla savaşına çağrı niteliğinde yüzlerce bildiri dağıtıldı.

4- 8 Mart Dünya Kadınları Mücadele ve Dayanışma Günü nedeniyle konuyla ilgili bildiri dağıtıldı ve bazı sendikalara bu bildiriden bırakıldı.

5. 27-3.1991 Tarihinde Kızıldere Şehitlerini anmak amacıyla Okmeydanı YKB Şubesi gece saat 22.30'da bombalandı.

6- Emekçilerin yoğun olduğu bazı kavşaklarda gerilla savaşı ve işçilere yönelik kuşlama yapıldı.

İşçi Komitesi (İK)

Kendiliğinden olan bir eylem

● Kürt ulusu için oldukça önemli olan Newroz Bayramı'nın, bölgemizde de kutlanması için, dinamik Kürt gençliği hazırlık çalışmalarına başlamıştı. Gençliğin siyasi olarak eksik ve örgütsüz olması, ayrıca küçük burjuva özellikleri de bünyesinde taş ması yapacakları eylemi eksik ve düzensiz hale getirmektedir.

30-40 kişilik iki grup halinde eylem yerine gidildi. Gruplardan biri eylemin yapılacağı yeri bilmiyordu. Tarif üzerine eylem yerini bulacaklarını umuyorlardı. Diğer grupla saat 20.00'de eylem yerinde buluşacaklardı. Ancak eylem yerine giderken mahalle sakinleri tarafından yakalandılar. Bir süre alıkonulduktan sonra, Kürt olduklarını ve Newroz Bayramını kutlamak için bir araya geldiklerini açıklayınca bırakıldılar. Çünkü yöre halkının geneli Kürtlerden oluşmaktaydı.

Daha sonra diğer grupla buluşularak eylem yerine varıldı. Newroz ateşi yakıldı. Eylem yerine gelen üç polis otobüsü gruba yaklaşamadı. Bir süre sonra eylem sona erdi ve kalabalık dağıldı.

Bu eylem Kayseri İli'nin bir mahallesinde gerçekleştirildi, ancak sözkonusu mahallede Newroz Bayramı kutlaması için geç kalınmıştır diyebilirim. Yöremizde de Kürt Halkı'nın ulusal sorun için duyarlı hale getirilmesi, faşist güçlere karşı ayaklandırılması ve gençliğin örgütlenmesi için gereken çalışmalar yapılmalıdır.

Kayseri'den bir İKK okuru

● Anadolu Yakası İşçi Faaliyetinde çalışan yoldaşlar 24 Nisan Partinin kuruluş yıldönümünde;

- Pendik Şıhlı'da BABK imzalı bildiriden 200 adet halka dağıtmışlardır.

- Kartal'da yapılan korsan gösteriye katılınmıştır.

● Ege Bölgesi Faaliyetinde çalışan yoldaşlarımız 24 Nisan eylemliliğinde;

-BABK imzalı bildiriden, İzmir, Aydın, Denizli, Uşak'ta toplam 150-200 adet bildiri dağıtmışlardır.

yorum

"TERÖRLE MÜCADELE YASASI"MI ? DEVLET TERÖRÜNÜ YASALLAŞTIRMAVE POLİS DEVLETİ YASASI MI ?

Faşist Özal iktidarı, devrimci mücadeleyi boğmak için 12 Eylül yasalarıyla yetinmiyor, durmadan yeni yeni faşist yasalar çıkararak, halkın her atacağı adımı daha atmadan boğmaya çalışmaktadır. Devlet terörünü artırma ve yasallaştırma yasalarına ise "demokratikleşme" adını vermekten çekinmiyorlar.

Önce "sansür ve sürgün" yasasını çıkardılar. Bu yetmeyince yeni bir faşist ve baskıcı yasa daha çıkardılar. Anlaşılan bunlarda yetmeyecek ve yeni yasalar çıkarmaya devam edecekler.

Yeni yasa tam bir polis devletini yasallaştırma yasasıdır. Polise alabildiğine geniş yetki verildiği gibi, polisin yargılanması da ortadan kaldırılıyor. Böylece polisler silahlarını rahatlıkla halkın ve devrimcilerin üstüne boşaltacaklar, kişileri sorgusuz sualsiz gözaltına alacaklar, işkenceler daha artacak ve hiç bir şekilde yargılanmayacaklar. Sokakta halkın üstüne kurşun sıkmanın cezası olmayacak, evler rastgele aranacak ve kanun bütünüyle polislerin elinde olacak. Bugüne kadar olan da buydu. Ama, buna gözyumuyorlardı. Şimdi olanları yasallaştırdılar ve polislerin göstermelikte olsa yargılanması ortadan kaldırıldı ve daha saldırgan bir duruma getirildi. Kısaca idamlar artık sokaklarda olacak, yakaladıkları devrimci ve komünistleri sokakta kurşunlayacaklar. Bunun örnekleri son aylarda çoğaldı. Son üç ay içinde 15'e yakın devrimci ve demokratın işkencehanelerde öldürülmesi bunun basit bir örneği. Bu ölümler, yeni yasayla daha da artacaktır.

141-142 kaldırdılar. Ama, onu aratmayacak ve hatta ondan daha da baskıcı ve yasakçı yeni yasalar çıkardılar. Basına görülmemiş bir baskı zincirini uygulamaya başladılar. Özellikle devrimci-demokrat basın üstünde tam bir terör estiriyorlar. Yeni yasalarla en küçük cezalar 150 milyondan başlayıp yukarı doğru çıkıyor. Yoksul emekçilerin 150 milyonu veremeyeceği biliniyor. Bunun içinde ayrıca ceza yatacaktır. Burjuvazi halka öyle bir korku veriyor ki, hakkını arayan insanlara kesinlikle her şeyi yasaklıyor ve devletin tüm baskılarına boyun eğmesini istiyor. Bunun neresi "demokratikleşme"? Evet 141-142 kaldırıldı, ama bunun yerine daha ağır ve kapsamlı cezalar verildi. Dışa ve kamuoyuna karşı; "bakın tüm yasakları kaldırıyoruz, fikir özgürlüğü getiriyoruz" sahte mesajını vermeye çalışıyorlar. Hangi fikir özgürlüğü? Halk yine istediğini söyleyemeyecek, Komünist örgütlenme hala yasak. Kitle örgütlerinin siyasete karışması yasak! Sendikalar siyasetle uğraşamıyor? Yasak! Sadece TÜSİAD gibi patron dernekleri siyasetle uğraşabiliyor. Yoksul emekçilerin dernekleri ise siyasetin 'S'sini söylese bile, hemen dernek kapatıldığı gibi, dernek üyeleride yasadışı örgüt kurmaktan zindana tıkılıyor.

Dernekler ve kitle örgütlerinin bazı üyelerinin olaylara karıştığı tespit edilirse, dernek kapatıldığı gibi, aynı suçtan bu kuruluşlarda yargılanıyor ve kapatılma gerekçesi yaratılıyor.

Yeni faşist yasa, herkesi muhbirliğe özendiriyor ve zorluyor. Kitle örgütlerinin kendi üyelerini denetlemesini ve polis gibi her üyesinin ne yaptığını araştırmaya ve takibe zorluyor. Kısaca polis devletinin tüm özellikleri getiriliyor. Herkesi, birbirinin polisi olmaya zorluyor. Muhbircilik özel olarak teşvik ediliyor ve muhbircilik yapanlara tüm kolaylıklar getiriliyor. Mahalle baskısından tutunca apartman yöneticisi ve kapıcısına kadar herkesin muhbircilik yapmasını istiyorlar. Şimdiye kadar bunlar yapılmıyor muydu? Yapılıyordu, ama yasal olmadan? Şimdi yasal!

Tecil yasasıyla "terörle mücadele yasası"nı birlikte çıkarması ise, toplumdan fazla bir tepki görmeden ve baskı yasasını tecil yasasının arkasında gizlemek içindir. Tecil yasasıyla sadece adi tutuklular ve faşistler yararlanmıştır. Devrimcilerin büyük çoğunluğu ise hala içerde ve yıllarca daha yatacaklardır. Dergi sahipleri ve yazarların çıkması ise, dışa karşı ve kamuoyuna karşı "fikir özgürlüğü"nü yasallaştırdıklarını göstermek için çıkarmışlardır. İşte yeni yasanın yalnızca bu yanı olumlu olmuş, ama bunun arkasına sığınılarak daha da baskıcı ve devlet terörünü artıran bu yasayla halkın karşısına çıkmışlardır.

İdamlar ise tamamen mahkemelere bırakılmış, böylece yukarıdan gelen baskılarla idam alan devrimcilerin anında idam edilmesinin yolunu açmış oldular. Sözde, "millet meclisi"nin ve idamları en son onaylayan cumhurbaşkanlığının katil yüzün gizlemiş olacaklar...

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİ POLİS DEVLETİ OLMAKTA KURTARAMAYACAK!

Faşist Türk devleti yeni yasayla devrimci propagandayı ve devrimci hareketi bütünüyle önleme ve kıskaca alma çabasında. Kitlelerin mücadelesini tüm olanaklarını kullanarak yasaklama ve daha doğmadan basınma ve öne çıkanları zindanlarda sürüncemede bırakma çabasındadır.

Devlet yetkililerinin verdikleri demeçlere bakılırsa, 141-142 ve 163'ün kaldırılmasıyla "toplumsal huzuru" amaçlamışlar. Toplumsal huzura ne güzel sağlıyorlar? Ahmaklığın ve kitleleri aptal yerine koymanın bu kadarı da olmaz. Toplumsal huzuru sağlamanın yolu değil ama, burjuvazinin "yüce" çıkarını sağlamanın yolu olarak karşınıza dikildiğinden kimsenin kuşkusu yok. Ancak, bu yasayla burjuvazinin kendi huzurunuda sağlayamayacağı kesin. Aksine, burjuvazinin bundan sonra huzuru daha da bozulacak ve devrimci mücadele hızlanacaktır. Şiddete karşı şiddet teorisi daha hızlı işleyecektir. Partimiz ve diğer radikal devrimci örgütler burjuvazinin bu oyununa gelmeyeceği gibi, silahlı mücadeleyi ve silahlı eylemleri hızlandıracaklardır.

Kitlelerin susması ise artık pek olası değil. İflas eden bir ekonomi ve sürekli yoksul emekçiler aleyhine artarak gelişen ekonomik dengesizlik, kitlelerin mücadelesini ve sokaklara dökülmesini önleyemeyeceklerdir. Yeni yasalar, olsa olsa halkın kinini bileyecek ve burjuvazinin yüzünün daha çabuk teşhir olmasını sağlayacaktır.

İflasın eşiğindeki bir ekonomik yapının toplumun "huzurunu" sağlayacağını söylemek büyük bir sahtekarlıktır. Her gün yüksek oranlarda uygulanan zamlarla halkın yaşamını sürdürmesi ve devlete karşı suskun kalması düşünülemez. Kitlelere asgari yaşam koşullarını bile çok gören bir devletin, kitlelerin suskun kalmasını ve kendi egemenliğine boyun eğmesini istemesi kadar aşağılık bir şey olamaz. İşçilerin artarak gelişen grevleri, yer yer fabrika işgalleri ekonomik istemli de olsa olumlu bir gelişme göstermekte ve devrimci durumu geliştirici ortam yaratmaktadır. Devletin güvendiği Türk-İş gibi gerici sendikalarda işçileri artık durduramıyor. İşçiler en azından asgari bir yaşam ortamı ve demokratik haklarını istiyor. Faşist devletin ise kitlelere asgari yaşamı sağlaması bugünkü ekonomik yapılarıyla düşünülemez. Aksine, burjuvazi, "24 Ocak Kararı" gibi kapsamlı yeni bir kemer sıkma politikasını getirmeye hazırlanıyor. Peş peşe getirilen zamlar dahi ekonomiyi ve bütçe açıklarını durdurmaya yetmiyor. Burjuvazinin çıkar yolu olarak gördüğü yoğun ekonomik sömürü ve baskı yasalarıdır. 'Demokratikleşme' kesinlikle değildir.

Egemenler, sık sık askeri darbeleri gündeme getirmektense, onun yerini alacak yasaklamalar zincirlerini getirerek, sivil görünümün altında daha büyük tepki görmeyeceklerini düşünüyorlar. Sivil görünüm altında askeri darbenin yaptıklarını yaptıktan sonra yeni bir askeri darbeye başvurmayı uygun görmezler. Son yasada bunun bir sonucu. Devlet iddiaya çıkarma ve ekonomik durumlarını asgaride olsa iyileştirme politikalarının bir sonucu. Ancak, evdeki hesap çarşıya uymayacaktır. Halkın giymesi için diktikleri ve zorla giydirmeye çalışıkları elbise, daha şimdiden yırtılmaya başlanmıştır. Yeni elbise dikmek zorunda kalacaklar, bu gidişle. Ama, halk sürekli başkasının diktiği elbiseyi giymez. Gün gelir, halk, burjuvazinin diktiği elbiseyi burjuvaziye giydirir. Bu da olacak. Bundan kuşkunuz olmasın.

BURJUVAZİ ADIM ADIM SALDIRGANLAŞIYOR, YA DEVRİMCİLER NE YAPMALI?

"Terör Yasası"yla devrimcilere ve komünistlere kan kusturulmaya, sorgusuz sualsiz kurşunlanmaya, halkı üzerinde varolan baskılar daha da arttırılmaya çalışılıyor. Demokratik hak ve özgürlükler olmadığı gibi, bunları alma mücadelesinin önü devlet terörüyle tıkanmaya çalışılıyor. Özellikle devrimci ve komünistlere karşı azgın bir terör estiriliyor ve bu terör daha da arttırılacak. Devlet, yeni yasayla "özgürlük getirdik" diyerek, 141 ve 142'nin kaldırılmasını gerekçe gösterip, devrimcilere yönelik faşist terörünü haklı göstermeye çalışacaktır. İçişleri bakanı karaktersiz ve aşağılık uşak A. Aksu'nun demeçlerine bakılırsa, devlet terörünü fütursuzca uygulayacakları bir gerçek.

Devrimciler ve komünistler, bir taraftan devletin yasal cenderesi içine girmek için baskılarla zorlanırken, kanlı bir şekilde de yok edilmeleri için her türlü baskıya maruz kalacaklardır. Bu devlet ile devrimciler arasındaki çelişkinin, daha doğrusu halk ile devlet arasındaki çelişkinin daha da keskinleştiğini gösteriyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları iktidarı, devrimcilerin en küçük mücadelesine dahi gözyumacak düzeyde değildir. Bunu ne ekonomik durumları ne de siyasal durumları kaldıracak yapıdadır.

Demokratik hak ve özgürlükler için verilen mücadeleyi kaldıramayan ve bunu dahi kanlı bir şekilde bastırma yoluna giden bir devlet iktidarının, komünist ve devrimcilerin mücadelesine sessiz kalması düşünülemez. Burjuvazinin ekonomik ve siyasi istikrarsızlığı arttıkça saldırganlığıda buna paralel olarak artacaktır ve artıyor. Bir taraftan Kürt ulusal mücadelesinin gelişmesi ve bir taraftanda sınıf mücadelesinin yavaş, ama, emin adımlarla kitleleri kucaklayarak yükselmesi burjuvazi çileden çıkarıyor ve fütursuzca saldırganlaşıyor.

Reformist ve teslimiyetçiler ise, burjuvazinin saldırganlaşmasını, devrimci ve komünistlerin silahlı mücadelesine bağlıyor ve suçu devrimcilerde buluyor. Teslimiyetçiliğin sınır, yoktur. Bir kere o girdaba girildiğinde geriye dönüşte yoktur. Burjuvazinin istedikleri tüm tavizleri vermeye hazırlar. Halkı ve devrimcileri de bu tavize zorlamaktan, burjuvazilerden pek de geri kalmazlar. "Terörün" korosuna onlarda eşlik ederler.

"Terör yasası", devrimcileri sindirme yasasıdır. Devrimcilerin recai yasasının dışında tutmaları da bunun bir ifadesidir. "Devlete karşı gelirseniz, size af çıkmaz, yıllarca içerde yatarsınız" mesajını veriyorlar. Bu mesaj kabulümüzdür. Biz komünistler, sosyalizm ve komünizm uğruna, insanlığın kurtuluşu uğruna içerde yatmaya, ölmeye ve işkence görmeye çoktan razı olmuşuz. Bu bir savaş davetiyse kabulümüzdür. Bunları dikkate alarak savaşımıza başlamışız. Hiç bir baskıda bizleri yıldıramayacak, tam tersi kinimizi ve mücadelemizi arttırmaya, devrimci şiddetimizi kat kat hızlandırmaya yaravacaktır. Burjuvazinin yasa cenderesini ise hiçbir zaman kabul etmedik ve etmeyeceğiz. Ezilen milyonların temsilcileri olarak devrimci mücadelemiz şiddetlenerek artacak, sessiz kitleler seslerini yükseltecektir. Korkuları bir avuç devrimcilerden değil, devrimcilerin kitleleri kucaklamasındandır. Korkuları ezilen milyonların ayağa kalkmasındandır. Ezilen yığınlar elbet ken-di haklarına sahip çıkacak ve günü geldi-ğinde kendi iktidarlarını tereddütsüz bir şekilde kuracaklardır.

İşte biz komünistler bu sessiz yığınlara güvenerek yola çıktık. Ve o yığınlar komünistlerin sesine kulak verecekterdir. Çünkü bu dava onların davası, bu savaş onların savaşıdır.

Karşı-devrimci şiddet devrimci şiddeti doğurur. Devrimcilerin görevi, görevlerine dört elel sarılmak ve kitlelerle kaynaşmak olmalıdır. Özellikle silahlı mücadele bugün her zamankinden daha da önem kazanmış ve giderekte kazanacaktır. Faşist Türk devletine karşı silaha sarılmayan kitleleri kucaklamayacaktır. Kitleleri örgütleyecek ve ayağa kaldıracak olan en önemli ve biricik silahı budur. Diğer mücadele silahları ise bunu destekleyecek ve geliştirecektir. Onlar tekbaşına kitleleri ayaklandıracak ve iktidara yönelecek silah olamaz. Kırsal alandan başlayarak gelişecek silahlı mücadele halka iktidar kapısını açacak tek yoldur. Yıllardır, kitleleri toplu ayaklanma ile kandırmaya çalışan kimi revizyonist ve opportünistler yine silahlı mücadeleye karşı çıkacaklar ama, gelişmeler hiçte onlara hak vermiyor. Silahlı mücadele kitleleri hemen kucaklıyor. İşte en yakın örneği, Kürt ulusal mücadelesi. Küçük grupların başlattığı silahlı mücadele kısa zamanda kitleleri kucakladı. Bugün Kürt halkı ayağa kalkıyor ve devletin özel savaş uygulamalarına karşın sokaklara dökülüyorsa, bunu silahlı mücadelenin kitleler üzerindeki muazzam devrimci etkisinde aramak gerekiyor.

Devrimci şiddetin her türlüsü bugün geçerlidir. Kırsal alanda gerilla mücadelesinden tutunda şehirlerde devletin uşaklarına, karakollarına, polis ve askeri temsilcilerine, işkenceci ve bilinenen teşhir olmuş halk düşmanlarına karşı girişilecek silahlı eylemler, anarşizm değil tam tersine devrimci mücadelenin en güzel ve en uygun biçimidirler. Ayrıca, kitleler tarafından destekte bulunmaktadır. Önemli olanda kitlelerin desteğini kazanmasıdır. Kitleleri harekete geçirecek, örgütleyecek ve devrimcileştirecek hiç bir mücadele biçiminden çekinmemek gerekir. Amaç, devrimi yapmaktır bunu yapacak olanlarda kitlelerdir. Kitleleri kazanmadan ve harekete geçirmeden bir avuç devrimcinin yapacağı fazla bir şey yoktur ve olamaz. O zaman, kitleleri ayağa kaldıracak ve örgütleyecek bütün mücadele biçimleri usta bir şekilde kullanılmalı ve esas olana tabi kılınmalıdır. Buradan şu anlayış çıkmasın; rastgele bir mücadele değil. Birinin esas alınarak diğerlerinin ona tabi olarak verilmesi. Yani KSİ'ler için verilen gerilla savaşına tabi olmak koşuluyla kitleler tarafından destek gören ve koşullara uygun mücadele biçimlerinin tümü sahneye konulmalıdır. Devrim, ancak böyle olur. Burjuvazi kendi iktidarını lütfedip de hafak sunmaz. Kanlı bir savaş sonucu razı olacaktır. Hele hele kuru ajitasyon ve propagandalarla hiç olmaz. Ajitasyon ve propaganda gereklidir, ama bu silahlı mücadeleden kopmaz bir şekilde ele alınmalı ve birlikte sürdürülmelidir. Burjuvazi de iktidarını kaybetmemek için her türlü yola ve baskıya başvuracaktır. katliam yapmaktan ve kendi ulusundan halka kimyasal bomba dahil, her türlü bomba ve silahı kullanmaktan çekinmeyecektir. Bu savaş sınıflar arası savaşım. Sınıfların birbirine üstün gelme ve diğerini egemenliği altına alma savaşıdır, bu nedenle, burjuvazinin (ya da iki devletin) kendi arasındaki savaşa hiç benzemez. Uzun ve kanlı olur, bugüne kadar olduğu gibi... İki devletin burjuvazisi birbiriyle uzlaşır, ama, proletarya ile burjuvazi uzlaşamaz. Aralarındaki çelişki varolduk-ları sürece, ya da burjuvazinin ortadan kalkmasına kadar sürecektir ve hatta sınıfsız toplumların ortadan kalkmasına kadar bu savaş şu veya bu şekilde, ama, kanlı bir şekilde sürecektir. ■

işçi dünyası

MEMUR SENDİKALARINA VURULAN MÜHÜR MÜCADELEYİ ENGELLEYEMİYOR...

16 Mart 1991 günü İstanbul valiliği yargı organlarının yetkilerini fiilen kullanarak kamu çalışanlarının kurmuş oldukları sendikaları mühürleyerek kapılarına kilit vurdu. Sıra TÜM-BEL-SEN'e gelmişti. aynı gün saat 14.00 sularında bir grup sivil polis sendika genel merkez binasına gelerek binayı mühürleyeceklerini söyleyip terk etmemizi istediler, bizlerin gerekçe nedir? sorusuna karşılık, "Kamuya açık bir yerin umuma açık yer olarak kullanıldığı için polis vazife ve selahiyet kanununa göre yetkili olduklarını" söylüyorlardı.

Bizler yaklaşık 2000 kurucu üye ile sendika başvurumuzu yaptığımızda valilikçe başvurumuz kabul edilmişti, bu da tüzel kişiliğimiz kabul edilmiş demekti. Buna rağmen şimdi ise bir lokal statüsüne konularak mühürleniyor. Bu yaptığımız kanunsuzdur bunu yapmakla suç işliyorsunuz dediğimizde, "biz emir aldık suç işled ysek ifademizi savcılıkta veririz." Saat 14.000'ten 17.00'ye kadar binada bulunan 7 kişilik üye ve yöneticinin direnmesine rağmen (genel başkanımızı yumrullayarak) tutanağı zorla imzalatmak istedilerse de bunu başaramadılar. Sonuçta kapıyı mühürlediler. ertesi gün basında bir yazıda: Bühürleme emrinin İçişleri bakanlığından geldiğini memurların sendikalarını uluslararası sözleşmelere dayanarak kurduğunu, TC'nin Uluslararası Sözleşmelerdeki ilgili maddelere çekince koyduğu belirtiliyordu. Bir taraftan dünyaya demokratikleşme görüntüsü verilirken, diğer yandan en ufak demokratik hak mücadelesini hazmetmeyen iktidar kamu çalışanlarının grevli, toplu sözleşmeli sendikal mücadelesinin karşısına yeni bir alternatif sendika getirme zorunluluğunu hissetmiştir.

Evet, memur hareketinin önemli bir güç olduğu kabul edilmiş ve bu operasyonlar (mühürleme) içine düştükleri şaşkınlıklarının bir örneğidir.

Binalarımıza mühür vurdular ama faaliyetlerimize devam ediyoruz, hem de on misli daha fazla çabayla, enerjiyle... Bunun en iyi örneği, altı sendikadan oluşan Eylem Birliği Platformu'nun (Tüm-Bel-Sen, Eğit-Sen, Bem-Sen, Sağlık-Sen, Kam-Sen, Tüm-Sağlık-SEn) eylem birliği yaparak 20 Mart'ta yaptıkları duyuru, aynı gün saat 16.000'da yapılan basın açıklaması ile birlikte İstanbul valiliğine yürünerek kapısına siyah çelenk konması, aynı gün ve saatte ankara ve İzmir'de de protesto yürüyüşlerinin yapılması (İzmir'de gözaltılar olmuş 25 kişi) tepkinin büyüklüğü ve valiliğe yürüyüş eylemi, Kamu Çalışanları Sendikaları Eylem Birliği Platformu'nun almış olduğu bu eylem kararı sendikamızda geniş katılımlı bir toplantıda tartışmaya açılarak çoğunluk tarafından kabul gördü.

Eylem komitesi oluşturulmak üzere her bölgeden gönüllü birer arkadaş ile MLlerinde içinde yer aldığı 6 kişi belirlendi. Komite sözcüsü ile oturma eylem planı ve genel hatlarını tartışıp sonuçlandırdık. Zaten geniş toplantıda eylemdeki tavrımız belirlenmiş toplantı genel katılımın onayını almıştı.

Eylem Esnasında.

1. Gelecek her türlü saldırıya karşı birlik içinde hareket edilecek.
2. Alınmalara karşı kesin tavır alınarak verilmeyecek.
3. Alınmalara karşı başarılı olunmadığı taktirde topluca hepimizin alınması yönünde tavır konulacak.
4. Gözaltılar olursa 'Şube'de ifade verilmeyeceğini, açlık grevine gidilmesi gerektiği karar altına alınan tavırlardandı.

Eylem komitesinde yer alan her bölgeden arkadaş kendi altında 5 kişi görevi seçerek bu beşli ile bölgelerinden gelen kitleye eylem komitesinden gelecek komut ve haberleşmeyi sağlayacaktı. Eylem başarılamazsa ikinci bir yerde yapılacaktı.

Polise istihbarat verilmemesi için duyuruda eylem yeri değişik (esas) yere yakın ve basın açıklaması olarak yapılmışı.

Saat 16.00 da İran başkonsolosluğu önünde planlandığı gibi komite tarafından trafik kesildi. Buna bağlı olarak görevliler ve kitle bir anda toplanarak bir arkadaş basın açıklaması yaparken kitle pankart ve dövizlerini açarak vilayete doğru disiplinli bir şekilde sloganlar atılarak gidildi. Oradanda kapıya siyah çelenk konduve bir süre slogan atıldıktan sonra gelinen yönün ters istikametinde yürüyüş devam etti. O ana kadar hiç bir olumsuzluk yaşanmadı; polis müdahale etmedi. Trafik noktasından sonra dağılındı. Sonra 3 kişinin alındığını öğrendik.

Memur Muhabiri

27 Mart Memur Eylemi

Kamu Çalışanlarının Sendikalarına yönelik Anti-Demokratik uygulamaları sonucu mühürlenen sendika binaları, Kamu Çalışanlarının Sendikalarına sahip çıkmanın örneğini, 20 Mart'ta Valiliğe konulan siyah çelenk ve 27 Mart 1991 günü 14.000'de İstanbul Büyük Şehir Belediyesi Başkanlığı önünde yapılan protesto eylemi ile kanıtladı.

Mühürleri sökeceğiz şiarına uygun olarak mühürlü bir kapı maketinin de yakılacağı, İstanbul Belediye Başkanlığı önünde saat 14.00'de toplanan kitle, basın bildirisinin okunması ile Unkapanı Bölge Çalışma Müdürlüğü binasına kadar yürümek üzere kortej oluşturdu, vezneciler caddesine gelindiğinde polis barikatı ile karşı karşıya gelindi. Bir süre tartışmadan sonra burayı geçemeyeceğimiz anlaşılınca, önceden planlandığı gibi kortej Aksaray istikametine yönelidi. Çevik kuvvet burada da önümüzü kesti, elimizdeki pankart ve dövizleri almaya çalıştı. Bu sırada direnişle karşılaşınca coplarıyla saldırmaya başladılar saldırılarıyla birlikte çirkin ve aşağılık küfürlerini de hiç eksik etmiyorlardı. Yaklaşık yarım saat süren çatışma esnasında birçok memur arkadaşımızı almaya uğraştılar,

kitlenin o andaki kararlılığı kenetlenmesi ile başarısızlığa uğradılar, ancak kortejin orta yerince çözülme başlayınca güvenlik güçleri bundan cesaret alarak ön saflarda bulunan bazı arkadaşlarımızı almayı ve onlarcasını da cop ve tekmeyle yaralamayı başardı. Bu sırada Belediye binasında, bürolarda olup, eyleme katılmayan memurlar dahi polisin bu tavırları karşısında kendilerini alamayarak pencerelerden polise çeşitli maddeler atmaları onları adeta çıldırttı.

Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı ve her eylemde olduğu gibi burada da ML memurların top yekûn ön saflarda yer alması bu alanda bizlere büyük görevler düştüğü bilinciyle hareketle doğru tesbit ve anlayışlar çerçevesinde sendikal mücadeleyi daha ileri boyutlara götürme perspektifini önümüze koymaktadır.

Tem-Bel Sen, Eğit-Sen, Tüm-Sağlık-Sen, Bem-Sen, Kamu-Sen, Sağlık-Sen'den oluşan eylem platformunda planlanan bu eylem netleştikten sonra kitlelerde tartışmaya açılması yöntem olarak yarılıştır. Eylem biçiminin doğru olması tarafımızdan onanmasına rağmen bazı taktiksel yönleri doğru bulmamamıza rağmen değiştirme şansı yoktu. Halbu ki tabandan tartışılıp, onen ve karanarla platforma gitmeli burada asgari müştereklerde birleştirmeli ve bu şekilde hayata geçilmeli. Bu yöntemin hem ilkelerimiz yönünde hem de mitlenin kendi eylemlerine sahip çıkması yönünde somut adımlar atmamıza yönelecektir.

Eylem birliği platformunda eylem anında yaşanan olumsuzluk kitlenin tedirgin olmasına neden oldu.

Platformda alınan ortak karara rağmen üç sendika (Kam-Sen, Bem-Sen, Sağlık-Sen) belirlenen sayının üzerinde döviz ve pankart taşıması ön plana çıkartılarak basın bildirisi önceden belirlenen arkadaş tarafından okunmasından sonra, bir Bem-Der yöneticisinin ayrı bir bildiri okuması, oradaki kitlenin kendi tabanıymış gibi kamuoyuna kendi dar grupçu anlayışının propagandasını ön plana çıkarması burada bir ikilem yarattığının göstergesi idi. Tüm-Bel-Sen den bir genel merkez yöneticisinin müdahale etmesi, grupçu arkadaşların yakışıksız sataşmaları, bizlerin araya girmesi ile önlendi.

Bizce bu ucuz hesaplar pesinde koşanların kendi dar grupçu kariyer çıkarlarını kitlenin çıkarları üstünde tutmaları, yakaladığımız (daha doğrusu pratiğin dayatması) birlikte mücadele fırsatını tehlimize çevirmekte iken, köstekledikleri, polis barikatı önümüzde dururken, sorumsuzca ben, sen kavgasına dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Bu tür davranışların burjuvaziye hizmet edeceği artık öğrenilmeli.

ML memurlarınburdaki tavrı:

Herşeye rağmen burasının tartışma yeri olmadığını, karşımızda polis barikatının olduğu, aramızdaki çelişkileri başka alanda tartışıp çözümlenebileceği yönündeydi.

Hangi sendika, grup veya oluşum olursa olsun bu tür hareketlere müsaade etmeyeceğimizi, insanların artık uyandığını, çok laf etmenin değil, çok iş yapmanın itibar gördüğünü devrimci ordemliliğin hoşgöru ve alçak gönüllülüğün aynı zamanda ilkelerde taviz verilmeden kısır ve yapay tartışmaların, kavramlar üzerindeki gereksiz sürtüşmelerin hem zamanımızı boşuna harcamaya, birliğimize, hem de pratikle hiçbir şey yapmamamıza neden olacaktır.

Memur Muhabin

Kamu Emekçilerine;

Anayasa değişikliklerinin, Kürt sorununu, cezaevlerinin boşaltılmasının, kamu çalışanlarına sendika hakkı tanıma tartışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde; İstanbul Valiliği emniyet kuvvetlerine "hiçbir yargı kararı olmaksızın "keyfi olarak sendikalarımızı mühürlemiştir.

Siyasi iktidarın anti-demokratik uygulamalarına karşı memur sendikaları; bütünlüklü hareket etme gereksinimi duymuş ve 17.3.1991 tarihinde eylem birliği platformu oluşturmuştur.

Oluşturulan bu platform 20.3.1991 tarihinde İstanbul valiliği'nin önüne siyah çelenk koyarak birlikteliğin ilk adımını atmış ve hep birlikte "mühürleri sökeceğiz, sendika hakkımız engellenemez" sloganın haykırmışlardır.

27.3.1991 tarihinde Büyükşehir Belediyesi'nin önünde Kamu-

Sen-Sen, Bem-Sen, Sağlık-Sen'li arkadaşların ortak platformun kararını yok sayması, sanki eylem kendilerinimiş gibi hareket etmesi, platformun kararının dışında Bem-Der adına bir kişiye korsan konuşma yaptırmaları, sendikalarının adını taşıyan çok sayıda dövizler açmaları ve platformun dışında basın açıklaması yapmaları bu birlikteliğe gölge düşürmüştür.

Basın açıklaması öncesi, eylem komitesinin kararı dahilinde geriye dönülüp yürüyüş başlatılması konusunun eylem anında değerlendirilmesinde, bu arkadaşların da katıldıkları bir karar olduğu halde, bu kararın kendileri dışında alındığını söyleyerek güç ve eylem birliği platformundaki sorumluluklarından kaçmışlardır.

Eylem sırasında bu olanlara; bir-erce üyesi olan bir sendika genel başkanının sorumluluğunun bilinciyle Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı müdahale etmek zorunda kalmıştır.

Birliği bozan korsan tavıra müdahale edilmeye çalışıldığında sürtüşme çıkmıştır. Akşam yapılan değerlendirmede bu birliğin, eylem başlangıcındaki bu arkadaşların olumsuz tavırlarından dolayı dağılması gerektiğini ve eylem birliğini zedeleyici davranışlarının özeleştirisi istendiğinde de Bem-Der'in temmuz eylemlerinde bir geçmişinin olduğunu ve eylemin belediye önünde yapılmasından dolayı buna hakkı olduğunu söylemişlerdir. Olayı geçiştirip "asıl olarak Tüm-Bel-Sen genel Başkanı'nın bize özeleştiri vermesi gerekir" diyerek olayı pişkinliğe vurmuşlardır.

Bununla da yetinmeyip bir gün sonra Eğit-Der İstanbul Şubesi'ni basacasına gelerek herkesin önünde "Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı siyasi kişiliğimize saldırmıştır. O'nu cezalandırma kararı alalım" diyerek Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı'na saldırmışlardır. Bu saldırının bir siyasi karar olduğunu söylemişlerdir.

Bu saldırıyı yapanlar her ne kadar saldırının Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı'na yönelik olduğunu söyleseler de, bizler biliyoruz ki bu saldırı özelde Tüm-Bel-Sen'e genelde diğer sendikalara yöneliktir. Bu saldırıyı yapanlar kendi dar grupçuluklarını genelin çıkarlarının önüne koyma anlayışlarını bu saldırı ile birlikte bir kez daha göstermişlerdir.

Bizler böylesi bir anlayışla şu ana kadar yaptıkları yanlışlarının özeleştirisini en geniş kitleye verene kadar, bu arkadaşlara böyle bir platformda birlikte olamayacağımızı söylüyor; bu saldırıyı ve bu anlayışı bir kez daha kınıyoruz.

Bu güne kadar Kamu Çalışanları Platformu'nda birlikte hareket eden Eğit-Sen, Tüm-Bel-Sen, Tüm-Sağlık-Sen ve sendikalaşma yolunda çalışmalar yapan diğer işkolları grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelesinde, bu hakkın kazanımının hepbirlikte, el ele, omuz omuza verilecek mücadelelerden geçeceğinin bilinciyle birlikte hareket edeceğiz.

Yaşasın Kamu Çalışanlarının Sendikal Birliği!
Baskılar Bizi Yıldırmaza!
Sendika Hakkımız Engellenemez!
Devlet Sendikacılığına Hayır!

Kamu Çalışanları Platformu
Eğit-Sen, Tüm-Bel-Sen, Tüm-Sağlık-Sen, Maliye Çalışanları SYK, Demiryolu Çalışanları SYK, PTT Çalışanları SYK, Tarım Çalışanları SYS

11.4.1991 Günü Yapılan Protesto Eylemi...

Kamu çalışanları Sendika binalarının mühürlenmesi akabinde polisin saldırgan tutumu ile Anti-Demokratik uygulamalarına karşı Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastahanesinde bir protesto eylemi daha gerçekleşirdi.

Bu eylem platformunda yer alan sendikalar Tüm-Bel-Sen, Eğit-Sen, Tüm-Sağlık-Sen, Maliye Çalışanları SYK, Demir Yolu Çalışanları SYK, PTT Çalışanları SYK, Tarım Çalışanları SYK'dı.

Hastahanenin Temel Bilimleri binası önünde saat 12.30'da toplanan kitle, okunan basın bildirisinden sonra konleş oluşturularak açılan pankart ve dövizlerle yürüyüşe geçildi. Hastahane bahçesi içinde yaklaşık yarım saat yüründü. (sloganlar atılarak).

Eylem vizite eylemi olarak duyurulcu. Fakat viziteye yönelik herhangi bir muayene olmadı. Belediye Sağlık Müdürlüklerince de Sevk yapılmamıştı zaten. Bundan önce yapılan eylemlerin gerisinde kaldığı sendikamızın her kademesinde de tartışılıp kabul edilmişti. Fakat platformun durumu gözönüne alındığında Belediyelerin yer almaması diğer işkollarının az kitleyel eylemi yapması bizim açımızdan da olumsuz bir durum yaratırdı.

500'ü aşkın bir kitlenin katılması, istenen kitleselliğin olmayışı, eylem öncesi tartışmalarımızdan da tahmin ettiğimiz rakamdı. Birinci neden peş peşe süreki eylem, ikincisi, bu eylemin daha önce Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde yapılması, en önemli nedenlerden biri de Sendikaların üzerindeki baskının, devamlı olan kurucu üyeler hakkında valiliğe, Büyük Şehir Belediye Başkanı kanalıyla soruşturma ve ifadelerin istenmesi bu yönde de kitleleri tedirgin ederek geri adım attırmaya neden oldu.

Bütün bu nedenlerden dolayı yapmamız gereken, iş yerine tüm birimlere dönük propaganda ve örgütlenmeye ağırlık vermek, sendikalarımız üzerindeki baskıların amacını anlatmak, haklılığımızı kitlelere göstererek bu engelleri birlikte kitlesel olarak aşmak.

Yürüyüşün son noktasında "Devlet Güdümlü Sendikalara Hayır!" yazılı bir maket yakıldıktan sonra kitle dağıldı. Hastahane bahçesinden çıkıp Yeni Kule caddesi yönüne giden 7 arkadaşımız polis tarafından gözaltına alındı.

Memur Muhabir

6 Mayıs Şehitlerini Anıyoruz...

ideolojik sorunlar

KOLAYCI VE ACELECİ DEĞİL, AZİMLİ VE SABIRLI OLALIM

Devrim yapmak zor bir iştir. Bu zoru başarmak için çok çetin yollardan geçmek, nice engelleri aşmak, azimle, kararlılıkla, inadına ama bilinçle üzerine üzerine yürümek gerekir. Zoru başarmadan, engelleri aşmadan, sarp ve dikenli yolları geçmeden bir yere varmamız mümkün değildir. Aksini düşünmek ve bu temelde hareket etmek, başarısız kalmayı da başından kabul etmek demektir. Her işin bir zorluğu olduğu gibi, devrim yapmanın bir değil binbir zorluğu vardır. Dolayısıyla, bu işi başarabilmek için de, daha çok uğraşmak, daha çok emek sarfetmek, daha çok kararlı, inançlı, azimli ve sabırlı olmak gerekir.

İnsanları yönlendiren, hareket tarzını sağlayan sahip oldukları düşünce ve kültürel birikimleridir. Bir düşünce kavrandığı oranda pratiğe uygulanabilir. Kavranmayan bir düşüncenin hakkıyla pratiğe uygulanmasını ve bu uygulamadan istenilen sonucun alınmasını beklemek mümkün değildir. Gerçekçi olmak lazım, sınıf mücadelesi pratiğinde gerçekçi olmayan düşünce ve beklentiler, duygusal ve iyimser yaklaşımlar, iyi ve sağlıklı sonuçlar vermez. Hatta insanı ters yönde etkileyerek, bu defa, tersini yapmaya sevkedebilir. Bunun için dikkatli olmak, düşüncelerimizi objektif gerçeklere dayandırarak oluşturmak ve bu temel üzerinde pratikler sergilemek en doğru yöntemdir.

Objektif gerçekler yerine kendi öznel özlem ve niyetlerimizi geçirmek, bizi, sübjektivizme, dolayısıyla, başarısızlığa götürür. Bu temelde oluşan düşünce, gerçekleri yansıtmayacağı, hayatın kendisiyle çelişeceği için kavranmış sayılmaz, sorunun özünü bilince çıkarılmış olmaz. Bir şeyi kavramak için mutlaka objektif davranmak, gerçeği olgularda aramak, şeylerin bütün yanını ve birbirleriyle olan bağını görmek gerekir. Bir şeyi bilmek yetmez, kendimize mal etmek, yani kavramak gerekir. Çünkü M-L'lerin görevi dünyayı bilmek, yorumlamak değil, onu değiştirmektir.

Önce bunu kavramak, o bilinçle hareket etmek gerekir ki, sorunun ciddiyeti ne için ve kimlere ve kimlere karşı mücadele ettiğimiz kavranabilsin. Karşımızda, mücadele ettiğimiz güç, tepeden tırnağa silahlanmış, baskı ve sömürüye dayalı iktidarlarını sürdürebilmek için asırların tecrübe ve deneyimine sahip bir güçtür. İşte bu tür güçlere karşı mücadele ediyor ve bu güçleri devirip kendi siyasal iktidarımızı kurmak için çalışıyoruz. Onun için bu işin kolay olmayıp zor olduğunu biliyor ve söylüyoruz. Bilmek ve bunun bilinci içinde hareket etmek zorundayız. Bu bilinmeden, bu can alıcı nokta kavranmadan ve bu düşünceyi yaşamımızın her anıyla bütünleştirmeden örgütlenmek ve mücadele etmek, kolaycı anlayışlara sapmak, kolaycı anlayışların yeşermesine zemin yaratmak ve kolaycı devrim hayaline kapılmak demektir.

Bir işin zorluğu dışardan, yüzeysel bakmayla anlaşılmaz. Bir işin kolay mı, yoksa zor mu olup olmadığını anlamak için bizzat o işin içine girmek, o işi yapmak gerekir. Devrim yapmanın kolay mı, zor mu olduğunu anlamak için ise, bizzat devrimci mücadele pratiğine katılmak gerekir. Mao'nun dediği gibi "armudun tadını anlamak için armudu yemek" gerekir.

Kolaycılık anlayışı küçük burjuva ideolojisinden kaynaklanır ve onun bir yansımasıdır. Kolaycılık anlayışı, işin kolayına kaçma, yapılan bir işte biraz zorlanmaya veya önüne engeller çıkmaya başladığında onu aşma yerine, o işin içinden en basit ve kestirme yoldan sıyrılma, yani kaytarmacılık veya gevşeklik biçiminde kendisini dışa vurur. O anda yapılması gereken en doğru şey, gösterilmesi gereken en doğru tavır veya izlenmesi gereken en doğru yöntem, çıkan tüm zorlukları ve engelleri aşmak için çaba sarfetmek, yeni yol ve yöntemler geliştirmek, yaratıcı ve üretici davranmak ve tüm bunları başarabilecek azim ve kararlılıkla hareketmek gerekir. Böyle davranmadığı müddetçe, yapılması gereken iş istenilen şekilde başarılamaz. İşin hakkını verme yerine sıkıntıya girmeme yolu seçilir, yani işin kolayına kaçılır. Eğer yapılacak bu iş bir tahlil yazısı veya teorik bir yazı ise, fazla bir araştırma yapmadan mevcut bilgileri acele bir şekilde kağıda dökmeye gidilir.

Hakkını vermeden, çalakalem yazılan yazılar, konu hakkında yetersiz birikime sahip olma ve yazma yöntemindeki eksik kavrayıştan da kaynaklanmakla birlikte, kişinin yapabileceğini yapmaması (eğer bunu etkileyen bir zaman sınırlaması yoksa), acelecilik ve kolaycılık anlayışlarından kaynaklanır, bir başka ifadeyle bu tür yapılan işlerde acelecilik ve kolaycılık anlayışının izlerini bulmak mümkündür.

Emek vermeden ürün alınmaz. Bir işe emek vereceksin ki karşılığını da alabilesin. Elbette, bu emek, bilinçli bir emek olursa ve iyi bir yöntem uygulanmışsa karşılığı daha fazla olur. Kolaycı bir anlayışa sahip olanlar savurgan ve yurdumdoymaz olurlar. Emeğin değerini yeterince anlayamazlar. Çünkü, kendi işin kolayına kaç-

tığı için, zorlukların aşılmasında gösterilen çabayı ve harcanan emeği bilemez. Dolayısıyla, başkalarının binbir zorlukla kazandığını, o, kolaycası harcayabilir, binbir zorlukla yapılan bir şeyi, o, kolayca yıkabilir. Halkımız, yıkıcı ve savurgan olanlara ve bol keseden para harcayanlara, "ona az emek harcanmadı", "bedava kazanılmıyor", "para basan matbaamız yok" vb., biçiminde yanıt verir. Bu ve benzeri sözler, emeğin değerini bilmek ve paranın kolay kazınılmadığını anlatmak için söylenir.

Kolaycılık anlayışına sahip olanlar ve işin kolayına kaçıp kaytarmacılık yapanlar, işin hakkını vermek istemeyenler, birliş yaparken çıkan zorlukları, engelleri aşma azim ve kararlılığını göstermeyenler yaratıcı ve üretici olamazlar, veya yaratıcı ve üretici yeteneğini yeterince kullanıp geliştiremezler. Çünkü, kendisini, o işi yapmaya mecbur hissetmez, o sorumluluğu duymaz. Zorunluluğun bilincine varılmayınca özgür olmanın da yolu açılamaz. Özgürlük, zorunluluğun bilincine varınca ve pratikte yapılınca gerçekleşebilir. Bir işin zor olduğu ama buna rağmen yapılmasının zorunluluğunun bilincine varılmışsa, o işin yapılması için her tür fedakarlık gösterilir, azimli ve kararlı davranılır. Bu da insanı verimli ve üretici kılar. O işi yapmak için zorlukları yenmek ve çıkan engelleri aşmak gerekir. Zorlukları yenmek ve engelleri aşmak için, yol ve yöntemler bulmak, yoksa yaratmak, üretmek, uğraşmak gerekir. Tüm bunları başarmak için ise, üzerlerine azim ve kararlılıkla gitmek, yılmamak gerekir.

Kolaycılık anlayışı devrimci arkadaşların, kendilerinin mücadeleye katılmaya başlamasıyla birlikte, ailelerine karşı gösterdikleri tavırlarda da kendisini gösteriyor veya gösteriyordu. Arkadaşlar, ailelerini eğitip, devrimci saflara kazanma yerine, onların kendilerine karşı gösterdikleri olumsuz bir tavra kızıp, evi terketme, onlarla ilişkilerini kesme veya onlarla pek konuşmama tavrına giriyorlar. Bu doğru değildir, kolaycı bir yoldur. Zor olan, onları da ikna etmek için sonuna kadar uğraşmak, onlara bir şeyler vermeye çalışmaktır. Kolayı herkes yapar. Önemli olan zoru başarmaktır. Hiç uğraşmadan, imkanları sonuna kadar zorlamadan, aileleri terketme tavrına girenler, aynı ve benzeri tavrı gösteren başka insanları ve aileleri eğitemez ve onlara karşı da aynı tavrı takınır. Bu anlayış, aynı zamanda insanları sekterliğe iter ve sekter bir tavırdır. İşlerin kolay yapılmadığı, insanların alışkanlıklarının ve anlayışlarının kolay değişmeyeceği, eskiyi atıp yeniyi kabul etmelerinin zaman alacağı, kısaca ifade etmek gerekirse, devrimin kolay olmayıp zor olacağı iyi kavranmalıdır.

Kolaycılık anlayışı parti içi mücadeleye de yansıyor. Parti içinde ve yoldaşlar arasında yanlışlara karşı mücadelede sabırlı ve azimli davranışlar yerine kolaycı yol seçilerek, insanlar ve organlar hemen damgalanıyor. Onların düzeltilmesi için yeterli ideolojik-siyasi mücadele verilmiyor. Bu türden davranışlar parti tarihimizde sık sık görüldü. Bugün, bu anlayış ve davranışların hala etkileri olmakla birlikte eskiden olduğu gibi değildir. Birilerine bazı hataları yüzünden damga vurmak, onları kaybetmeden, var olanları dağıtmadan, yapılanları yıkmadan mücadele etmek, yanlışları düzeltmek ve daha da ileriye götürmektedir. Parti içi mücadelenin zorluğunu ve önemini kavrayamamak partiyi bölmeye, güçleri çarçur etmeye götürür. Parti içi mücadelede de, kolaycı anlayışlar yıkılmalı, sonuna kadar, ideolojik ve siyasi mücadelenin gerekleri yapılmalıdır. Parti içi mücadelede kolaycı anlayış yıkılmalı, sonuna kadar, ideolojik ve siyasi mücadelenin gerekleri yapılmalıdır. Parti içi mücadelede kolaycı anlayışlar yıkılmadığı müddetçe, parti içinde yersiz ve tatsız çekişmeler yaşanabilir, parti gereksiz ve sağlıksız bölünmelerle yüz yüze gelir. Bu tür davranışlar partiye değil düşmanların işine yarar, ekmeğine yağ sürer.

Parti içi mücadelede, bir şey olduğu zaman daha ne olduğu anlaşılmadan, araştırılmadan, yeterince kavranmadan hemen tepki göstermek, damgalamak, temelsiz ve haksız eleştiri ve iddialar ileri sürmek kolay bir yol olduğu gibi, aynı zamanda sorumsuz bir davranıştır. Sorumlu ve anlayış içinde hareket etmek, işin kolayına kaçmadan, önce araştırma, inceleme, ne olduğunu anlamaya çalışma zahmetine katlanmak, ondan sonra söylenmesi gerekeni söylemek ve yapılması gerekeni yapmak gerekir.

İşin kolayına kaçma anlayışının yansımalarından birisi de, parti içinde, alınan kararların ve verilen görevlerin yerine getirilmesinde gözüküyor. Bu konuda kararlı ve azimli davranılmıyor. Zor olanı başarmak yerine işin kolayına kaçılarak zayıflık gösteriliyor. Partinin gelişmesi ve güçlenmesi açısından alınan kararların canla başla uygulanması, uygulama esnasında çıkan zorlukların yenilmesi ve çıkan engellerin aşılması çok önemlidir. Kararlar iş olsun diye keyif için alınmıyor, uygulanması için alınıyor. O halde ne gibi zorluklar çıkarsa çıksın uygulanması şarttır. Uygularken mekanik bir anlayışa da düşülmemeli, yaratıcı ve geliştirici bir tarzda uygulanmalı. Kararlar, uygulama alanının somut özellikleriyle daha da zenginleştirilmeli ve geliştirilmelidir. Zorluklar ve engeller vardır veya çıkıyor diye, alınan kararları uygulamamak, verilen görevleri yapmamak veya layıkıyla yapmamak, işin kolayına kaçarak yarı çizmek sorumsuzluktur, görev ihlalidir.

Kolaycı anlayışların yansımalarından birisi de, "iş olsun diye iş yapma"dır. İşin hakkı verilmez, işe dört elle, canla başla sarılmaz. Böyle iş yapılacağına hiç yapılmasın daha iyidir. Zaman öldürmeye ve boşuna emek har-

camaya gerek yoktur. Bir iş yapılırken, kararlar uygulanırken, görevler yerine getirilirken, kendimizi tamamen o işe vermeli, işin layıkıyla yapılması için azim ve kararlılık gösterilmelidir.

Bir iş yaparken acele etmek, işleri bir an önce bitirmek, kısa zaman dilimine çok iş sığdırmaya çalışmak iyidir, güzeldir, ancak, hakkını vermek, gerekli titizliği göstermek ve olması gerektiği gibi olmasını amaç haline getirmek için sabırlı olmak, aceleci olmadan gereken zamanı harcamak gerekir. Mao'nun dediği gibi "Acele işe şeytan karışır" deyimi, acele etmemeliyiz, anlamına gelmez, aceleci olmamalıyız anlamına gelir. Acelecilik sadece başarısızlığa götürür."

Aceleci anlayışa sahip olanlar, devrimin bir an önce olmasını ister. Olmayınca, umutsuzluğa ve paniğe kapılır. Bazende devrim saflarını tekedip giderler. Çünkü onların bekleyecek zamanları, gösterecek sabırları yoktur. "Devrim aceleciliği hastalığına yakalanan arkadaşlar devrimin öznel kuvvetlerini olduğundan fazla görüyorlar, karşı devrimin kuvvetlerini ise küçümsüyorlar." Bunun için de, düşmanın gücünü karşılarında veya tepelerine inmiş vaziyette görünce şaşkına dönüyorlar. Bu anlayışa sahip olanlar, süreç içinde öyle olmadığını görünce veya anlayınca bocalamaya başlıyor. Mesela, 12 Eylül'de düşmanın gücünü, baskı ve işkencesini bizzat ensesinde hissedince, bir çok insan, düşmana teslim oldu, çözüldü, devrime bir yığın zarar verdi, bazıları ise ihanet etti.

Ne kendi gücümüzü olduğundan fazla abartalım, ne de düşmanın gücünü olduğundan az görelim. Neyse olduğu gibi görelim. Bir insanda acelecilik hastalığı varsa, duygu ve özlemleri doğrultusunda hareket etme, olayları ve gerçekleri öznel duygu ve özlemlerine göre yorumlama hatasına düşmesi kaçınılmazdır.

Acelecilik, küçük burjuva aydınlarının solculuğundan, küçük üretici köylünün dar kafalı tutuculuğundan kaynaklanır. O da bunların üretimle olan ilişkilerinden ileri gelir. Acelecilik, sorunlara uzun vadeli bakma yerine kısa vadeli bakmaktır. Dolayısıyla devrimin uzun bir yol izleyeceğini, çok uğraşmak ve çok çalışmak gerektiğini kavramamak demektir. Onun için aceleci anlayışa sahip olanlar sabırlı değil, heyecanlı ve telaşlı olurlar. İşlerin biran önce bitmesini, devrimin bugünden yarına olmasını isterler. Onun için, bilinçsizce, planlı programlı çalışmadan hareket ederler, bir iş yaparken, işin hakkını vererek yapma yerine sağdan soldan kırparak, işi kuşa çevirirler.

Acelecilik anlayışı, devrimin uzun soluklu bir mücadele sonucunda kazanılacağının kavranmayıp, kısa sürede olacağı düşüncesinin bir yansımasıdır. Sorunun esas can alıcı yanı burasıdır. Bu nokta çok iyi kavranmalıdır. Elbette herkes devrimin bir an önce olmasını ister. Ancak bu öznel niyetlerle olacak bir iş değildir. Düşünceler gerçek olgulara dayanmak zorundadır. Eğer sorunlar, uzun vadeli çıkarlar hesap edilerek ele alınıp çözülmeye çalışılmazsa, zarar verir. Belki o anda, kısa vade açısından yarar sağlayabilir, ama o uzun vadeli çıkarlara rabi kılınmaz ve o anlayışla ele alınmazsa, o çıkarlar kısa sürede yok olur ve yerini zararlar alır. Onun için bir iş yapılırken, bir plan çıkarılırken, bir taktik tespit edilirken, göz önünde bulunduracağımız yöntem veya hareket edeceğimiz anlayış, uzun ve kısa vadeli çıkarların hesabını yapma, kısa vadeli çıkarları uzun vadeli çıkarlara tabi kılmak ve sabırlı bir şekilde hareket etmek olmalıdır.

Bir işin yaklaşık ne kadar zamanda yapılacağı gerçekçi hesaplarla bilinebilir. Ancak devrim, böyle değildir, ne zaman olacağını bilmek veya şu zaman olacak demek kahinlik olur. Devrimin ne zaman yapılacağı değil de, devrimin, hangi koşular gerçekleşince veya hangi koşulların olgunlaşması sonucunda yapılabileceği söylenebilir. O koşulların gerçekleşmesi ise, sorunun ayrı bir yanıdır. Devrimin uzun süreli bir mücadeleyle gerçekleşebileceğini, kısa vadede mümkün olmadığını söyledik. Onun için acelecl olmaya, işi aceleye getirmeye gerek yoktur. Planlarımızı uzun vadeye göre yapmalı, nefesimizi, enerjimizi ona göre ayarlamalıyız. Bu anlamda sabırlı olmalı, sorunların üzerine bilinçli bir inatla, azimle gitmeliyiz.

Devrim, öyle bir kılıç darbesiyle olmaz, sorunlar ha demeyle çözülmez. Uzun, yorucu bir uğraş gerektirir. En basitinden, insanlarda var olan yanlış düşünceler, geri inanışlar, eski kültürel değerler birden düzelliyor mu? Bir iki anlatmayla anlayabiliyorlar mı? anlasalar bile kavrayabiliyorlar mı? O insanların değişime uğraması yılları alıyor değil mi? En somut örnek olarak herkes kendisini alsın, bu hale nasıl geldi, kaç yıl geçti aradan, ne gibi evreler geçirdi acaba? Her insanı da aynı değil, bazısı daha erken değişime uğrarken, bazı insanlar daha geç değişebilir. Çünkü yılların alışkanlığı ve bilgi birikimi var, onları kafalardan silip yerine yenilerini yerleştirmek, insanlara yeni ve devrimci bir kişilik kazandırmak kolay ve kısa sürede olacak iş değildir. Devrim yapmak ise, çok daha zordur, bu defa karşımızda tek tek kişiler yok, koskoca bir toplum var. Bir yandan bu toplumu değiştirmeye, örgütlemeye ve mücadeleye çekmeye çalışırken, diğer yandan, devrilmesi gereken, taktik olarak bizden kat kat güçlü, tepeden tırnağa silahlanmış ve örgütlenmiş, siyasal bir güç, yani devlet var, işte tüm bunları bilerek, kavrayarak, hareket etmeli ve ona göre kendimizi hazırlamalı, azimli ve sabırlı olmalıyız. Kısa ermli değil uzun vadeli bir mücadeleye göre planlarımızı yapmalıyız. ■

kadının dünyası

kadınlar katılmadan devrim olmaz...

HAYATIN HER ALANINDA TABULARI YIKALIM!

Toplumlar tarihine bir göz gezdirecek olursak alabildiğine özgürlüklerin yaşandığı ilkel komünal toplumda, kadın da tıpkı erkek gibi, kendi vücut ve organları üzerindeki tasarruf hakkının tek sahibiydi. Ve bu hakkını dilediği gibi kullanıyordu. Bu dönemde tabu henüz keşfedilmemişti. Kadının egemen olduğu toplumsal bir güç olduğu ana-erkil dönem ise kısa sürmüş ve özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla beraber, kadın tarih sürecinde ikincil konumu almıştır. Özel mülkiyetin kalesi olan aile, güzel başlayan kadın ve erkek ilişkilerini bir kurt gibi için için kemirmiş ve yoketmiştir.

Kadın ve erkek ilişkileri bakımından ülkemizdeki durum nasıldır?

Türkiye'de (burjuva demokratik devriminin yapılmadığı tüm yarı sömürge-yarı feodal ülkelerde) cinselliğin tabu olması, durumu daha da karmaşık hale getirmektedir. Türkiye'de jinekolojik sorunların bile cinsel sorunlara dönüştüğünü görüyoruz. Bir genç kızdaki basit bir mantar hastalığının, genital bölgeye ait bir rahatsızlık olması dolayısıyla aileden saklandığını, böylece çok kolay tedavi edilebilecek bir hastalığın rahime doğru yayılarak kısırlığa yol açtığını görüyoruz.

Erkeğin arzuları meşru ve doğal sayılmakta, fakat sıra kadına gelince, onun istekleri bekaret kemeriyle bastırılmaktadır.

İnsanın ruh sağlığı için, sağlıklı bir cinsel yaşamı olması ön koşuludur. Sağlıklı bir cinsel yaşam için de beraber olunan insanla arada ayıp ve yasak diye bir kavramın olmaması gerekir. Oysa, cinsel olgunluğa erişmiş bir kızın, açlıktığı zaman yemek yemesi kadar doğal olan cinsel arzularını gidermesi ise toplumumuzda aşağılanmaktadır. Ve yine ülkemizde kadın aşağılanmakta kalmamakta, evlenene kadar bu duygularını bastırıp, evleneceği erkeğe "temiz" bir şekilde teslim olması gerekmektedir. 'Temizliğin', 'kirletilmiş olmanın" garantisi olan 'kızlık zarı' ise, erkek açısından evlilik gecesinin en önemli olayıdır.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde ise herşeyin metalaşmasıyla beraber cinsellik de tabu olmaktan çıkmıştır. Üretici güçlerin gelişmesi, aileye ve her türlü mülkiyet anlayışına darbe vurmakta, tabuları yıkmaktadır.

Ülkemizde cinsel baskı, sınıf baskısından daha kuvvetlidir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde ise durum bunun tam tersidir.

Yine ülkemizde, özellikle Kürdistan'da yarı feodal yapıdan dolayı kadın ulusal-sınıfsal ve cinsel baskı altındadır. Belirli bir çözülme aşamasına girmesine rağmen kadın sorunu en hassas biçimde burada özel bir yer tutmaktadır.

"1985 Nüfus Sayımı sonuçlarına göre ülkemizde kadın faal nüfusunun % 79,2'si tarımda, ücretsiz aile işçi olarak çalışmaktadır. Bu demektir ki, 6 milyon kadın ücretli olarak çalışabilecek durumdayken tarımda ücretsiz işçi olarak çalışmaktadır. Ücretsiz aile işçisi durumunda olan kadınların % 98,9'u da tarımda çalışmaktadır.

Tarım sektöründe toplam 12.069.30 kişi çalışmaktadır. Bunun 5.606.161'i erkek, 6.463.150'si ise kadın işçidir. Bu sayılar kadınlarımızın ezici çoğunluğunun tarımda ve ücretsiz aile işçisi olarak çalıştıklarını göstermektedir. Faal nüfusta kadının sektörel dağılımı ise şöyledir: % 86,7'si tarım, hayvancılık, % 8,6'sı hizmetler, % 4,8'i endüstridir" (Dr. Sabiha Çaya)

Görüldüğü üzere endüstride ucuz emek oluşturan kadın emeğinin tarımsal alandaki durumu ise daha da kötüdür.

Ülkemizde mevcut kadın hareketine bakacak olursak, burjuva demokratik kadın hareketinin önderliğini görüyoruz. Bunların başında da feministler ve sosyalist feministler gelmektedir. Devrimci proletarya önderlik etmiyor diye, demokratik içerik ihtiva eden feminist hareketi reddetmemeli, onun bu yanın desteklemeli; öbür yandan kadın hareketini düzen sınırları içinde tutan, özünü kararlan reformist yanına karşı çıkmalıyız. Bu da sınıf bilinçli kadının, kendi proleter partisine sahip çıkarak, KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ, DEVRİM OLMADAN DA KADINLAR KURTULAMAZ" şiarından hareketle, her türden gericiliği yerle bir etmelerinden, tabuları yıkmalarından geçecektir.

İKK bir kitle yayın organıdır. Kitleye ulaşmayan bir yayın organı da kısır bir mücadeleden başka bir anlama gelmez. Onun için İKK'yı olanaklarımızı zorlayarak, en geniş kitlelere ulaştırmayı hepimiz, birincil görevlerimiz arasına koymalıyız...

eğitim köşesi

ULUSAL SORUNUN KONULUŞU

Bir ulusun diğer ulusların hakkını çiğnemeksizin, serbestçe örgütlenme ve kaderini tayin hakkının olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Ancak, ulus çoğunluğunun, herşeyden önce proletaryanın çıkarları gözönüne alınırsa, bu haklar ne şekilde kullanılmalıdır? Ulus nasıl örgütlenmelidir. Sosyalistler ulusal sorunun çözümünde, beylerin ve molla'nın yığınları kendi peşlerinden sürüklemesine kayıtsız kalabilirler mi? emekçi yığınlarının çıkarlarına en uygun çözüm hangisidir? Bu soruların cevabı, belli bir ulusu çevreleyen somut tarihsel koşullara bağlıdır. Bugün için doğru olan bir çözüm, yarın için doğru olmayabilir.

Ulusal sorunu doğru ortaya koymak için, bir ulusu çevreleyen iktisadi, siyasal ve kültürel koşulları incelemek gerekir. Bu, herhangi bir ulusun gelecekte nasıl örgütleneceğini, hangi biçimlere bürüneceğini bilmemizi sağlar. Somut tarihsel koşullar, sorunu koymanın tek doğru biçimidir.

Ulusal sorunu ortaya koyduktan sonra, sorunun çözümünde izlenecek yol ne olmalıdır? ulusal sorunun çözümünde önerilen yollardan birisi, "ulusal özerklik"tir.

Ulusal özerklik, milliyetler devletinin birliğini içermektedir. Kaderini serbestçe tayin etme, ulusa tüm haklarını kazandırdığı halde, ulusal özerklik, ona sadece kültürel hakların kazandırmaktadır. Ulusal özerklik hiç bir şekilde kaderini tayin etme hakkı yerine konulamaz. Nitekim bir milliyetler devletinde, ulusal özerkliği olan herhangi bir milliyetin ayrılmaya karar vermesi mümkündür. ayrıca ulusal özerklik, ulusların tüm gelişmesine de ters düşer. Çünkü ulusal özerklik ulusların örgütlenmesi gereğini savunur, ama iktisadi gelişmeler sonucunda çeşitli bölgelere yerleşen büyük göçmen gruplarını yapay olarak kaynaştırmak ve örgütlemek mümkün değildir.

Ayrıca sınıf savaşımının gelişmesiyle birlikte, bir ve aynı ulusun işçileriyle patronları arasındaki "kültür birliği"nden sözedilemez. Bu da ulusal özerkliğin sınıf savaşımının tüm gidişine ters düştüğü sonucunu ortaya koyar.

Ulusal özerklik, milliyetçiliğin nicelleşmiş bir türüdür. Halklar arasındaki ulusal farklılıklar ve uzlaşmaz karşıtlıkların her geçen gün biraz daha yok olduğunu, proletaryanın egemenliğinin bunları daha da çabuk yok edeceğini savunan Marksist, düşünceyle zıtlık taşıyan ulusal özerklik, işçi hareketine yarar değil zarar verir. Çünkü ulusal özerklik, yalnızca ulusları birbirinden ayırmak için değil, tek işçi hareketini parçalamak için de zemin hazırlar. Ulusal özerklik fikri, tek işçi partisini milliyetlere göre kurulmuş ayrı ayrı partiler biçiminde böler. Partiden sonra sendikalar bölünür. Böylece tek işçi sınıfı hareketi parçalanır.

Kısacası, ulusal özerklik ulusal sorunun çözümü değildir. Tersine ulusal sorunu ağırlaştırıp, daha karmaşık bir duruma sokar ve işçi hareketi birliğinin yıkılmasına neden olur.

Ulusal azınlıklar sorunu sosyalistler için önemli bir sorundur. Ulusal azınlıkların haklarının güvenceye alınması sağlanmalıdır. Ancak bu konuda önemli olan ulustara, güvence sağlayan kurumlar değildir, ülkenin içindeki durumdur. Ülkede demokratlaşma olmadıkça milliyetlerin "tam kültürel gelişme özgürlüğü"nün de güvencesi olamaz.

Geleceğin demokratik düzeninde durum ne olacaktır?

Demokratik düzende, "güvence altına alınan kültürel kurumlar" vb. gereksinme olmayacak mıdır?

Demokrasi, kendisini "güvence sağlayan" vb. olarak ortaya koyan özel kültürel kurumları gereksiz kılmaktadır. Yani ulusal özerklik kavramı ve kültürel ulusal özerklik kurumlar bugün için güçsüz, gelecekte ise gereksizdir.

Kültürel ulusal özerklikle, bölgesel özerkliği birbirine karıştırmamak gerekir. Halk yığınlarını gericilerin kölesi durumuna getiren kültürel ulusal özerklik sosyalistlerin isteyebileceği bir şey değildir.

Elbette "ulusların istedikleri gibi örgütlenme hakları vardır, zararlı olsun, yararlı olsun, hangisi olursa olsun, kendi ulusal kurumlarını muhafaza etmeye hakları vardır, kimse zorla ulusların yaşamına müdahale edemez. Ama bu, marksizmi, ulusların zararlı kurumlarına karşı savaşmayacak demek değildir. Tam tersine, bunu yapmak, ulusların iradesini proletaryanın çıkarlarına en uygun biçimde örgütlenmelerini sağlayacak biçimde etkilemek, sosyal demokrasinin görevidir. Ve bunun içindir ki, sosyal demokrasi, bir yandan ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakları uğruna savaşım verirken, öte yandan, uluslann kültürel ulusal özerkliğine karşı bir tutum benimseyecek, bu yolda uyarıcı eyleme geçecektir." Çünkü kültürel ulusal özerklik, ulusların kaderlerini tayin hakları ile çelişmemekle birlikte, o ulusun proletaryasının çıkarlarına aykırıdır.

Ulusal sorunun çözümünün temeli ve koşulu, ülkenin tam demokratlaştırılmasıdır, zorunlu dayanak noktası ise, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkıdır.

Kültürel ulusal özerklik, ulusal sorunun bir çözümü değildir. Çünkü yapay ve yürümez bir özerkliktir. yaşamın ayırdığı ve devletin çeşitli noktalarına savurduğu bireylerin, bir tek ulus içinde yapay olarak toplanmasına dayanır. ayrıca milliyetçiliğe götürür. Çünkü bireylerin ulusal boylar bakımından "sınırlanması" görüşüne, ulusların "örgütlenmesi3 görüşüne, "ulusal özellikerin korunması ve işlenmesi" görüşüne yol açar.

Bölgesel Özerklik ise, kültürel ulusal özerklikten farklıdır Bölgesel özerklik ulusal sorunun çözümünde zorunlu bir dayanak noktasıdır. Çünkü bu, "topraksız bir duş" değil, belirli bir toprak üzerinde yaşayan, belirli bir nüfustur. Bölgesel özerklik, bireyleri ulusal bakımdan sınırlamaz, ulusal engelleri pekiştirmez, tersine bu engeleri yıkar ve sınıfsal bakımdan sınırlamalar getirerek nüfusu bir araya toplar. Ve son olarak bölgesel özerklik, merkezin kararlarını beklemeksizin, bölgenin doğal zenginliklerini en iyi biçimde kullanmayı ve üretici güçleri geliştirmeyi sağlar.

Ulusal eşitlik, ulusal sorunun çözümünde zorunludur. Ulusal azınlığa ana dilini kullanma özgürlüğü, ana diliyle eğitim özgürlüğü, vicdan, gezi vb. özgürlükleri sağlamak gerekir. Bu da ancak ülkelerin tam demokratlaşması ile mümkündür. Böylece istisnasız her türlü engel ya da kısıtlamayı yasaklayan yasa, tüm devlette yaygın olarak uygulanacak ve azınlık haklarının gerçek güvencesi sağlanacaktır.

Son olarak ulusal sorunda tek çıkar yol, enternasyonalizm ilkesine dayanan örgütlenmedir. Bütün milliyetler işçilerinin, tek ve birleşmiş topluluklar içinde toplanması ve bu toplulukların tek bir parti içinde birleşmesi Kısacaişçilerin uluslararası birleşme ilkesi, ulusal sorunun çözümünde zorunlu bir dayanak noktasıdır.

okuyucu mektupları

İKK HEPİMİZİN YAYIN ORGANIDIR

İKK yayın hayatını yayın organı olma özelliği ile yaklaşık on yıldır sürdürmektedir. Bu uzun süreçte: bazen belirli bir düzenlilikte, bazende düzensizce olsa da kendisini kucaklayan kitlesine ulaşabildi. Kamuflede kolaylık için küçülen yazılar zorlukla okunsa da, bir çoğumuzu kızdırsa da bazılarımızın gelişmeleri takip etmesini, bazılarımızın da militan bir ruhla mücadele alanlarına atılmasını sağladı, bu yolda illegale atılmanın önünü aydınlattı.

Buna rağmen bir bütün olarak incelendiğinde; bugünkü durumuyla sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmede üzerine düşeni yerine getiremediğini de söylemek gerekli. Genel bir sorun olarak çok dar bir alanda sınırlı kaldı, bu sınırlılık içerisinde kendini her geçen gün yenileyip geliştirmesi gerekirken, hep aynı yarıçaplı dairenin içersinde dolaşıp durdu.

Bu olumsuzluğun nedeni, gerek ekonomik gerekse de buna bağlı olarak teknik sorunlarda aranabilir. Ama asıl sorun ve var olan olanaklarla en iyisi nasıl yapılabilir sorusuna yeterince eğilinmemesinde aranmalıdır.

Örneklenirse, legal yayın organında çıkan bir yazının olduğu gibi İKK da yayınlanması, yer yer sayfalarda boşluk bırakılması, sayfa düzenine hiç önem verilmemesi gönderilen yazıların olduğu gibi tüm hatalarıyla yayınlanması eleştirinin hangi noktada toplanması gerektiğini açık bir şekilde gösterir.

Burada ne yapılanlar değil daha çok ne yapılması gerektiği üzerinde durulacak.

1- Öncelikle yapılması gereken, legal basınla özgür basını birbirinden ayırıp legal basında yayınlanabilen yazıları illegal yayın organında yayınlamamak.

2- Legal olarak yayınlanamayan yazılar; haber, yorum, eğitim vs. illegal basında özelliklerine göre ayrılan bölümlerde yayınlanmalı. Örneğin İşçi Dünyası, Eğitim Köşesi, Askeri Yazılar vs.

3- Gelen her yazı mutlaka okunup düzeltilmeli, en iyi şekliyle yayınlandıktan sonra, eski şekilde eğitim köşesinde yer bulunabilirse çıkarılmalı, böylece kişinin hatalarını görüpkendisini geliştirmesi sağlanmalıdır.

4. Zaman aşımına uğramış haberler ya ayrı bir bölümde ele alınmalı ya da o konuda kazanılan deneyimler yorumuyla birlikte aktarılmalıdır.

5. Haberin daha kısa sürede ulaşımı, Kamp, kırsal alan ve diğer bölgedeki gelişmeleri zamanında her alana ulaştırabilecek bir yayın organı olmanın gerekli ama yapılabilecek koşulları araştırılmalıdır. Örneğin, bir iki faks cihazı son derece hızlı haber sirkülasyonunu sağlayabilir.

6- Bir Komünist Parti Merkezi yayınının sadece içeriği değil görünüşüde sonderece çekici olmalıdır. Yazıları sağa sola kaçmış, her sayfada düzensiz boşlukları olan, sayfalarının bazıları ters basılmış, sık sık noktalama hatasına ve cümle tüşükkliğine rastlanan, eğri büğrü görünen bir dergi ne düzeyde okuması için veren kişiye, "Al ben oku, yine al yine oku ve başka birine oku!" mesajını verebilir.

7- Sadece haber beklenmemeli görevlendirilen muhabirlerle çözüme ulaşılmaya çalışılmalıdır.

8- Yayın organımız ML-MZD ışığı ile devrimin sorunlarının çözümüne yardımcı olmalı her türlü ML düşmanı akıma karşı acımasız bir mücadelenin mihenk taşı olmalıdır.

9- Daha çok kitleselleşebilmek için ulaşılamayan yerlere postayla ulaşılmaya çalışılmalıdır. Örneğin tüm sendika ve derneklere birer tane İKK mutlaka gönderilmelidir. Bunların bir kısmı halen partinin farklı örgütlerince gönderilmekte ama asıl gövdeyi İKK görevlileri üstlenmelidir.

Benzeri olumsuzlukları aşmak, komünist bir ruhla sorunların üzerine gitmek İKK'da görevli yoldaşlar olduğu kadar tüm parti kadro, üye ve sempatizanlarının da görevi olmalıdır.

Haydi daha zengin bir İKK yaratabilmek için daha geniş kitleye ulaşabilmek için ileri...

İK.den

İKK Yazı Kuruluna;

Yıllarca her türlü baskıyla ve zorla karşılaşarak, dişe diş bir mücadeleyle, bir takım eksiklerde olmasına karşın: Komünist parti ruhunu aralıksız kitlelere taşıdınız.

Bu zor ve çetin görevin bilincinde, bu gün kitleye partimizin sesini duyurabiliyorsanız, bu ileri atılan olumlu bir adımdır.

Partimizin sesini kitlelere duyurmak ve kitlelerle bütünleşmek gibi zor bir görev, çetin bir mücadele yüklenmiş bulunmaktasınız.

Bu mücadele her yeni gün partimiz TKP/ML önderliğinde daha bir gelişecek ve güçlenecektir. Sizler Komünist Parti Yayın Organı olarakın; gelişen mücadelenin aynası olacaksınız.

Her yeni sayıda biraz daha gelişip, güçleneceğinize olan inancımız tamdır.

- Bizlerin okuyucu olarak sizlerden ricamız; İKK'nın Partimize yaraşır, bir yayın organı seviyesine getirmede yılmadan çalışıp, daha düzenli ve zamanında dergiyi çıkarıp, ulaştırılması gereken yerlere zamanında ulaştırmanızdır. Geçmiş sayılarda bu hayli aksadı. (ya çıkmadı, ya da insanlara ulaşmadı. vb.)

- Yayın organında işlenecek konular, düzenli ve kitleleri eğitici düzeyde olmalıdır. (Bu düzenlilik 99. sayıda görülmekte, daha da geliştirilmelidir).

İKK'nın son sayılarında, belirlenen köşelerde, düzenli haber ve yorumlar çıkmalı,

- birde yayın organında oluşturulan "Partizan'ın günlüğü" adlı bölümde; gerek şehirlerde ve gerekse kırlık gerilla bölgelerimizle ilgili düzenli bilgi verilmeli, gelişen gerilla mücadelesi ışığında gerilla faaliyetleri zamanında kitleye taşınmalıdır. Bu konu çok önemli.

Bugün kitlelerin çoğu partimiz tarafından gerilla alanlarında verilen mücadeleden habersiz olduğundan; orada yapılanlar ya örtbas çalışılıyor, ya da yok sayılıyor. Nitekim DABK grubunun çıkardığı İKK'da bu açık bir şekilde görülmekte, gerilla faaliyetlerimiz inkar edilmektedir.

- İkinci bir konu İKK'da oluşturulmaya çalışılan eğitim köşesi, olumlu bir adımdır. Yalnız sizden ricamız bu köşenin bir bütünlük içerisinde; basitten karmaşığa doğru bir rotayla, işçilerinde anlayabilecekleri bir şekilde, düzenli ve programlı bir şekilde konular verilerek, kitlelerin bu yöndeki eksikleri dikkate alınmalı ve asgari de olsa bilinçlendirmeye yardımcı olmalıdır.

- Yapılan eylemlerin düzenli olarak verilmesi, halkımıza ve yoldaşlarımıza moral kaynağı olacaktır.

Amacımız partimizin sesini, en ücra köşelere duyurmak ve kitlelerle bütünleşerek, komünist devrimci harekete önderlik etmek olmalıdır.

Mücadeleyle birlikte, her çıkan sayıda yenilenerek, sayık

olduğumuz yere gelecek, kitlelerle bütünleşeceksiniz. Yeter ki devrimci özveri ve sabırla hareket edelim.

Çıkaracağınız 100., sayıdan dolayı sizleri kutlar, yayın hayatınızda başarılar dileriz.

Sizler Partimiz TKP/ML, ordumuz TİKKO ve gençlik örgütümüz TML/GB adına yaraşır bir yayın organı çıkarma çabanızdan dolayı selamlıyoruz.

Unutulmamalıdır ki; Bu alanda atacağımız her olumlu adım bizi kitleyle biraz daha bütünleştirecektir.

Yaşasın Devrimci Mücadelemiz

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TML/GB

Komünist Parti Yayın Organı İKK'nu coşkuyla selamlıyoruz

100. sayıda İKK'ya sahip çık; güzelleştir, geliştir kitlelere kavrat.

İKK Yazı Kurulunu Devrimci Coşkuyla Selamlıyoruz.

Başarılar...

İKK Yazı Kuruluna ve Tüm Partili Yoldaşlara;

İKK'nın 99. sayısında yer alan, bizlerden dergi hakkındaki düşünce ve değerlendirmelerimizi isteyen yazıyı okudum. Ancak yazım 100. sayıya yetişmeyecek. İKK'nın işlevi, hayati önemi vs. konularını tekrar işlemeyi gereksiz görüyor ve gerek içeriğine gerekse de tekniğine ilişkin düşüncelerimi belirtmek istiyorum.

1. Nitelik sorunu: İKK'nın bir örgüt içi yayın organı değil, kitle yayın organı olduğu gözden kaçırılmamalı ve bu yapısına uygun olarak yayın politikası belirlenmelidir.

Ayrıca değiştirmesi doğru ve yerinde olan bazı yazılar zaman aşımı nedeniyle etkisini yitirmektedir. Suçluyu suç üstünde yakalamanın önemine dikkat ederek bu konuda titiz davranılmalıdır. Niteliğinde sürekli bir iyiye gidiş var, bu hatta devam edildiğinde ve geniş kitlelerin (İşçi, köylü, memur, esnaf, gençlik vb) sorunlarına eğildiği oranda kitleler tarafından aranılır bir dergi haline gelecektir. Bu güne kadar parti içi yayından öte (pratik olarak) bir görev yüklenebilmiş değildir.

2. Denetleme sorunu: Yazı kurulunun çalışma tarzını ve denetlemeleri ne şekilde yaptığını bilmiyorum, ancak denetleme konusunda bir sorunları olmaması gerekir çünkü, yazıların denetlenmediğini düşünüyorum; kendiliğinden, doğal olarak gözden geçirmeler dışında. Bu içindeki hatalardan ve ilginç yazılardan belli. Basıma gitmeden önce tüm yazılar titizce denetlenmeli ve durumuna göre ya çıkartılmalı ya da düzeltilerek yayınlanmalıdır.

3. Basım ve dağıtım sorunu: Ne kadar nitelikli ve güzel bir dergiye sahip olursak olalım, okunmadıkça hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Şu anda kendi kendine çalıp oynama pozisyonundayız. Biz yazıp biz okuyoruz, bu da, hiçbir şey değildir demiyorum ama çok az şeydir. Kitleleri bir yana bırakalım, örgütü kesime bile yeterince ve zamanında ulaştırılamıyor. Gecikmeler üstüste binince tabana komik zamanlarda ulaşıyor. (Savaş bittikten sonra, kriz değerlendirmesiyle ilgili yazıların yeni ulaşması gibi). Böyle olunca da kitlelere siyasi önderlik, yolgöstericilik işlevini gereğince yerine getirememektedir.

4. Dil sorunu: Bir Komünist Partisinin merkezi yayın organı her yönden bu isme layık olmalıdır, en azından okuyucunun okuduğu yazıları anlaması gerekir, bu da dili iyi kullanılıyorsa gerçekleşebilir. Bazen öyle yazılar yer alıyor ki ne yazdığını tahminlerle anlamaya çalışıyoruz, cümle düşüklükleri, noktalama yanlışlıkları, özellikle zaman hataları (cümleye şimdi ki zamanla başlayıp, geçmiş zamanla devam edip, geniş zamanla bitiriyorlar vb.) o kadar çok ki bunu kültür, eğitim seviyesi vs. ile açıklayamayız. Tek nedeni ciddiyetsizlik. Yazı yazan yoldaşlardan rica bir kez olsun yazdıkları yazıları okusunlar ve gerekli düzeltmeleri yaptıktan sonra tam olarak iletsinler. Bu noktada denetleme ve düzeltmede de bir şeyler yapılabilir, ama esas olarak yazı tam gelmelidir, düzeltmek yeniden yazmaktan daha zor ve verimsiz olacaktır.

5. Çokyönlülük sorunu: Yukarıda da kısmen değindiğim gibi İKK tüm Türkiye Halklarına seslendiği için mutlaka tüm alanlardan yazı gelmeli, özellikle Gerilla Bölgesinden gelecek yazılar ve fotoğraflar genel işlevinin yanında yurtdışı ve şehirlerdeki tabanın ve örgütsüz kitlenin aktasyonunda da önemli işlev görecektir. Bunun önemini o yoldaşlar bilmiyor olamaz, çünkü bir çoğu yakın zamana kadar bu bölgelerde faaliyet yürütüyorlardı ve bu ruh halini yakından biliyorlardı. Bence sorun, genel bir sorunun parçası olarak, dergiyi bizim diye benimsiyememelerinden kaynaklanıyor; bunun nedeni de çok yönlüdür.

6. Teknik sorun: Bir derginin basım kalitesi, fotoğraflara beslenmesi ve sayfa düzeni okunmasını etkiliyor, bu durum legal dergilerde daha belirgin olmakla birlikte İKK için de geçerlidir. Yazılar fotoğraflarla desteklenmeli, okunabilir şekilde olmalı ve konu dizilmesi ile sayfa düzenlenmesi kendiliğindenci olmamalıdır. Yaklaşık sayfa sayısı düzenli hale getirilmeli çok özel durumlar dışında buna sadık kalınmalı, aktüel olmayan yazılar depo edilmeli ve gerektiğince kullanılmalı, dizi yazılar toptan hazırlanmalı, yazılar belli bir programa göre basılmalı, elimizde ne varsa basalım anlayışında olunmamalıdır. Böyle yapıldığında geçikmenin nedenlerinden bir tanesi de ortadan kalkacaktır. Bu noktada da İKK'da olumlu gelişmeler var ancak yeterli değildir.

Bütün bu sorunlarda basım tekniğini etkisi olmakla birlikte görevli yoldaşlarda da eksiklik vardır.

7. Örgütlenmesi sorunu: Derginin örgütlenişi hakkında da yeterli bilgiye sahip değilim, ancak, gene de nasıl olmalıdır şeklinde değineceğim.

En başta; bir ihtisas birimi olarak profesyonelce örgütlenme idir. (Kişilerin profesyonel olması için profesyonelce yapıldığı anlamına gelmez.) Bundan hareketle, görevli yoldaşlar dergi hazırlanması konusunda bilgili olmalı, eksiklikleri noktasında gerekli araştırmaları yapmalıdırlar, herhangi bir okuyucunun bilgisi kadar bilgi yetersiz kalacaktır. Kesinlikle bir arşivi olmalıdır, yazı kurulu ve teknik komite eşgüdümlü (belli dönemlerde birarada) çalışmalıdır. Tekniğini geliştirmek amacıyla gerekli araçlar temin edilmeli ve hemen işler hale getirilmelidir. Dağıtımı örgütlenmeli belli alanlarda çoğaltma hücreleri bulunmalıdır. Şu unutulmamalıdır; aylık bir dergide zamanında ulaşma çok önemlidir..

Değindiğim noktalardaki eksiklikler giderildiğinde daha nitelikli ve işlevli bir dergiye sahip olacağımız inancındayım. Bazı sorunlar salt ilgili yoldaşları ilgilendirmekle birlikte bir çoğu tüm partinin ve okuyucunun sorunudur ve ancak onların katkısıyla aşılabilir. Herkes üzerine düşeni yapmalı, elindeki olanakları aktarmalı, ve de en önemlisi, daha iyi bir dergiye sahip olamayışımızı, "merkezi görevimiz gerilla savaşı o yüzden dergiyi yeterince destekleyemiyoruz" kandırmacasıyla (kendimizi ve dışımızdakileri) açıklamaya çalışmaktan vazgeçmeliyiz. Gerilla savaşı ile yayın faaliyeti karşı karşıya şeyler olmadığı gibi birbirine destek olan şeylerdir ve bizim eksikliğimizin nedenler arasında savaşa olanak aktarmak çok az bir yer tutmaktadır.

Sonuç olarak İKK'da belirli bir gelişme vardır, ve bu daha ilerilere götürülerek bir çok yüzüncü sayılara ulaşılmalıdır diyerek İKK'yı hazırlayan yoldaşlara başarılar dilyorum.

kitap köşesi

"Yeraltı Yaşamından Anılar"

30 Ocak 1933 yılında Hitler'in yeni hükümeti kurmakla görevlendirilmesiyle birlikte, Almanya' da faşist diktatörlük fiilen başlamış oldu. Faşist diktatörlüğün kurulmasını önlemek amacıyla, aynı tarihte Almanya Komünist Partisi Merkez Komitesi, Hitler Hugenberg, Papen Hükümetine karşı politik genel grev çağrısı yaptı ancak Sosyal Demokrat Parti ve sendika yöneticileri, AKP (Almanya Komünist Partisi)'nin birlik önerilerini reddettiler. Sonuçta faşist diktatörlüğü önlemek mümkün olmadı. Ve o güne kadar ki savaşların en kanlısı başladı. 28 Şubat 1933'de onbinlerce komünist tutuklandı. Tüm demokratik temel haklar kaldırıldı. Sendikal binalar işgal edildi, mallarına el konuldu ve birçok sendikacı toplama kamplarına gönderildi. 22 Haziran'da yasaklama Sosyal Demokratik Parti üyelerini de içine aldı. 300 kadar SDP görevlisi tutuklandı.

Almanya Komünist Partisi dağıtıldı. onbinlerce insan hapishanelere, toplama kamplarına atıldı ve yerel gruplar arasında hemen hemen hiç bağ kalmadı. Sağ kalmayı ve tutuklanmamayı başaran bir avuç devrimci, Parti örgütünü yeniden canlandırabilmek amacıyla faaliyete başladı.

İşte Yeraltı Yaşamından anılar bu mücadelenin kitabıdır. Yazar Erich Hanke o yıllarda yaşadıklarını yarı belgesel, yarı öyküsel bir anlatımla sergilemektedir Okuyucuya.

1933 yılının Mart ayında Berlin II Yönetimi ile ilişki kurmayı başaran yazar, Strazburg'daki parti yönetimini yeniden kurmakla görevlendirilmiştir. Böylece başlayan olaylar dizisi II. Dünya Savaşı sonuna kadar sürmektedir.

Faşizm koşullarında illegal çalışmanın öremi çok büyüktür. Faşizm öncesinde yasal bir parti olan Almanya Komünist Partisi, yığınsal tutuklamalar başladıktan sonra, üyelerini illegal çalışmaya çekmek zorunda kaldı. Yazar bunun gerekliliğini şöyle anlatıyor: "Bu sırada konspiratif (gizli) çalışmanın düzeltilmesi çok büyük bir önem taşıyordu. Profesyonel elemanları ve üyeleri devlet aygıtında oldukça geniş şekilde tanınan bir devrimci yığın partisi, ancak bu yeni koşullara kendini uyarlayabilirse savaş yeteneğini sürdürebilir. İllegal çalışma öyle örgütlenmeliydi ki, partinin teröre ve tahribata karşın, yığınlarla bağı kalsın, bu sırada parti kadroları korunsun ve ayakta kalsın ve tüm örgütün yönetimi güvence altında olsun."

İllegaliteyle birlikte sokak hücreleri daraltıldı, gruplar birbirlerinden ayrı ve sadece kendi hücrelerindeki insanları tanıyacakları şekilde örgütlendiler. Birkaç hücre bir mahalle yöneticisine, mahalle yöneticisi ilçe yönetimine bağlandı. 20-30 yoldaşın bir araya gelerek yaptıkları toplantılar kaldırıldı. Bu önlemler sayesinde tutuklamalar azaldı. Kısa zamanda, faşist yığın örgütleri içinde antifaşist çalışma yürütmeyi başardılar. Örneğin faşist spor örgütlerine üye olarak, bir yandan sportif çalışmayı sürdürürken, diğer yandan da örgütsel bağlılıkları sağlayarak politik çalışmayı yürütebiliyorlar. Bu arada mümkün olduğu kadar az risk ile ajitasyon çalışması yapabilmek için yeni yeni yöntemler geliştiriliyordu.

Daha sonra Erich Hanke Pankow İlçesinde bir sigara fabrikasında görevlendirilir. Burada yoldaşlarıyla birlikte verdikleri uzun ve yorucu bir mücadele sonucunda yeniden parti örgütünü ücanlandırmayı başarırlar. Kitapta bu alandaki faaliyetler özetlendikten sonra, yazarın şu değerlendirmesi yer alır: "Cardafty (sigara fabrikası)'deki başarımız Hilde'nin yaratıcılığına ve girişimine borçluyduk ama aynı zamanda bunun temelinde, işi etmedeki durumu çok iyi bilmek, kötü koşulları politik bildirilerle teşhir etmek, faşistlerin maskesini düşürmek ve yayınlarımızın işçiler arasında dağıtımını iyi örgütlemek gibi belli elemanların bilinçli şekilde kullanılması da yatıyordu. Partimiz böylece şunu gösterdi: Faşist terör koşullarında bile, hatta az sayıda yoldaşla da olsa başarılı şekilde faşizme karşı savaşılabilir ve ona karşı güçler harekete geçirilebilir."

Faşizm koşullarında devrimci mücadele oldukça zordur. Yoldaşlar hem fiziksel hem de psikolojik açıdan çok güçlü olmalıdırlar. Gerek kendilerini ve gerekse diğer yoldaşları tehlikeye atmadan görevlerini başarmalıdırlar. Bunun için soğukkanlı, disiplinli ve özverili olmak şarttır. Yeraltı Yaşamından Anılar, faşizm koşullarında illegal mücadelenin nasıl olması gerektiğini, bu konuda tecrübelerle kazanılan illegalite kurallarını sade bir dille anlatmaktadır. Bu açıdan tüm yoldaşlarımızın okuması gereken bir kitaptır.

İllegalitenin ilk yıllarında, henüz deneyim kazanmamışken yapılan hatalar nedeniyle birçok parti üyesi tutuklanmıştı. Bu nedenle yaşanan deneyim ve hatalardan çıkarılan dersler sonucunda oluşan bu kurallar, komünist partilerinin güveniği açısından büyük önem taşır.

Evet, halkın hakları ve mutluluğu için çalışan insanlar, özgürlüklerini ellerinden alan toplum düzenine karşı savaşıyorlardı, savaşmaktadırlar. Ve bu savaş baskı ve sömürü düzeni yıkılıncaya kadar sürecektir. Faşizmin kazandığı zaferler geçicidir. Tıpkı Nazi Almanyası'nda olduğu gibi. Ve faşizme karşı direnenlerin tecrübeleri bize, daha güçlü olarak ayağa kalkmayı öğretecektir. Bu tecrübelere hepimizin ihtiyacı vardır. Tecrübeler bedeli ödenilerek kazanılmış bilgilerdir. Yeniden aynı bedeli ödememek için, bu deneyimlerden ders almayı öğrenmeliyiz.

Sonuç olarak Yeraltı Yaşamından Anılar, Almanya'da faşizm koşullarında, Almanya Komünist Partisinin varolma mücadelesinin ve bu mücadelede kazanılan deneyimlerin aktarılması açısından okunması gerekli bir kitaptır.

Tüm yoldaşlarımız ve devrim sempatizanları bu kitabı mutlaka okumalıdır. Ve sadece okumakla yetinmemeli, dersler çıkarıp devrimci yaşamına uygulamalıdır.

Devrimcilere, Demokratlara ve Tüm Halkımıza Duyuru:

PARTİNİN VE HALKIN MALINA EL KOYANLAR CEZALANDIRILACAKTIR!

Partimizin bir şehir gerilla timi tarafından 5 Mayıs 1991 sabahı saat 8.30 civarında M. Kemal Taymaz adlı bir hain, İstanbul-Erenköy'de kaldığı bir evde cezalandırıldı. Taymaz hainin suçu: Partimizin 25 milyonuna el koyması, bir yoldaşımızın yakalanıp öldürülmesine neden olması, ayrıca partimizin 100 milyon TL civarında bazı parti mallarının ortadan kaybolmasına neden olması... Bu suçlardan dolayı Partimiz TKP/ML, Taymaz 'ı Halk mahkemisinde yargılayarak suçlu buldu ve cezasının idam olduğuna karar vererek, infazının yerine getirilmesini kararlaştırdı.

Kemal Taymaz haini, 12 Eylül döneminde partimiz saflarında sıradan bir sempatizandı. İki yıla yakın bir süre Metris cezaevinde yattıktan sonra tahliye oldu. Dışarı çıktıktan bir süre sonra Partimiz ile ilişki kurarak gerilla mücadelesine katılmak istediğini söyledi. Partimiz bu isteğini olumlu bularak, 1989 yılı sonunda gerilla birliklerine kattı. Bir yıl gerilla birlikleri içinde kaldıktan sonra, kendi isteği ile İstanbul'a geldi ve konfeksiyonculuk yapmaya başladı. Gerilla birlikleri içindeki olumsuz tutumları ve sürekli yalan söylemesi nedeniyle, Partimiz bu kişiyle ilişkilerini taraftar düzeyine indirdi.

Taymaz haini, İstanbul'da konfeksiyonculuk yaparken, bir yoldaşımız tarafından başka bir yere gönderilmesi için kendisine Mayıs '90 da verilen 25 milyon TL'nı alıp, kendi kişisel çıkarı için kullanıyor. Para yerine gitmediği için. Mehmet Ali ELALMIŞ yoldaşımız düşman tarafından Cizre-Nusaybin hattında yakalanarak katledildi. Paranın yerine gitmediği öğrenilince, kendisinden para istendi ve en kısa zamanda vermesi söylendi. Ne varki, Taymaz haini partiyi bir süre oyaladıktan sonra işyerindeki makinalarınıda satıp ortadan kayboldu. Defalarca haber gönderilmesine karşın, Partiden çaldığı parayı geri vermedi. Bunun üzerine annesi, karısı ve tüm akrabaları uyarıldı. Partinin parasına el koymasına kesinlikle müsade edilmeyeceği, vermediği taktirde gereken cezanın verileceği söylendi. Tüm ısrarlı çabalarımıza ve uyarılarımıza rağmen, annesi ve karısı başta olmak üzere Taymaz'ın gizlendiği yeri söylemediler. Çünkü Taymaz'ın Partiden çaldığı parayı bilerek bunlarda yedi ve Taymaz'ın suç ortağı oldular. Partimizden geçen Haziran ayından bu yana kaçan hain en sonunda bulunarak hak ettiği ceza verildi.

Halkın üç kuruşuna bile gözdiken böylesi hainlerin cezası ölümdür. Parayı partimize geri ödemediği taktirde nereye kaçarsa kaçsın en sonunda bulunup cezalandırılacağını bilmesine karşın, parayı geriye ödemeye yanaşmadığı gibi, partiye, "bildiklerimi anlatıp, çoğunuzu ihbar ederim" diyerek tehdit etmekten de geri durmadı. Partinin parasına el koyarak ve bir yoldaşımızın bu nedenle katledilmesine neden olarak ölümü kendisi seçti.

Emekçi Halkımız;

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da halkın ve Partimizin parasına el koyanlar, parti mallarına, partiye zarar vermek amacıyla el koyanlar cezalandırılacaklardır. Partimiz, sınıf mücadelesini sürdürmek ve devrimi gerçekleştirmek için bir çok militanını ve değerli elemanlarını şehit vererek elde ettiği para ve malarına el koyanlar, bilmelidirler ki; cezasız kalmayacaklar... Çünkü, parti malına el koyanlar düşmanın partiye verdiği zararı vermek istiyorlar. Çünkü, bu tür hainler, bugün parti malına el koyar, peşinden de ihbar ederek düşmanla işbirliğine girer. M. Kemal Taymaz haini de en sonunda bunu yaptı.

12 Eylül döneminde partinin parasını yiyen bir çok hain var. Bunlar tek tek tesbit edildi ve ediliyor. Eğer istendiğinde partiden aldıkları paraları geri vermezlerse sonları Taymaz haini gibi olacaktır. Bunu bir kere daha halkımızın huzurunda bütün hainlere duyuruyoruz.

Yaşasın Partimiz TKP/ML!
Yaşasın Halk Ordumuz TİKKO!
Yaşasın Komünist Gençlik Örgütümüz TMLGB!
Yaşasın Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Komünizm Mücadelemiz!

5 Mayıs 1991 TKP/ML-BABK-AK
(Batı Anadolu Bölge Komitesi-Askeri Komutanlığı)

Faşist Türk Devletinin, Irak-Kürdistanı'na İşgalci-Saldırısını Lanetliyoruz !...

Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı başkaldırışının Gerilla mücadelesi ve kitle eylemleri biçiminde giderek yükselişi karşısında, Türk hakim sınıfları acz ve tedirginlik içinde giderek daha da pervasızlaşıyor. Kürt ulusunun toplu soykırımdan geçirme planlarına canı katliamlarla hız veriyor.

Türkiye-Kürdistanında, ulusal-milliyetçi zeminde 1984'lerden beridir PKK önderliğinde verilen gerilla savaşını ve 1980'lerden buyana sınıfsal kurtuluş güzergahında partimiz önderliğindeki TİKKO gerillaları tarafından sürdürülen ve geliştirilmeye çalışılan silahlı mücadeleyi yok etmek ve boğmak amacıyla, Türk egemen sınıflarının "Bölge Valiliği" "köy koruyuculuğu" vb. gibi devlet terörünü en uç noktalarda icra eden "çareler"inin de TC'ye karşı mücadeleyi dizginliyememiş olması Türk hakim sınıflarını çileden çıkarıyor.

Her türlü baskı-önlem ve alçakça katliamlara rağmen, günden güne gelişen Kürt İntifadaları gerillanın susmayan silahı, devrimci güçlerin halk düşmanlarını cezalandırma eylemleri, işçi sınıfının yeni grev dalgalarıyla artan öfkesi bir avuç dışa bağımlı emperyalist uşağı Komprador Patron-Ağaları ve çömezlerini daheda saldırganlaşmaya itiyor.

Son zamanlarda, PKK gerillalarının, TC'nin kolluk güçlerine yönelik düzenlediği eylemlerde, etkili darbeler alan, faşist Türk ordusu, PKK'nın Irak-Kürdistanı topraklarından lojistik destek gördüğü bahanesiyle, Irak-Kürdistanı topraklarına havadan ve karadan işgalci bir saldırı başlatarak, Kürt halkının yaşadığı Bezargir, Margasor, Zahir, Biniiş, gibi bölgeleri asker-sivil ayrımı gözetmeksizin bombardımana tabi tuttu. Öteden beri, havesleri arasında bulunan Irak-Kürdistanı topreklerinin bir bölümünü işgal etti.

Faşist TC'nin Başbakanı faşist Mesut Yılmaz ve Faşist Türk Ordusu Kurmayının Irak-Kürdistanı topraklarına başlatılan saldırının PKK kamplarıyla ve askeri hedeflerle sınırlı tutulduğu şeklindeki beyanları tam bir demagojidir. Saldırıya tabi tutulan yerleşim bolgelerinde Kürt köylülerinin yaşadığı ve saldırı sırasında toplu katliamlar yapıldığı gizlenmeye çalışılarak, uluslar arası kamuoyunun tepkileri azaltılmaya çalışılmaktadır.

"Terörün" kökünü kazıma adı altında, Irak-Kürdistanına yapılan saldırıyı İsrail varı savunan TC, tarihi boyunca Kürt ulusu üzerinde uyguladığı zulmü ve toplu katliamları unutarak, en büyük teröristin kendisi olduğunu gizlemeye çalışması boşuna bir çabadır. Kürt ulusu ve Dünya demokratik kamuoyu, gerçek teröristin TC Devleti olduğuna, Dersim'de, Ağrı'da, Koçgiri'de Zilan'da Silopi'de, Diyarbekır'da, İstanbul'da onlarca kez tanık oldu.

TC'nin Irak-Kürdistanında Kürt ulusuna yönelik canı katliamlara emperyalistlerin sessiz kalma tutumları TC'nin saldırısına onaydır. Çeşitli ülkelerin saldırı ve katllama tavır alma yerine, yarım ağızla saldırıyı kınama türündeki açıklamaları TC'nin Irak Kürdistanı topraklarında kalıcı olması ihtimaline karşı olmaktan öteye gitmemektedir. Yani onların karşı çıktığı Kürt ulusunun katledilmesi değil, TC'nin bölgede daha etkin olma çabasından duyulan kaygıdır. Emperyalistlerin ve bölge devletlerinin her fırsatta çıkarları zedelendiği ölçüde, insan hakları-uluslararası hukuk vb. kavramlardan söz etmesinin de, ne kadar demagojik olduğu bir kez daha belgelenmiştir.

Bu gerçek, uluslararası diplomasiye bel bağlayan, emperyalist çözüm önerilerine sempatiyle bakan, uzlaşmacı yanı ağırlıklı olan Kürt ulusal hareketinin önderliklerine, Kürt ulusuna, Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklardan başka dost olmadığını bir kez daha göstermelidir.

Körfez savaşı sırasında, emperyalistlerin bölgedeki ileri karakolu olma görevine uşaklık sadakatiyle iyice sarılan TC'nin başta ABD emperyalistleri olmak üzere batılı emperyalist devletlerin oluşturduğu "çekiç güç" şeklinde adlandırılan ve görevi; Irak Kürdistanında-Irak rejimiyle çıkacak bir çatışmayı engelleme ve bölgede güvenliği sağlama olarak adlandırılan "çok uluslu" emperyalist gücün nasıl bir güvenlik için, Türkiye-Kürdistanı topraklarına yerleştiği ortadadır.

"Çok uluslu" Emperyalist gücün, özünde, Türk ordusunun sağlayamadığı "güvenliği" sağlamaya ve gerekli gördüklerinde de bu gücün Türkiye-Kürdistanında süren gerilla savaşını bastırmak gayesi ile konuçtandığı Türk hakim sınıfları ve ağababaları emperyalistlerin planları dahilindedir.

Nitekim, TC yetkilileri Irak Kürdistanına saldırının çok uluslu gücün ABD'li generaline haber verilip yapıldığını itiraf etmektedirler.

Yani TC vasıtasıyla Kürt ulusal mücadelesine yönelik saldırı, emperyalistlerin güdümünde Kürt sorununun çözülemeyeceğini savunan, radikal Kürt hareketine yöneliktir. Uzlaşma ve emperyalistlerden medet umma gibi yönelimler içinde olan, Irak-Kürdistanı kürt hareketi önderlerinden Talabani ve Barzani'nin bizzat kendi topraklarına yönelik olan işgalci saldırıya açık ve net bir tavır olarak karşı koyma eylemine girmemelerine, orta yolcu bir politikada ısrar etmelerine Kürt emekçileri tavır almalıdır.

Demokratik Kamuoyuna ve İlerici İnsanlığa;

Faşist Türk devletinin, Irak-Kürdistanına saldırarak Kürt ulusunu toplu soykırımdan geçirmesine sessiz kalma! TC'yi kendi çıkarları doğrultusunda destekleyen, TC'ye ekonomik ve askeri destek sunarak Kürt ulusunun katledilmesine güç veren emperyalist ve gerici devletleri teşhir et! Protesto gösterileri düzenle. Kürt ulusunun haklı mücadelesine destek ol!

- **Faşist Türk Devletine Ölüm!**
- **Kahrolsun Emperyalizm ve Her türden Gericilik!**
- **Yaşasın Kürt Ulusunun Haklı Mücadelesi!**
- **Çok Uluslu Emperyalist Güç, Türkiye Kürdistanından Defol!**
- **Faşist Türk Ordusu, Irak Kürdistanından Defol!**
- **Yaşasın Türk, Kürt ve Tüm Azınlık milliyetlerden Türkiye halkının, Faşist TC'ye karşı ortak mücadelesi!**
- **Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen halkları birleşin!**

TKP/ML
Yurtdışı Bürosu
8, Ağustos 1991

THE COMMUNIST PARTY OF TURKEY MARXIST-LENINIST (TKP/ML)

IDEOLOGY, POLICY AND HISTORY

İngilizce olarak partimiz TKP/ML'nin programatik görüşleri ve almanca olarakta partimizin AEP revizyonizmin eleştirisi - Ortadoğuda Kürt sorunu ve partimizin tavırı - konularını içeren iki ayrı broşür çıktı.